

Nexus 0

Kapitola 1 – Osudové setkání

Kdysi dávno někdo prohlásil: „I malý člověk dokáže velké věci.“ Před pár lety jsem prožil něco, k čemu by se hodil tento výrok: „I v malém městě se můžou dít velké věci.“

Psal se červen roku 2020. Zrovna jsem seděl ve své útulné kanceláři a dodělával nějaké papírování, když ke mně vtrhnul Adam a povídá: „Lukáši, pojď se na něco podívat. Asi máme nový případ.“ Abych to vysvětlil, v tu dobu jsem byl hlavní detektiv speciální pražské policejní pobočky pro řešení nevysvětlitelných případů. Jednoduše, pokud si policie nevěděla s něčím rady, hodili to k nám a my už jsme si s tím nějak poradili. Avšak tohle byl případ, který všechno změnil...

Můj příběh začíná ve chvíli, kdy mi bylo 20. V té době jsem studoval na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze a nic nenasvědčovalo tomu, že bych měl za pár let dělat něco jiného. To by ale nesměl přijít jeden osudný zářijový večer. Toho dne jsem byl v divadle se svojí přítelkyní. Když představení skončilo, odvedl jsem jí domů a řekl si, že se ještě projdu noční Prahou a tudíž dojdu na autobus pěšky. V poklidu jsem došel ke Karlovu mostu. Překvapivě tam zrovna nikdo nebyl. Jen nějaká skupinka pěti lidí, která stála uprostřed mostu. Prošel jsem Staroměstskou bránou a blížil se ke skupince. Byl jsem připravený je bez problémů obejít a pokračovat dál ve své cestě, avšak když jsem byl asi 50 metrů od nich, hodili nějakého člověka přes zábradlí mostu do Vltavy. Zavolal jsem: „Hej! Co to děláte?“ Nic mi neodpověděli, jen jeden vytáhl pistoli a střelil těsně přede mě. Uskočil jsem a vyděšeně jsem to pozoroval. Během pár vteřin odběhli směrem na Malou Stranu, a tak jsem se šel podívat na toho nešťastníka, kterého hodili dolů. Nakoukl jsem přes zábradlí, sundal ze sebe sako a schoval do něj mobil doufaje, že mi ho mezitím žádný kolemjdoucí neukradne. Pak jsem si jen řekl sám pro sebe: „Ale k čertu s tím...“ a skočil do studené kalné vody.

Věděl jsem, že pod vodou moc dlouho nevydržím, ale dal jsem si cíl, že prostě musím toho chudáka zachránit. Plaval jsem stále hlouběji a hlouběji, a když už jsem si myslel, že ho nenajdu, nahmatal jsem jeho hlavu. Mrskal sebou ze strany na stranu, tak jsem se ho snažil ubezpečit, že mu chci pomoci. Naštěstí to pochopil. Podal mi tedy své ruce, na kterých měl přivázaný betonový kvádr, který ho táhl dolů. Neměl jsem čas rozmotávat uzel, tak jsem sáhl na svůj opasek a vytáhl z pouzdra přípevněného na něm nůž. Některá zákoutí Prahy mohla v nočních hodinách skrývat nebezpečné pobudy, takže člověk musel být obezřetný a v nejhorším případě i připravený čelit všemu. Přerýznout asi centimetr tlustý provaz nedělalo mému noži žádný problém, a tak jsem zanedlouho mohl vyplout na hladinu i se zachráněným.

Na hladině jsme se oba zhluboka nadechli a zamířili k pevnině směrem ke Starému Městu. Nejlepší možností bylo podeplout most a vyšplhat po zakotvených šlapadlech na Novotného lávku za Muzeem Bedřicha Smetany.

Teprve když jsme vylezli z vody a vydali se zpět ke Karlovu mostu, promluvil na mě neznámý zachráněný: „Ani nevím, jak vám mám poděkovat. Bez vás už bych byl jistě mrtvý.“

„Rád jsem vám pomohl, ale mohl byste mi prosím vysvětlit, proč po mně ti týpci střelili a proč vás hodili dolů? Jsou to nějakí vymahači dluhů, nebo co?“

„Kéž by... Jsou součástí teroristické skupiny, která nedávno odpálila bombu na Pražském hradě. Jak jistě víte z médií, nikdo důležitý z vedení tohoto státu tam naštěstí nezemřel, ale tímto činem nám ukázali, že jsou schopní naprosto všeho. A tak jsme vytvořili plán, díky kterému jsem mohl infiltrovat jejich hlavní vedení. Avšak byl jsem bohužel

odhalen, takže se rozhodli, že se mě takhle zbaví. Jinak těší mě, mé jméno je Jirka Novák. Klidně mi tykej.“

„Já jsem Lukáš Hort. Bydlím ve Slaném, ale zrovna dnes jsem byl s přítelkyní v místním divadle a chtěl se vrátit procházkou na Dejvice na autobus a jet domů. Takže ty jsi nějaký komisař?“

„Přesněji vedoucí útvaru pro odhalení organizovaného zločinu. Na tento úkol jsem se nabídl dobrovolně. Asi u sebe nemáš nějaký funkční telefon?“

„Možná, že i mám, ale nejdřív musíme doběhnout na most.“

Netrvalo dlouho a byli jsme zpátky na Karlově mostě. Sako se nacházelo stále na stejném místě a dokonce v něm byl i mobil. Sako jsem si hodil přes mokré tělo a Jirkovi dal do ruky mobil. Naštěstí zrovna končilo léto, takže ještě nebyla tak velká zima, jako by byla o měsíc později, ale i tak jsem dokázal myslet jen na to, jak se dostanu někam do teplé místnosti a pořádně se zahřeji.

„Ahoj. Potřebuji poslat zásahovku někam do Malé Strany. Máš před sebou satelit? Zkus se tedy podívat na záběr Karlova mostu zhruba před deseti minutami... našels? A kam běželi? ... Nerudova ulice, kostel Panny Marie u Kajetánů... Dobrá, běžím tam. Vyříd' jim, ať zablokují celou ulici z obou stran a i z vedlejších ulic. Dokud se nedostaneme k tomu kostelu, tak se nikomu nepodaří uniknout z té ulice ven, rozuměls? ... Jsem tam za sedm minut. Ať mají pro mě připravenou vestu a zbraň.“

Tohle vše jsem slyšel z rozhovoru mezi Jirkou a nějakým operátorem na druhé straně. Pořád jsem měl takový divný pocit, že tahle noc pro mě ještě jen tak neskončila.

„Půjdeš se mnou kvůli výsledku, nevádí ti to?“ zeptal se mě Jirka.

„Ne, nedělá mi to problém,“ odpověděl jsem mu. Jirka mi poté vrátil mobil a společně jsme vyběhli k Nerudově ulici.

Když jsme se dostavili na místo, posadil mě Jirka do jedné policejní dodávky, která stála před kostelem svatého Mikuláše v jižním cípu Malostranského náměstí.

„Přivezli sem teplé deky, tak se do nich můžeš zabalit a my mezitím ty hajzly pochyťáme. Budeš tady sám, ale kdybys něco opravdu nutně potřeboval, tak stačí doběhnout na začátek Nerudovky a tam se zeptat kteréhokoli policisty. OK?“ zeptal se mě Jirka, zatímco si dával na sebe neprůstřelnou vestu.

„Jasný, chápu,“ řekl jsem mu na to a on se jen usmál a po chvíli zmizel pryč. Tak jsem se opřel o rám otevřených dveří a snažil se odpočívat. Byla to až neuvěřitelně tichá noc. Občas někdo okolo prošel, ale jinak byly ulice prakticky bez života. Avšak... najednou jsem spatřil větší skupinku lidí, jak jde na chodníku po druhé straně náměstí. Ani si nedokážete představit mé překvapení, když jsem na dálku poznal teroristu, který po mně na mostě vystřelil. Bylo jasné, že to je jejich vůdce, protože rukama vydával různé povely a dle nich ho ostatní následovali. V tu chvíli jsem nevěděl, jak se dostali z policejního obklíčení, ale měl jsem v hlavě jen jednu myšlenku – musel jsem je zastavit. Policii bych nestihl kontaktovat, takže to bylo jen a jen na mě. Rozhlédl jsem se po dodávce a na podlaze jsem tam spatřil položenou pistoli. Hned mi došlo, že jí tam zapomněl Jirka. Asi si pak u policistů půjčil jinou, řekl jsem si. Nikdy jsem z pistole nestřílel, ale dodával jsem si sebevědomí, že to nebude zas tak těžké a hlavně, že musím ty teroristy za každou cenu zastavit. Spatřil jsem, že zamířili k podchodu na Tržiště. Na nic jsem nečekal, odhodil všechny deky, které jsem měl na sobě a vydal se za nimi.

Počkal jsem schovaný za autem nedaleko podchodu, než do něj všichni vejdou. Řekl jsem si, že je tam budu moci jednodušeji trefit. Když se tak stalo, rozeběhl jsem se za nimi a u vchodu do podchodu na ně namířil zbraň a vystřelil. Jednoho jsem trefil do nohy. Jejich vůdce se otočil. Čekal jsem, že na mě vytáhne zbraň, ale byl to mobil. Vůdce se dotkl palcem obrazovky a já zároveň vystřelil. Trefil jsem jeho pravé rameno, ale náhle za mnou vyletěl

celý vchod do podchodu do povětří. Odmrštilo mě to několik metrů dopředu na zem a pak vše obklopila tma.

Kapitola 2 – Návrat

„Lukáši... Lukáši, slyšíš mě?“

„Ten mobil... mobil...“

„Upadá do bezvědomí. Tak kde je ta sanitka?!“

„Měl mobil...“

Pak už mé myšlenky znovu pohltila tma. Pamatuji si, že jsem slyšel ty hlasy kdesi v dálce, takže to znamenalo, že jsem stále žil, ale proč jsem nedokázal myslet na nic jiného, než na ten „podivný“ mobil? Co na něm bylo jiného?

Znovu jsem se vzbudil až v nemocničním pokoji. Kolem mě bylo postaveno pět dalších postelí, ale všechny byly prázdné. Avšak stejně jsem zde zaznamenal nějaký život. Stačilo se podívat směrem k oknu a tam někdo stál. Byl to zhruba čtyřicetiletý svalnatý muž s krátkými hnědými vlasy a s vysokou postavou. Díval se z okna na ulici a vypadal, jako by někoho sledoval. Po chvíli se ke mně otočil a povídal: „Existují lidé hloupí s chytrými nápady. Ale pak také existují lidé chytří s hloupými nápady. Schválně, kam si myslíš, že patříš ty?“

Chtěl jsem se zasmát, ale jak jsem se zhluboka nadechl, začal jsem se dusit. Naštěstí to ale po pátém zakašlání přestalo. Jak jsem se přitom zvedl, všiml jsem si, že mám skoro celé tělo obalené v obvazech. Pak jsem si lehl na záda a pocítil v nich palčivou bolest. Jako kdyby mně do nich někdo vrazil nůž. Pak jsem si chtěl utřít slzu z levého oka a nahmatal jsem velkou náplast pokrývající celou levou tvář. Sáhl jsem si na ní a znovu pocítil velkou bolest.

„Doktoři ti našli na těle až na padesát malých či větších škrábanců a oděrek, největší je velká řezná rána skoro přes polovinu tvých zad. To, co jsi udělal, bylo jistě hrdinské, ale zároveň také nezodpovědné. Vždyť tě mohli zabít! A když tě najdu, tak tě nezajímá nic jiného, než nějaký mobil...“

Jirka zakroutil hlavou a opřel se o okenní rám. Stálo mě to mnoho sil, ale pak jsem ze sebe vyplodil: „Myslel jsem, že je dokážu zastavit. Museli vám nějak proklouznout. A když jsem pak viděl, že sis zapomněl v té dodávce svojí pistoli, na nic jsem nečekal a vyrazil za nimi.“

Jirka se zvedl, obešel mojí postel, postavil se vedle ní vpravo a řekl: „A víš vůbec, co jsi tím způsobil?“ Očekával jsem nejhorší. Umřeli přitom další nevinní civilisté? Nebo se stalo něco jiného, ještě mnohem horšího?

Když viděl Jirka můj vyděšený výraz, usmál se a pokračoval: „Díky tvému zásahu se nám podařilo zadržet prakticky všechny členy té teroristické skupiny. Jediný jejich vůdce nám unikl. A díky jejich informacím se nám podařilo zadržet i všechny zbylé buňky této organizace. Ten jejich vůdce je tím pádem naprosto bezmocný a už by nám neměl nijak ublížit. Gratuluji, policejní prezident by tě teď rád viděl a splnil ti, cokoli budeš chtít.“ Jirka se poté usmál a opustil pokoj. Věděl jsem, že teprve zde začíná má životní cesta.

Během několika týdnů jsem se naplno zotavil. V plné parádě jsem navštívil policejního prezidenta. Poděkoval mi za vše, co jsem pro tuhle zemi udělal a jak jsem riskoval svůj život, jen abych zabránil teroristům v úniku. Pak jsme se rozloučili a já pokračoval v prohlídce policejního velitelství. Bylo to mé jediné přání za to, co jsem udělal. Když prohlídka skončila, přišel za mnou Jirka a dal mi životní nabídku. Přál si, abych se vycvičil a pracoval u nich jako detektiv. Nevěděl jsem, co na to říct, ale po menší poradě s rodiči jsem to přijal. Odhlásil jsem se ze studií, nastoupil na policejní akademii a prošel tvrdým výcvikem. Hodnotili mě jako excelentního kadeta, takže to trvalo jen dva roky a byl jsem povýšen na detektiva. V tu dobu si mě vyhledal Jirka, protože sháněl někoho na post vedoucího nové

pražské policejní pobočky pro řešení nevysvětlitelných případů. Byl to jeho vlastní nápad a díky mně ho mohl konečně realizovat.

Nastoupení do vedení nového útvaru však přineslo i nějaké oběti. Musel jsem se přestěhovat do Prahy, ačkoli jsem to v mládí nikdy nechtěl. Musel jsem se také rozejít se svojí přítelkyní, která si neustále stěžovala, že mám na ní pořád málo času a vlastně jsem se musel úplně odloučit od celého minulého života. Ale tahle práce byla přesně to, co jsem chtěl dělat. Už jako malý jsem snil o tom, že budu honit zločince a chránit pořádek. A teď se mi to splnilo.

Netrvalo dlouho a dostal jsem k sobě ještě další čtyři partáky. Lenka a Adam ke mně byli přiděleni jako další vyšetřovatelé, Zuzka zde pracovala jako soudní patologka a Martin jako IT technik. Už od počátku jsme se sehráli tak dokonale, jako snad žádný jiný tým na policejním velitelství. Avšak stále nám chyběl nějaký větší výsledek. Něco, co by opodstatnilo vznik tohoto speciálního oddělení. Byli jsme přiřazováni pouze k normálním případům. To se však mělo změnit...

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se mě Adam, zatímco jsme oba hleděli přes Martinova záda na monitor. Nacházela se tam zpráva o nalezení tří mrtvol v jednom maloměstském lesoparku. Podivné na tom ale bylo, že dle očitých svědků byli dva nebožtíci zavražděni úplně jinak než ten třetí. K tomu všemu se příčiny smrti zdáli tamním policistům velmi podivné, takže se rozhodli na to povolát někoho odbornějšího. A to jsme měli být my.

„Říkám na to, že balíme kufry. Kam že to vůbec jedeme?“ zeptal jsem se.

„Do Slaného. Tam žijí tví rodiče, ne?“ odpověděl Adam.

Jako by všechno kolem mě zmrzlo. Najednou jsem neměl slov. Ve Slaném jsem už tři roky nebyl. Rodičům jsem to vysvětloval hlavně tím, že jsem měl moc práce. Občas za mnou přijeli, ale většinou jsem na ně neměl moc času. Hodně je to mrzelo. A teď tam na mě čekal důležitý případ.

„Lukáši? Jsi na příjmu?“ ptal se mě Adam. Spolu s Martinem na mě udiveně hleděli.

Náhle jsem se z toho transu probral a řekl: „Jo... jo. Zavolejte tamní policii, ať celý lesopark uzavřou a čekají na náš příjezd.“

Adam pokynul Martinovi a ten se hned pustil do práce. Odešel jsem do své pracovny, zavřel za sebou dveře, vytáhl mobil a vytočil Jirkovo číslo.

„Jirko? Neruším tě?“

„Ne, klidně mluv.“

„Právě nám přišla zpráva o novém případě...“ Nyní jsem mu vylíčil vše, co jsem o tom věděl. Jirka mi poté začal klást na srdce: „Lukáši, teď mě pozorně poslouchej. Tenhle případ je naše poslední naděje. Policejní prezident mi v posledních dnech začal silně dýchat na záda, abych váš útvar zrušil a přidal vás k normální policii. Už jsem si myslel, že to tak dopadne, ale tohle by mohlo všechno změnit. Musíš se se svým týmem vrátit do svého rodného města a ty záhadné vraždy vyřešit. Kdyby se objevilo cokoli nového, hned mi to nahlas. Já budu mezitím tady na velitelství přemlouvávat prezidenta, aby nám dal ještě jednu šanci. Rozuměls?“

„Ano, určitě. Ihned vyjíždíme. Měj se.“

„Zatím.“

Poté jsem zavěsil a vydal se vstříc této záhadě.

Kapitola 3 – První odhalení

Cesta do Slaného byla krátká a rychlá. Zrovna jsem projížděl Pražskou ulicí směrem ke kruhovému objezdu. Auto řídila Lenka, takže jsem aspoň mohl vzpomínat na doby, kdy jsem si na blízkém sídlišti hrával jako malý. S kamarády jsme pod Slánskou horou stavěli bunkry, popřípadě s tátou jsem na blízkém hřišti hrával basket. Byly to krásné časy. Nyní už

jsem neměl čas naprosto na nic. Občas jsem navštěvoval posilovnu, ale basket, skauting, zdejší kamarády, příbuzné, to vše jsem nechal kvůli této práci za sebou.

Nedaleko od Pražské ulice také bydleli mí rodiče. Hned jsem si na ně vzpomněl a říkal si, co asi zrovna dělají. Právě byla doba oběda, takže bylo možné, že seděli u stolu a užívali si spolu tu pohodu při maminčině výborném jídle.

„Musí to být těžké, co?“ zeptala se mě Lenka, zatímco jsme jeli od kruhového objezdu směrem k lesoparku.

„Ani nevíš jak. Před pár lety jsem to tady opravdu miloval a ani jsem si nedokázal představit, že bych žil někde jinde a sem se vrátil až po dlouhé době a to ještě hlavně kvůli nějakému případu. V takových chvílích si říkám, jestli jsem vůbec udělal dobře, že jsem se stal detektivem,“ odpověděl jsem jí smutně.

„Ale určitě jsi udělal dobře. Nebýt tebe, nebyl by Jirka naživu a tím pádem by se tahle naše skvělá parta vůbec nesešla. A že jsme ještě neměli případ hodný našeho útvaru? Tak třeba ti tvé rodné město vyhoví a nakonec mu budeš děkovat, že tě donutilo se do něj vrátit. A až to tady skončíme, určitě se najde čas, abys navštívil své rodiče.“

Otočil jsem se na Lenku, usmál se a řekl: „Děkuji, Leni. Snad se ten čas najde...“

Netrvalo dlouho a dorazili jsme do městské čtvrti Ráj, která se nacházela hned vedle lesoparku. Na místě už na nás čekala policie a odvedla nás k prvním dvěma mrtvolám. Zuzka s Martinem jeli napřed, takže už byli na místě a čekali na mě, Lenku a Adama, který celou cestu seděl spokojeně na zadním sedadle a dospával včerejší probdělou noc. Dle mých zpráv si užíval na nějaké velké party, ze které se vrátil až v pět ráno, přičemž musel vstávat už v osm, aby stihl být do devíti v práci, takže jsem se ani nedivil, že si trochu schrupnul.

Na místě nás ale čekalo překvapení. Zuzce tam pomáhal ještě někdo neznámý.

„Ahoj Zuzko. Koho sis to s sebou přivedla?“ nečekal jsem na nic a otázal se hned na Zuzčina pomocníka.

„Ahoj všichni. To je Honza. Je u mě na stáži. Vyžádal si, aby se mnou mohl jít na tento případ, tak jsem si myslela, že by to pro něj nemuselo být špatné,“ odpověděla mi Zuzka.

Pokynul jsem Honzovi na pozdrav a vydal se s ostatními k místu činu. Mířili jsme k malému domečku stojícímu uprostřed lesa. Vzpomněl jsem si, že měl ještě jednoho úplně totožného bratříčka v druhé polovině lesoparku nad základní školou na Hájích. Nebylo to nic jiného než malá zastřešená místnost 2x2 metry bez vchodových dveří. Avšak zde se stalo něco hrozného. Na podlaze leželi dva mrtví lidé.

Zuzka vešla s Honzou do místnosti, oba se postavili nad mrtvoly a začali plnit svoji práci. Po půl minutě se Zuzka ozvala: „Máme tu dva mrtvé – mladého chlapce a dívku. Dívce bude okolo čtrnácti, chlapcovi okolo sedmnácti. Dívka umřela na bodnou ránu z této dýky, chlapec byl pravděpodobně otráven nějakým druhem jedu, který určí až pitva. Nenašli jsme u nich žádné doklady, ba ani peněženky či mobily. Nelze přímo říci, že šlo o vraždy, protože jsem nezaznamenala žádné stopy po boji.“

Celou dobu byla Zuzka ve dřepu a prohledávala mrtvá těla. Zakrvavenou dýku, kterou vytáhla z dívčina těla položila vedle těla na zem a Honza ji vyfotil. Nás však zarazilo ještě něco. Oba nebožtíci byli oblečení do historických šatů. Pověřil jsem Martina, aby mně na svém pracovním tabletu vyhledal, z kterého století jsou.

„Podle mě to jsou šaty z přelomu 16. a 17. století, takže z dob renesance,“ řekl po chvíli Martin.

„Mohlo tedy jít i o nějakou rituální sebevraždu?“ zeptal jsem se Zuzky.

„To nevím... ale také to není nemožné,“ odpověděla mi Zuzka.

Mě však pořád trápilo vědomí, že mi tohle všechno připomíná něco hodně známého. Vytáhl jsem z kapsy svůj mobil a začal hledat na internetu. Ostatní mezitím pátrali v okolí místa činu po nějakých důkazech. Po pěti minutách jsem to konečně našel.

„Možná, že nakonec ten nápad s rituální sebevraždou nebude úplně špatný,“ prohlásil jsem a otočil obrazovku mobilu směrem k ostatním. Adam se ke mně přiblížil a po přečtení velkého nadpisu článku na obrazovce se mě zeptal: „Romeo a Julie? Ty si myslíš, že se tihle dva zavraždili podle té knížky?“

„Vše tomu nasvědčuje. Ten příběh je z přelomu 16. a 17. století. – šaty tedy sedí. Romeo – sedmnáctiletý mladík – umřel poté, co se napil smrtelného jedu. Julie – čtrnáctiletá dívka – spáchala sebevraždu poté, co spatřila svého milého mrtvého - probodla se dýkou. Myslím si, že to je zcela jasné.“

„Ale proč by se někdo takhle obětoval?“ vznesla otázku Lenka.

Nikdo nevěděl, co na to říct. Po chvíli se ozval Martin: „Tak co se jít podívat na tu další oběť? Třeba tam najdeme nějakou spojitost, či vodítko, proč se ten mladý pár zavraždil.“

„Dobrá, já, Martin a Honza půjdeme na to druhé místo činu. Zuzko, ty zůstaň zde a až budeš mít vše hotové, postav s několika policisty na poli u severozápadního rohu parku malé velitelství. Mám takový dojem, že se tu chvíli zdržíme. A vy, Lenko a Adame, obhlédněte zbytek parku, jestli se zde ještě něco neschovává. Cokoli se vám bude zdát podezřelé, ihned nahlaste,“ rozdal jsem pokyny a vydal se s Martinem a Honzou na druhé místo činu.

Když jsem procházel lesoparkem do jeho severní části na jedinou asfaltovou cestu procházející skrz něj, nemohl jsem se zbavit vzpomínek, které útočily na mou hlavu, jak otravné mouchy. Vzpomínal jsem na to, jak jsem si zde v mládí hrál se skauty, běhal při hodinách tělocviku a chodil na procházky s holkami. Byly to krásné časy...

Na místě další oběti již stáli tři policisté a obhlíželi okolí. Mladá žena, která se pravděpodobně stala kořistí nějakého divokého zvířete, ležela na kraji asfaltové cesty. Zvíře ji jistě chtělo odtáhnout do křoví, protože své zkrvavené nohy měla částečně zaklíněné mezi malými větvemi.

„Nela Novotná, 32 let, svobodná, žije ve Slaném. Umřela zřejmě na zlomený vaz. Zvíře ji chytlo zuby za hlavu a jedním rychlým šklubnutím jí zpečetilo osud. Dále vidím v oblasti hrudníku dvě velké tržné rány. Avšak vůbec nevím, co je mohlo způsobit. Jsou moc hluboké na to, aby byly způsobeny jen obyčejným drápem. Budu muset nejdřív provést pitvu a pak uvidím,“ řekl Honza, schoval občanský průkaz oběti do plastového pytlíku a ustoupil policistům, kteří oběť položili na nosítka a odnesli na provizorní velitelství.

„Lukáši, jsi tam?“ ozvalo se mi z vysílačky.

„Ano, Adame, co se děje?“ odpověděl jsem.

„Měl bys za námi ihned přijít, našli jsme něco velmi podivného. Stojíme u staré vodárny v severovýchodním rohu parku asi dvě stě metrů od vás.“

„OK, do minuty tam budu, vyčkejte.“

„Čekáme,“ řekl Adam a přestal vysílat.

„Honzo, Martine, jděte s policisty do našeho velitelství. Honzo, ty se ihned vrhni na tu oběť a zkus zjistit něco víc a ty, Martine, pomoz Zuzce postavit vše, co bude třeba. Pravidelně se hlaste, ať jsem stále v obraze,“ zavelel jsem spolupracovníkům a vydal se za Lenkou a Adamem.

Musím uznat, že to, co jsem spatřil, mě překvapilo snad více než cokoli jiného, co se v ten den stalo. Lenka, Adam a ještě další čtyři policisté stáli v půlkruhu před vstupem do historické vodárny. Pistolemi mířili na postavu stojící na střeše. Protože byla vodárna zasazena do malého kopečku, dalo se na její střechu bez problému vystoupit. Člověk nahoře byl v rytířském brnění schovaný za velkým šedým štítem s červeným lvem uprostřed. V pravé ruce třímал jednoruční meč. Přistoupil jsem opatrně k Lence a zeptal se: „Kdo je to?“

„Nevíme. Když jsme přišli, stál již na té střeše a volal: „Aslane, kde to jsem? Prosím, ozvi se mi. Aslane, Aslane!“ Nevěděli jsme, co máme dělat, takže když na nás namířil meč, zvedli jsme zbraně a zavolali tě,“ řekla mi Lenka.

Nechápal jsem to, ale hned mi došlo, o koho se jedná. Předstoupil jsem před ostatní a zvolal na neznámého: „Kaspiane, králi Narnie, jste to vy?“

Kapitola 4 – Chaos

Všichni kromě rytíře stojícího na staré vodárně na mě koukali jak na blázna. Bodejť by ne, když jsem právě prohlásil tu neznámou osobu za jednoho z hlavních hrdinů knižní série od C. S. Lewise – Letopisy Narnie. Avšak věděl jsem, že to je opravdu on.

„Ty jsi velitel tohoto oddílu?“ zeptal se mě Kaspian.

„Dalo by se to tak nazvat. Prosím, pojď dolů a promluvíme si zblízka. Určitě jsi velice zmatený a potřebuješ pár věcí vysvětlit. Jen tě ještě upozorním, že pokud bys chtěl být agresivní, žádný štít s mečem tě před našimi zbraněmi neochrání. Nyní vydám rozkaz a všichni si najednou uklidíme své zbraně. Ty pak sejdeš dolů a promluvíme si. Souhlasíš?“

Pokynul jsem všem, aby schovali své pistole. Když se tak stalo, seběhl Kaspian ze staré vodárny, schoval svůj meč do pochvy a pomalu přistoupil pár metrů ode mě.

„Výborně. Teď mi řekni, jak ses sem dostal?“ zeptal jsem se ho.

„Akorát jsem se plavil na své lodi, Jitřním poutníkoví, a hledal 7 významných pánů, kteří znali mého otce, když jsem se náhle objevil tady. Prošel jsem celý tento podivný les a hledal cokoli, co by mně napovědělo, kde jsem. No a pak jste se zjevili vy,“ odpověděl mi Kaspian.

„Počkej chvíli tady, hned se vrátím,“ řekl jsem mu, vzal jsem si s sebou Adama s Lenkou a popošel s nimi o kus dál, abychom nebyli slyšet.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal jsem se jich.

„Nevím, jestli mu máme věřit. Třeba to je jen nějaký blázen, co si o sobě myslí, že je někdo jiný. Moc se mi to nezdá,“ řekl Adam.

„Musím souhlasit s Adamem. Je to celé hrozně divné. Jak by se tady mohla jen tak objevit nějaká fantasy postava?“ podotkla Lenka.

„Přesně tak, jako se tady zjevil Romeo s Julií. Ještě to vůbec nevíme. Ale důležité je, že tohle se opravdu v té knížce stalo. Jako malý jsem to četl a doteď si to pamatuji. A navíc, přesně takhle jsem si ho vždycky představoval. Mladý vysoký muž s tmavými dlouhými vlasy a silnou postavou se štítem, na kterém je velký červený lev. Je to prostě on!“ vyhrkl jsem ze sebe nadšeně.

Partáci jen svésili hlavy a nevěděli, co na to říct. Pořádně jsem si je prohlédl a řekl: „Tak ho vezmeme na velitelství a uvidíme, co se z toho vyklube, dobrá?“

Oba přikývli, a tak jsme se vydali zpátky k nečekanému návštěvníkovi.

„Teď tě odvedeme na naše velitelství a tam se ti pokusím vše vysvětlit. Můžeme?“ zeptal jsem se Kaspiana.

„Tak mě ved'te,“ odpověděl mi Kaspian a mohli jsme tím pádem vyrazit do severozápadního rohu lesoparku.

Po pár vteřinách jsme vstoupili na asfaltovou cestu, která nás měla dovést až na velitelství. Před sebou jsme viděli dva policisty, kteří uklízeli místo činu. V naší skupině šli první čtyři policisté a až potom já, Kaspian, Lenka a Adam. Jednomu policistovi se rozvázala tkanička, takže si stoupl mimo pochodující skupinu, aby si ji zavázal.

„Tak dělej, nebo ti utečeme!“ zavolal na policistu smějící se Adam. Policista to vzal s úsměvem a stále zápasil se svojí tkaničkou. Pokračovali jsme dál. Když náhle se za námi ozval řev. Všichni jsme se otočili a instinktivně vytáhli zbraň. Na policistu zavazujícího si tkaničku vyskočila ze křoví nějaká nestvůra. Tedy, v tu chvíli nám to jako nestvůra připadalo. Na nic jsme nečekali a několikrát po ní vystřelili. Nestvůra spadla z policisty na zem. Byla mrtvá. Bohužel, stejně tak policista, protože mu ještě předtím zlomila vaz. Nebylo pochyb, že to muselo být stejné stvoření, které zapříčinilo smrt nebohé ženy.

Přistoupili jsme k nestvůře blíž a v tu chvíli se mi ozvalo z vysílačky: „Lukáši, dávejte si pozor! Je velmi pravděpodobné, že se tady někde prohání dinosaurus z rodu raptorů. Zní to asi šíleně, ale pitva to jednoznačně dokázala a následně to potvrdil i Martin po prohlédnutí internetových stránek. Ty tržné rány byly tak hluboké a tak specifické, že je mohl způsobit jen nějaký raptorův dráp. Slyšíš mě?“

„Ano, Honzo, slyším. Vezmi Zuzku a přijďte se podívat na pěší zónu nedaleko druhého místa činu. Bude vás to hodně zajímat,“ řekl jsem smutně do vysílačky a znovu si ji připnul na opasek.

O hodinu později jsme ve čtyřech seděli ve zdejší altánku. Byla to největší stavba v lesoparku. Dříve se tam konaly různé koncerty, ale lidé to znali hlavně jako místo pro setkání a odpočinek, protože okolo altánku i v jeho blízkém okolí se nacházelo plno laviček. Nyní jsme to já, Adam, Lenka a Martin vyhledali jako místo pro zrekapitulování si celého odpoledne. Ještě předtím jsem chtěl vše nahlásit Jirkovi, ale bohužel měl zrovna důležitou schůzi, takže jsem musel čekat.

„Byl to utahraptor – největší známý zástupce „srpodrápých“ dinosaurů. Jeho drápy měřily až 24 centimetrů,“ prohlásil Martin.

„Takže tu máme Romea a Julii, krále Kaspiana z Narnie, kterému je momentálně vysvětlováno, kde se nachází, a pak tu je do party ještě vyhynulý dinosaurus. Na nudnou práci si asi stěžovat nemůžeme, že?“ pokračovala Lenka.

„Ale mně furt nejde do hlavy, co je všechny spojuje? Jak se sem dostali? A proč zrovna tyto postavy a zrovna tento dinosaurus?“ ptal se nás všech Adam.

Nikdo nevěděl, co mu na to má odpovědět. Já jsem ani moc neposlouchal, protože jsem si celou dobu v hlavě přehrával tu chvíli, kdy jsem se otočil se zbraní v ruce a ten utahraptor zrovna zabíjel toho nebožtíka policistu. Kdyby jen tak nebojoval s tou tkaničkou, mohl jít s námi a mohlo být vše v pořádku. Ale třeba by pak ten dinosaurus napáchal ještě větší škody, říkal jsem si. Mé myšlenky však přerušilo náhlé nepříjemné zazvonění v uších. Byl to natolik štíplavý zvuk, že jsem si na ty uši dal ruce a lomcoval hlavou ze strany na stranu. Naštěstí to trvalo jen pár vteřin.

„Slyšeli jste to taky?“ otázal jsem se ostatních. Všichni se svými bolestnými úsměvy přikývli.

„Ale co to mělo znamenat?“ zeptal se nás Martin.

To se však hned ukázalo. Na volném plácku před altánkem se totiž zčistajasna objevilo několik neznámých mužů. Hned na první pohled bylo znát, že mají na sobě starořeckou zbroj, čili krátký meč, velký kulatý štít a speciálně tvarovanou helmu na hlavu. Avšak vpředu byl jeden bez helmy.

„Válečníci, zde vidíte předsunutou baštu trójské armády. Musíme jí zničit, všechny v ní zabít, a pak už nebude stát nic mezi námi a Trójou!“ prohlásil ke svému vojenskému oddílu známý řecký hrdina Achilleus. Blondatý chlápek s dlouhými vlasy, velkými svaly a celkově mohutným tělem byl z bájí známý hlavně tím, že měl na sobě jen jedno slabé místo – jeho patu. Prozatím držel za sebou svůj oddíl čítající asi dvacet mužů, ale ani jsme nestačili cokoli říct, vypustil je proti nám. Naneštěstí se v okolí zrovna nikdo nepohyboval, takže všechno bylo pouze a jen na nás.

Martin zahodil svůj tablet a spolu s námi vytáhl svoji pistoli. Rychle jsme se všichni postavili do řady a ihned stříleli do vojáků snažících se k nám po schodech dostat. Většina kulek narazila do jejich velkého štítu, udělala do něj důlek a odrazila se. Některé ale mířily přesně a kosily tím řecké válečníky.

„Kam zmizel Achilleus? Vůbec ho nevidím,“ zeptal jsem se po chvíli Lenky stojící vedle mě.

„Vůbec nevím!“ zařvala na mě Lenka skrz hlasitou střelbu. Mezitím se konečně něco začalo dít i na velitelství. Střelba z našich čtyř zbraní byla samozřejmě slyšet až tam, takže se

hned nato zvedlo několik policistů a běželi nám na pomoc. Avšak stále jim ještě zbývalo několik desítek metrů.

Zrovna jsem přebíjel, když jsem za námi zaslechl řinčení kovu. Otočil jsem se a spatřil Achillea a dva válečníky, jak přelézají zábradlí u altánku. Stačil jsem jen zakřičet na upozornění, než po mně Achilleus sekl, trefil moji pistoli a ta odletěla do lesa mimo altánek. Před dalším seknutím jsem se na poslední chvíli sklonil a odkutálem se k nejbližšímu ležícímu meči po mrtvém Řekovi. Mí přátelé se otočili s vyděšeným výrazem směrem k Achilleovi. Adam stačil trefit jednoho válečníka, který tím skončil mrtvý na zemi. Achilleus se před další ranou schoval za štít a pak rychlým sekem řízl Lenku do pravé nohy. Ta vykřikla, zahodila zbraň, udělala druhou nohou krok dozadu a opřela se o přední zábradlí. Mezitím se druhý Achilleův společník vyhnul Martinově střele a následně ho sekl do levého ramena. Martin se za něj chytl a ustoupil k postrannímu zábradlí. Adam hned nato stejně jako já usoudil, že takhle zblízka nemá smysl bojovat s pistolí, a tak ji zahodil, sehnul se pro nejbližší meč a postavil se proti Achilleovi. Já už jsem mezitím bojoval s jeho společníkem. Jediné štěstí, které jsme v tu chvíli měli, bylo to, že ostatní válečníci přestali útočit a hlasitě podporovali Achillea v souboji.

Zdálo se mi, že v tu chvíli ubíhá čas hrozně rychle. Vůbec jsem nestíhal útočnickovým výpadům. A když měl k tomu ještě svůj štít, neměl jsem moc šancí na úspěch. Navíc Adam už také vypadal, že mu docházejí síly. Pokud jsem si dobře pamatoval, chodil dříve do šermířského oddílu, ale přeci jen bojoval s polobohem, takže ty zkušenosti mohly jen oddálit jeho porážku. V tu chvíli nás mohli zachránit jen ti policisté, ale ve chvíli, kdy začali střílet do davu řvoucích Řeků, dostali se také do nebezpečí, protože zbylí Řekové se otočili, nastavili proti nim své štíty a rychle postupovali vpřed.

Martin se mi chvíli nato snažil pomoci vystřelením proti válečníkovi, ale tak se mu klepaly díky tomu zranění ruce, že minul a válečník ho hned svým velkým štítem přehodil přes zábradlí. Ten pád z asi dvoumetrové výšky moc pěkně nevypadal, ale zdálo se, že se Martinovi nic hrozného nestalo. Válečník chtěl na mě znovu zaútočit, když nám všem najednou znovu začalo nepříjemně zvonit v uších. Protože už jsem to jednou zažil, vzpamatoval jsem rychleji, využil válečnickovo zaváhání a usekl mu hlavu. Chtěl jsem pak jít hned pomoci Adamovi, ale všechny nás přerušil obrovský řev. Nad řecké válečníky se snesl nádherný modrý drak a nějakým člověkem v černé zbroji na hřbetu a začal je všechny odhánět od střílejících policistů. Válečníci se s vyděšeným jekotem roztrousili po celém lesoparku. Otočil jsem se k Adamovi, ale ten už tam byl sám. Achilleus přeskočil zábradlí v zadní části altánku a také zmizel kdesi v dáli. Adam ležel na zemi, takže jsem mu podal ruku a pomohl jsem mu na nohy. Pak jsem ještě zkontroloval Lenku, která seděla na zemi u předního zábradlí, vyslal Adama, ať se jde podívat na Martina a věnoval se dalším návštěvníkům.

Drak přistál pár metrů od altánku a dovolil svému jezdcí, aby z něho mohl sestoupit. Ten mladý muž nevelkého vzrůstu v černé zbroji měl tmavě blondřaté vlasy, výrazně modré oči a na opasku nesl v pochvě velký meč. A znovu, jen jsem se na něj podíval, už jsem věděl, o koho se jedná.

„Eragone, Safiro, musím vám oběma poděkovat za naši záchranu. Ani nevíte, jak jsme vám vděční,“ řekl jsem na uvítanou rytíři a dračici z fantasy knížky od Christophera Paoliniho – Eragon.

„Není zač. Hned jsme nevěděli, ke komu se přidat, ale cítil jsem, že vy nám spíše odpovíte – kde jsme se to ocitli?“ zeptal se mě Eragon.

„To vám velmi rád povím. Teď mi jen dovoluňte postarat se o mé přátele, a pak si spolu sedneme a vše vám vyjasním.“ Eragon se Safirou přikývl.

Martin byl, pomínu-li tu řeznou ránu, naštěstí naprosto v pořádku. Zuzka mezitím Lence obvázala stehno s řeznou ránou na pravé noze. Když bylo o můj tým postaráno, vydal jsem se na posezení s Eragonem a Safirou. Kaspian je z celého srdce toužil vidět a tak si tam

sedl s námi. Všichni jsme se pak vydali prohledat celý lesopark, abychom našli zbylé Řeky. Pět jsme jich chytili, tři jsme museli zastřelit, protože se bránili zatčení a hodně surově na nás útočili a čtyři včetně Achillea jsme vůbec nenašli. Postavil jsem tedy hlídky okolo celé části lesoparku, kde se v ten den zatím všechno událo, a doufal, že se po čase ti válečníci objeví.

Hodinu a půl poté jsem se konečně dovolal Jirkovi. Zkráceně jsem mu vysvětlil vše, co se za posledních pár hodin stalo. Nedočkal jsem se však šťastné odezvy.

„Lukáši, chápeš vůbec, co se to tam děje? Něco vám tam ožívuje postavy z knížek, které by vůbec v této době neměly existovat. Dinosaur mi zabil policistu, Achilles málem rozsekl vedví jednoho mého nejlepšího detektiva a do toho se vám tam potlouká nějaký Kaspian a drak s jeho jezdcem! Zatím jsme měli štěstí a objevovalo se to jen v tom lesoparku, ale co když se najednou uprostřed města vyskytne třeba... třeba tyranosaurus?! Vznikne chaos a ten už takhle jednoduše nezvládneme.“

„To chápu. Máme tedy začít evakuovat celé město?“ zeptal jsem se.

„Ne, to by bylo zatím zbytečné. Budeme doufat, že to náhlé objevování se nepřekročí velkou vzdálenost od lesoparku. Vyklidíte tedy nejbližší čtvrtě – Ráj, Háje, průmyslovou zónu na severu, a pak také domy v blízkosti Smetanova náměstí a celé to tam uzavřete. Ať si ti lidé s sebou nic neberou a prostě co nejrychleji zmizí. Domluvím jim nějaké shromažďovací místo někde ve městě. Nemocnici budeme muset holt nějak obrnit a doufat, že se tam nic nestane. Než k vám přijedu, tak ať to je aspoň z poloviny hotové.“

„Ty k nám přijedeš?“

„Musím. Je to tak závažná situace, že to potřebuje jasné vedení. Tebe chci mít v terénu. Vezmu s sebou také pár vycvičených kamarádů z armády. Mají pro mě v zásobě i několik zbraní CZ 805 Bren, tak vám je přivezu, mohly by se hodit.“

„Díky, Jirko. Hned jak zavěsím, rozjedeme evakuaci.“

„Dobře. Jen tam zkus všechno nezničit, než přijedu.“

„Nic neslibuji,“ zasmál jsem se a zavěsil.

Kapitola 5 – Ticho před bouří

Na město pomalu padala tma. Zrovna jsem stál na prázdné silnici před gymnáziem. Díval jsem se na velká okna lemující hlavní schodiště a vzpomínal na zde strávená léta. Jak jsme hráli s kamarádem před školou basketbal, jak jsem házel holkám za krk snít i ty chvíle, kdy jsem se s touto školou navždy loučil. Basketbalový koš už zde nebyl, přibýly však dva nové pingpongové stoly. Pravděpodobně na počest mého strýce, který byl dlouhá léta zástupcem ředitele a hlavně byl známý tím, že hrál ping pong. Pousmál jsem se nad touto novinkou a pokračoval v obhlídce.

Střežené území, odkud jsme evakovali všechny obyvatele, bylo přesně tak velké, jak stanovil Jirka v našem telefonním rozhovoru. Spolu s ostatními z mého týmu jsem dělal pravidelné obhlídky. Všichni jsme byli vybaveni CZ 805 Breny, ale naštěstí jsme je ještě nemuseli použít. Od našeho posledního incidentu s Achileem a jeho družinou se v lesoparku a jeho nejbližším okolí objevilo hned několik nových osob a bytostí, ale žádná z nich nebyla nebezpečná. Všechny jsme je shromažďovali nedaleko našeho provizorního velitelství. Postavili jsme na kraji pole u zahrádkářské kolonie v Ráji velký vojenský stan a tam jsme ubytovali všechny návštěvníky. Mohli tam dostat pití, jídlo a potřebné pohodlí, než se vyřeší tato krize. Králi Kaspianovi a Eragonovi se Safírou jsme za předchozí pomoc věnovali vysílačky a dovolili jim, aby nám pomáhali.

Po hodinové procházce jsem se dostavil do velitelského stanu. U jednoho notebooku tam seděl Martin a něco ťukal do klávesnice, pak tam byli ještě nějakí dva vojáci a Jirka. Ten stál zrovna nad satelitním snímkem námi střeženého území. V Ráji uprostřed Smetanovy ulice tam byla zaznamenaná velká červená tečka.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Velká energetická anomálie,“ odpověděl mi Jirka.

„Uprostřed ulice?“

„Ne. Je v podzemí. Martin zjistil na internetu, že zde obyvatelé před dvěma lety postavili síť podzemních chodeb z obavy před jadernou válkou, která v té době hrozila. Hned jsem pojal podezření, že by se tam mohlo něco skrývat. Nechal jsem si tedy poslat satelitní snímek a jak vidíš, měl jsem pravdu. Ten snímek mi přišel před chvílí, takže jsem ještě neměl šanci tam někoho poslat. Můžu tě tím pověřit?“

„No... určitě můžeš. Ale co když to nic není? Neměli bychom se teď starat spíše o ochranu města? Co když se objeví nějaká nebezpečná stvůra či nějaký šílenec a my budeme zrovna někde v podzemí?“

„Lukáši, zaprvé tu máme dost chlapů, aby se o to postarali a zadruhé musíme sledovat každou stopu. Ty víš, co tohle způsobuje?“

„Ne, ale...“

„Žádné ALE! Vždyť se podívej okolo sebe! Někde se nám tu prohání Achilleus a tři válečníci ze Starověkého Řecka, pomáhá nám je dopadnout král Kaspian z Narnie a Eragon s jeho dračicí Safírou z Alagaësie a do toho všeho mám tamhle plný stan fantasy bytostí. Myslíš si, že Hagrid z Harryho Pottera, nymfa z Percyho Jacksona, Bilbo Pytlík z Hobita a mnoho dalších jiných bytostí či lidí z knížek sem patří? Něco je sem dostalo a já musím zajistit, aby nepřišli další.“

„Dobrá, ale...“

„A k tomu všemu to zvonění v uších stále více a více slábne, takže se může stát, že za pár hodin už neuslyšíme nic a bude o to těžší všechny nečekané návštěvníky vystopovat. Chápeš to?“

„Ano, pane. Ihned se tam vydám,“ prohlásil jsem odevzdaně.

Už jsem opouštěl stan, když mi náhle zazvonilo v uších. Prakticky na nikom to nebylo znát – byli jsme již na to zvyklí.

„Tak co přijde tentokrát?“ zeptal se Martin, zatímco se zvedal od svého notebooku. Hned nato jsme všichni zaslechli odpověď. Z lesoparku se ozvalo obrovské zařvání, které muselo být slyšet na kilometry daleko. V tu chvíli se nám ozvalo z vysílačky: „Tady Eragon, asi tu máme větší problém. Právě se Safírou kroužíme nad nějakou obří nestvůrou, která musí být tak o polovinu vyšší než Safira. Nevím, jestli vám to pomůže, ale vypadá hodně podobně jako ten... ten... dinosaur! Myslím toho, kterého jste odpoledne našli. Je jen mnohonásobně větší. Objevil se na území východně od vás. Jak jsou tam ty lavičky u té vysoké ploché stavby.“

Všichni jsme se na sebe vyděšeně podívali. „To mi chcete říct, že máme v letním kině živého tyranosaura či něco podobného?!“ zeptal se nás Jirka.

„P... p... p... pane? Pojd'te se na něco podívat,“ řekl Martin poté, co naťukal pár písmenek do klávesnice svého notebooku. Na obrazovce měl záběr kamery umístěné na budově promítací místnosti a zabírající lavičky pro diváky. V kině naštěstí díky karanténě nikdo nebyl, ale i tak byly všechny prostory osvětlené, tudíž jsme mohli vidět vše, co se tam odehrává. Když jsme to spatřili, zůstali jsme stát naprosto bez pohybu. Před námi byly ničeny lavičky jedna za druhou, jako kdyby to byla jen párátka. Obrovské nohy živého tyranosaura rexe zmateně přešlapovaly přes sebe a nebraly ohled na nic pod nimi.

Po chvíli Jirka prohlásil: „Lukáši, ozvi se Eragonovi, že se ten tyranosaurus nesmí za žádnou cenu odtamtud dostat. Mezitím se musíme pokusit sehnat něco, co by ho uspalo, ne-li v lepším případě rovnou zabilo.“

Ozval jsem se Eragonovi a hned nato jsme všichni začali pracovat na shánění nezbytných věcí. Volali jsme do Prahy na hlavní velitelství, co všechno potřebujeme a ptali se, za jak dlouho by nám to mohli poslat. Do toho se nám však v uších ozvalo další zazvonění.

Ani jsme nemuseli čekat dlouho a věděli jsme, oč se jedná. Ozval se nám Kaspian, že se snaží se dvěma vojáky odrazit útok několika skřetů na zdejším fotbalovém hřišti, kterému se říkalo Slavoj. Prý tento druh skřetů nikdy neviděl, takže bylo pravděpodobnější, že byli spíše ztělesněním skřetů z Tolkienova Pána prstenů než z Lewisových Letopisů Narnie. Dále nám řekl, že se zatím proti jejich přesile díky našim zbraním drží, ale že pokud se ještě nějakí další ukáží, tak to už nebudou stíhat. Slíbil jsem jim tedy okamžitou podporu. Chtěl jsem tam zajít sám, ale Jirka mi to zakázal a poslal dva vojáky stojící ve velitelském stanu. V tu chvíli se nám v uších však ozvalo další zazvonění.

„Co se to, sakra, děje?!“ zeptal se nás Jirka velmi rozzlobeným tónem. A v tu chvíli se nám ozval z vysílačky neznámý voják: „Pane, tady seržant Tomek, vyžaduji okamžitou pomoc! S šesti dalšími vojáky se bráním u vjezdu do nemocnice směrem z Ráje proti nějakému německy mluvícímu oddílu. Většina z nich má zbraně MP 40 a jsou oblečeni do starších vojenských uniforem, takže to jsou velmi pravděpodobně nacisté. Ale je jich na nás hodně a opravdu bychom od vás uvítali nějaký početní příspěvek.“

Jirka si ode mě ihned vzal vysílačku a řekl do ní: „Vojíne, ihned o kus ustupte a vyčkejte, do tří minut tam budou posily.“

„Díky, pane,“ řekl voják a pak už se neozval.

„Dobrá, vy dva,“ ukázal Jirka na vojáky, „jim půjdete pomoci proti těm náckům. Cestou seberte ještě někoho, ať to v pohodě zvládnete. A my dva,“ ukázal na mě a na sebe, „půjdeme za Kaspianem. Ozvi se, prosím, svému týmu, ať se jdou podívat do toho podzemí. Jediný Honza ať raději zůstane tady a stará se o naše přátelské návštěvníky. A ty, Martine, běž za nimi a do toho podzemí je zaveď. Jsou tam dva vstupy, tak je k jednomu svolaj a zkuste tam pak něco najít. Jinak jsem ještě zavolał pro dvě další jednotky, které mají za úkol hned po příletu vrtulníkem hlídat oba vchody do podzemí, aby se nikdo nemohl dostat ven. Tedy, pokud by se tam někdo schovával.“

„Ano, pane. Jdu hned na to,“ řekl Martin a spolu s vojáky zmizel ze stanu.

„No a my si nabijeme zbraně a ukážeme těm skřetům, kdo je tady pánem,“ řekl Jirka a došel si do rohu stanu pro svoji zbraň. Musím uznat, že tak živého a odhodlaného jsem ho už dlouho neviděl. V terénu nyní pracoval jen velmi zřídka, takže mi bylo jasné, že si chtěl tuhle akci maximálně užít. Hodil na sebe ještě neprůstřelnou vestu a mohli jsme vyrazit. Mezitím se nám ozval Martin, že se všichni z mého týmu (kromě nováčka Honzy) sešli před obchodem, kde na objednávku vyráběli trofeje, medaile a různé diplomy, a kde byl hlavně jeden vchod do podzemí. Ten druhý se nacházel na západním konci Čechovy ulice. Proč byly ty vchody zrovna takto rozmístěné, jsem se nikdy nedozvěděl.

Když jsme se s Jirkou ocitli na asfaltové cestě, ozval jsem se Eragonovi: „Eragone, slyšíš mě?“

„Ano, Lukáši?“

„Jak se ti daří s tím tyranosaurom? Zdá se nám, že je od nás jeho řev stále daleko, takže věřím, že to s ním zvládáš?“

„Dalo by se to tak říct. Je na něm vidět, že se chce někam projít, ale zatím ho Safira kontroluje svým ohněm.“

„Skvělé. Prostředky na odstranění tohoto problému by k nám měly dorazit do 30 minut, tak jen ještě chvíli vydržte.“

„To by se nám mělo povést, neboj.“

Hned nato jsem se chtěl spojit ještě s Kaspianem: „Kaspiane? Kaspiane, jsi tam? Kaspiane?!!“ ale nikdo se neozýval.

„Musíme si pospíšet,“ řekl jsem Jirkovi, takže jsme se rychle rozeběhli.

Asi tak v půli cesty u jedné z mnoha lamp lemujících tuto asfaltku (paradoxně jen pár metrů od místa, kde byla nalezena mrtvá žena, respektive oběť utahraptora) mi začal zvonit

mobil. Překvapilo mě, že mi zvoní zrovna mobil, když pro všechny mé známé jsem byl v práci, takže mi neměli volat a ostatní se mi měli ozývat přes vysílačku.

„Na to se teď vykašli, musíme běžet pomoci Kaspianovi,“ podotknul Jirka. Avšak když jsem viděl, že mi volá neznámé číslo, zvedl jsem to.

„Ano?“

„Svět je plný překvapení, souhlasíš se mnou, Lukáši?“

„A kdo je tam?“

„Tak já ti zkusím dát pár nápověd. Podchod – mobil – výbuch – několikametrový let – bezvědomí. Tak už víš?“

Myslel jsem, že se mi na místě podlomí nohy. Náhle jsem si zase na všechno vzpomněl, i když jsem si řekl, že už se k té vzpomínce nikdy nevrátím. Ale byl to on. MUSEL to být on.

„Theodor Selvig. Doufal jsem, že už o tobě neuslyším. Copak, v zahraničí už tě to nebavilo, tak sis na mě našel číslo a chceš si po těch několika letech přátelsky popovídat?“ řekl jsem sarkasticky.

„To určitě také, ale zároveň vám tu pěkně svítilo sluníčko, tak jsem se chtěl trochu opálit. Byl jsem teď chvíli ve Skandinávii a řeknu ti, tam mají opravdu hroznou klimatickou podmínku. Brr!“

„To ti určitě muselo přinést nespočet krásných zážitků, ale já teď mám důležitou práci, takže ti to položím. Ale pak si s tebou určitě rád někde ve vazbě popovídám...“

„S tou prací ti to věřím, ale je určitě důležitější, než život tvých přátel?“

Už jsem chtěl položit telefon, ale po tom, co v tu chvíli řekl, jsem si ho vrátil k uchu a zeptal se: „Co tím myslíš?“

„No například to, že jestli se teď vydáš na pomoc tomu svému králi Kaspiánkovi a budeš mě ignorovat, tak všem členům toho tvého týmu podříznu krk. A začnu třeba s patoložkou. Zuzka se jmenuje, že?“ řekl Selvig a zasmál se.

„Dej mi ji k telefonu.“

„No dobrá. Tady jí máš,“ řekl Selvig a na chvíli se hlas z druhé strany přerušil.

„Lukáši, neposlouchej ho, my to zvládneme,“ už nestačila doříct Zuzka, protože ji terorista umlčel.

„To na těch ženách opravdu nesnáším. Furt by jen kecaly, kecaly a kecaly. To my, jako chlapi, si snad můžeme odpustit, že? Myslím tím nějaké vyhrožování, nadávky a tak. Stačí jen, abys pro mě udělal jednu maličkost, nic víc. Pak budou všichni puštěni na svobodu. Platí?“ zeptal se mě Selvig.

„A co po mně chceš?“ prohlásil jsem odevzdaně

„Je to úplně jednoduché. Zprvu tě chci upozornit, že mám na stromě stojícím vedle lampy připevněnou kameru, takže vidím vše, co tam děláš. Čili, zkus z toho záběru utéct, bez toho aniž bys splnil můj požadavek, a můžeš strojit kamarádům pohřeb. A nyní si stoupní doprostřed cesty pravým bokem směrem k lampě, vytáhni svoji pistoli a zastřel svého šéfa.“

Kapitola 6 – Beznaděj

S vyděšeným výrazem jsem se podíval na Jirku. Ten již věděl, kdo mi volá, ale zatím netušil, co mu mám v příštích pár minutách udělat.

„Můžu s ním ještě na chvíli mluvit o samotě?“ zeptal jsem se Selviga.

„Ale jistě, tomu klidně vyhovím. Jen si trochu pospěšte, abych nebyl moc nervózní, protože když jsem hodně nervózní, rád si hraji s nožem a to by tady pro krásnou Zuzanku nemuselo dobře dopadnout,“ odpověděl mi Selvig.

„Rozumím,“ řekl jsem a zavěsil.

Tak jsem tam stál naprosto bezradný a nevěděl, co mám Jirkovi říct. Kdesi v dáli byl slyšet tyranosauří řev, střelba ze zbraní a do toho začala poblikávat blížká lampa. Jako by to

všechno ilustrovalo tu náhlou situaci, která zde před pár minutami vznikla. Jak se to najednou všechno zvrtilo. A vrcholem toho bylo, že jsem si měl vybrat mezi životem mých nejlepších přátel a toho, který byl pro mě skoro jako můj otec. Kterému jsem před pěti lety zachránil život a díky tomu jsem se dostal tam, kam jsem vždycky chtěl. A teď jsem mu ten život měl zase sebrat.

„Lukáši, můžeš mi říct, co se děje?“ zeptal se mě Jirka.

„On... on... má Zuzku, Lenku, Adama i Martina a... a...“ nedokázal jsem to ze sebe vykoktat.

„Chce, abys mě výměnou za ně zabil, vid' že jo?“ vyčetl mi to po chvíli Jirka z očí. Nezmohl jsem se na nic jiného, než přikývnoutí. Jirka sklonil hlavu a vypadalo to, jak když něco hledá. „Tak mu zavolejme,“ prohlásil po chvíli.

„A co když tam stihne dorazit to vojenské komando a tím pádem to nebudeme muset takhle řešit?“ zeptal jsem se se špetkou naděje v hlasu.

„Ti tam budou nejdříve za deset minut. Můžeme se pokusit Selviga ještě chvíli zdržet, ale tomu, co má přijít se asi nevyhneme. A jestli má tato oběť zajistit, že ten bastard konečně skončí za mřížemi a že tvoji parťáci budou v pořádku, budu rád, když to takhle skončí. Teď mi ale podej ten tvůj mobil, musím se nejdříve od něj něco dozvědět a snad ho tím i trochu zdržím.“

Podal jsem Jirkovi mobil a upřel svůj pohled směrem k letnímu kinu. Nekončící tyranosauří řev se rozléhal po celém parku. K jasné obloze postupoval mrak kouře z hořícího lesa okolo kina. Doufal jsem, že to pak Safira rychle uhasí, jinak po naší návštěvě žádný lesopark nezůstane. Jirka mezitím vytočil Selvigovo číslo. Když se mu Selvig ozval, pustil Jirka mobil na hlasitý odposlech a držel ho před sebou, abych to mohl slyšet i já.

„Tak s čím vám mohu před vaší smrtí pomoci, pane Nováku?“ ozval se z mobilu Selvigův jedovatý hlas.

„To, co po mně chceš, naprosto chápu, ale musíš mně ještě před mým obětováním vysvětlit, jak jsi tohle všechno udělal?“ zeptal se Jirka.

„Dobrá, těch pár minut života ti ještě věnuji. Musíš nejdříve pochopit, že zpočátku jsem nic z tohohle nechtěl. Měl jsem se svojí skupinou jen provést několik kroků k tomu, aby se trochu změnilo vedení tohoto státu. Pak ale nastala ta památná noc, kdy jste se pokusili nás zničit. Se štěstím se vám to i povedlo, ale tím jste rozpoutali něco, co dopadne ještě hůř, než jste si mohli myslet. Pamatuješ si stále na ten mobil, Lukáši?“

Ta situace mi běhala v hlavě pořád dokola. Chvilí, kdy Selvig ťuknul na obrazovku mobilu a za mnou vybuchl podchod.

„Jinak ta rána v pravém rameni mě bolí doteď. Byla to od tebe moc dobrá trefa. Ale to všechno byl začátek vašeho konce. Bloudil jsem pak celé roky po světě, abych našel něco, čím se vám oběma za to vše odplatím. A při mé poslední cestě na sever jsem konečně objevil jackpot. Vzpomeneš si ještě, co to bylo za mobil, Lukáši?“

„Zamyslel jsem se a řekl: „Že by to bylo LG? Řekl bych, že nějaká novější verze.“

„Paměť máš ještě dobrou. Ano, bylo to LG, přesněji LG Nexus 5. A já vám nyní představuji svůj vynález - Nexus 0. Je vlastně vytvořený z té pětky, ale s trochou menších úprav, jako například možnost oživení postav z knížek. Úžasné, že?“

Nevěřicně jsme se na sebe s Jirkou podívali. „Ale jak je tohle možné? Vždyť to technicky nelze. Takové technologie zatím neexistují!“ namítl Jirka.

„Myslíš? A co když ti řeknu, že nejsou přímo ze Země? Možná vám to stále nedochází, ale vašim jednáním v létech minulých jste si přivodili zkázu. A tím nemyslím jenom vás dva.“

Chvilí jsme se na sebe s Jirkou dívali a nevěděli, co na to říct. Z úplně nevinné akce na kraji mého rodného města se vyklubalo něco, co se raději nemělo stát. A já za to byl velkou mírou zodpovědný.

„Ale vezměte si, že máte jedinečnou příležitost být prvními testovacími subjekty! Bohužel, Nexus 0 má stále ještě pár much, například se mi zde vůbec nelíbí ty postavy typu Eragona a jeho draka, Kaspiana a dalších a k tomu to má ještě relativně malý dosah, avšak až to vylepším a umístím to třeba do nějakého pěkného knihkupectví uprostřed Prahy, zažijete peklo na zemi. Vše se promění v chaos, který nebudete moci zvládat! Teď už jen tedy zbývá zbavit se mých největších protivníků. A začneme panem velkým šéfem Jiřím Novákem!“ Selvig poslední větu zařval do telefonu s velkou slávou a hned nato se začal smát.

„Takže, Lukáši můj milovaný, zastřel ho. Přesně v té poloze, jak jsem ti původně řekl. Máš na to půl minuty. Jestli to neuděláš, asi mně u Zuzančina krku ujede ruka a... Aj! Už ujela. Ale to je nemilé...“

„Selvigu, jestli jsi jí něco udělal...!“ zahrozil jsem do mobilu.

„Neboj, zatím tam má jen menší rýhu. To bylo pouze takové škádlení. Půl minuty – jinak si s její hlavou zahraji kopanou!“

Selvig zavěsil a čas běžel. Jirka si mezitím klekl na kolena pravým bokem ke kameře a zády ke mně. „Tak do toho,“ řekl odevzdaně.

„A co ta zásahovka? Vždyť jsme s ním mluvili celkem dlouho, to už by tam mohli být, ne?“ zeptal jsem se s posledním kouskem naděje.

„Budou tam za dvě minuty. Mezitím, co jsi teď mluvil se Selvigem, se mi ozvali. Nařídil jsem jim, ať pak na nic nečekají a vrhnou dovnitř. A ty už teď na nic také nečekej a střílej. Ať to celé nevyjde nadarmo.“

To byla jeho poslední slova. Zhluboka se nadechl, napnul tělo a zavřel oči.

„Promiň... Bože, odpusť,“ řekl jsem, namířil zbraň na Jirkovu hlavu a vystřelil. Jirkovo bezvládné tělo padlo na zem. Zahodil jsem pistoli a zhroutil se asi metr od něho. Plný beznaděje jsem začal řvát na celý lesopark, že jsem snad překřičel i tyranosaura. Do toho jsem začal mlátit levou rukou sevřenou v pěst do asfaltu, až jsem si ji sedřel do krve. Pak jsem se otočil na záda a náhle všechno kolem utichlo. Tyranosaurus přestal řvát, přestalo se také střílet ze zbraní a jednoduše nastalo to pravé noční ticho. Pozoroval jsem na jasné obloze hvězdy a snažil se myslet na něco jiného, než na to, co jsem před chvílí udělal. Nešlo to.

Tak jsem tam pár vteřin ležel, když se ozvalo z vysílačky: „Lukáši, právě se nám podařilo eliminovat hrozbu té nestvůry. Safira se odhodlala na ní naletět zezadu, zakousla se jí do krku a pravděpodobně jí trefila tepnu, protože nestvůra se po chvíli zakymácela a spadla na zem. Raději ji ještě zkontroluji zblízka a přesvědčím se o její smrti,“ řekl Eragon.

Hned nato se ozval z vysílačky jiný hlas: „Pane, tady seržant Tomek, mám pro vás nové zprávy ohledně vývoje v boji s Němci. Chtěli jsme ustoupit směrem k velitelství, ale náhle se nad námi objevil další německý oddíl a zahnali nás na pozemek nemocnice. Teď se přeskupují a chtějí ji podle mě získat. Nevím proč, ale asi potřebují nějakou základnu a nemocnice se jim zalíbila. Budeme ji zuby nehty bránit, ale nutně potřebujeme další posily.“

Stále jsem ležel uprostřed asfaltové cesty neschopen jakékoli odpovědi. Až z vysílačky zaznělo toto: „Pane, obě komanda jsou na místě a vcházíme do podzemí. Za minutu se ozvu s výsledkem operace.“ To mi vlilo novou krev do žil. „Veliteli, váš úkol je jasný, zachraňte rukojmí a postarejte se o Selviga. Pokud možno, chci ho živého. Ale kdyby ne, tak se střelbou neváhejte,“ řekl jsem vleže do vysílačky. Potom jsem se zvednul a zkontroloval náboje v pistoli.

„Rozumím, pane. Končím,“ řekl voják a přestal vysílat. V tu chvíli mi začal zvonit mobil. Zvedl jsem to a znovu uslyšel ten protivný hlas: „Tak vidíš, že to nakonec šlo. A ani to nebolelo! Podle mě tvůj šéfik moc netrpěl. Ale ty sis zbytečně sedřel ručičku. Proč to vůbec děláš? Víš, že se pak nebudeš holkám líbit? Anebo to považuješ jako víc sexy? Já jen že bych si klidně nechal poradit...“ Z mobilu se pak ozval hlasitý smích.

„Jdu si pro tebe,“ řekl jsem odhodlaně, zamířil pistolí na kameru a rozstřelil jí.

„Ale no tak, no tak. Přece si hned takhle nezničíme naše nově vybudované přátelství. Uděláš ještě několik kroků ke mně a já...“ V tu chvíli jsem uslyšel z mobilu hlasitý výbuch. Selvig to hned poté položil.

„Copak? Nerozuměl jsem...“, řekl jsem a koukal při tom s malým úsměvem na mobil. Hned jsem ho schoval do kapsy, pistoli uložil do pouzdra, vzal si svůj Bren do ruky a vydal se po cestě k podzemním chodbám. Po pár metrech jsem se ještě naposledy otočil a zadíval se na Jirkovo mrtvé tělo stočené u lampy. A pak jsem s myšlenkou pomsty vyběhl vpřed.

Kapitola 7 – Nečekaný nepřítel

Nevím, jestli ve mně více převažoval pocit naštvání, či chuť se Selvigovi pomstít, ale byl jsem si jistý, že tento den raději neměl nastat. Už bylo jasné, že se po této události vše od základu změní. A mělo být ještě hůř...

„Lukáši, seš tam?“ ozval se z vysílačky Honzův hlas.

„Ano, Honzo, jak to u tebe vypadá?“

„Všichni návštěvníci se mají dobře, takže jsem ti teď k dispozici. Kde jsi?“

„Právě jdu lesoparkem po asfaltové cestě směrem k tomu podzemí. Asi to ještě nevíš, ale Theodor Selvig je naživu a drží můj tým jako rukojmí. Právě tam vniklo komando a měli ho zajmout, tak se jdu přesvědčit, že se tak stalo. Jinak Jirka je mrtvý, ale to je na delší povídání. Já teď potřebuji, abys zůstal, kde jsi a staral se tam o ně. Tahle noc totiž ještě určitě neskončila.“

„Wow, to je nějak moc novinek. Tak dobrá, zůstanu zde.“

„Díky,“ odpověděl jsem a pokračoval v cestě. Chvíli nato jsem vyšel z lesoparku do Fügnerovy ulice. Chtěl jsem se vydat Dvořákovou ulicí směrem ke vstupu do podzemí, když jsem náhle spatřil Honzu, jak běží od stanu s návštěvníky směrem ke mně. Pár kroků přede mnou se zastavil a zbytek došel. Vypadal velmi nešťastně.

„Co se děje? Říkal jsem, ať zůstaneš v tom stanu, ne?“ pronesl jsem nechápavě.

„Musím ti něco říct...“ odpověděl mi Honza, zatímco byl přede mnou předkloněný a těžce oddychoval. Náhle se však nečekaně rychle zvedl, vrazil mi pravou rukou pěstí do obličeje, hned nato mě levým kolenem kopl do břicha a levou pěstí mě poslal k zemi. Bylo to tak nečekané, že jsem se ani nebránil a skončil naprosto bez pohybu s krvácejícím nosem uprostřed silnice. Honza ze mě ihned sundal řemen s Brenem, vytáhl mi z pouzdra pistoli a namířil mi jí na hlavu.

„Nejsem tím, za koho mě máš, ale to už ti asi došlo. Theodor čekal, že by mohl nastat nějaký problém, takže se trochu pojistil. Jedné poloviny nepřítel se už zbavil a mně byl přidělen ten výsostný úkol zbavit se té druhé. Někdo tvrdí, že je prý po smrti v nebi krásně. Takže se vlastně nemáš, čeho bát. A určitě ti tam za chvíli pošleme i nějaké kamarády, aby ses tam necítil tak osamocený,“ řekl Honza, přičemž neustále přešlapoval. Asi už to chtěl mít za sebou, ale brzdilo ho, že byl stejný jako Selvig. Nejdříve se oběti trochu vysmát a teprve pak ji zabít.

„Tak dobrá, konec řečí. A pozdravuj tam... Ááá!“ zařval náhle, protože se mu v levém rameni objevila špička nějakého nože. Stál zrovna zády k asfaltové cestě vedoucí z lesoparku a bylo jasné, že někdo musel stát za ním a trefit ho.

„Co to sakra je?!“ otočil se a spatřil pár metrů od sebe Kaspiana. Avšak stále měl v pravé ruce pistoli. Na nic jsem nečekal, sebral síly, převálil se k němu, chytl ho za ruku s pistolí, namířil jsem mu jí na pravou botu a zmáčkl spoušť. Honza se s bolestným výkřikem svalil k zemi. Pistole mi zůstala v ruce. Ztěžka jsem se zvedl na nohy a namířil jí na něj. Kaspian mezitím dokulhal těch pár metrů a vyndal si z pochvy meč. Obličej měl celý od krve a k tomu ho trápila velká řezná rána na levém lýtku.

„V pořádku?“ zeptal jsem se Kaspiana, když jsem ho viděl takhle zpustošeného.

„To neřeš, pak ti to vysvětlím,“ odpověděl mi, takže jsem to dále nerozebíral a věnoval se řvoucímu Honzovi.

„Když tě tak vidím, asi budeš v této branži nový, že? Nejdříve nervózně přešlapuješ, když mě máš zabít, teď řveš jako malé děcko kvůli prostřelené noze. Takhle by se normální terorista nechoval. Takže buď jsi za to dostal slušně zapláceno, nebo ses totálně zcvoknul.“

„Rozpoutali jste bouři a teď uvidíte její následky! A věřte mi, nebudete muset bojovat jen s námi...“ Honza se začal chechtat.

„A s kým ještě?“ zeptal jsem se ho a přiblížil zbraň k jeho čelu.

„Jak by řekli mí přátelé v Rusku – до свидания!“ řekl Honza, vytáhl z kapsy granát, odstranil pojistku a přiložil si ho na hrud'. Vypadalo to na můj konec, ale najednou se mezi mnou a Honzou zjevil Kaspian se svým štítem na zádech.

„Skrč se!“ zařval a v tu chvíli granát vybuchl. Honzovo tělo ihned rozmetal na kusy a nás odhodil do blízkého křoví na kraji asfaltové cesty.

Ani nevím, jak dlouho jsem ležel v bezvědomí, ale když jsem se vzbudil, bylo mi hrozně. Bolelo mě celé tělo, pískalo mi v uších a prakticky jsem se nemohl pohnout. Podíval jsem se vlevo a spatřil Kaspiana ležícího na zemi úplně bez pohybu. Hned poté ho někdo zakryl plachtou.

„Lukáši, jsi tam? Poslouchej mě, jsem tady, hej!“ říkal mi hlas nějakého člověka, který mě zároveň s tím plácal rukou po tvářích. Měl jsem takový dojem, že to byl Adam. Náhle mě uchytilo různě po těle několik rukou, vyneslo mě z křoví a položilo na nosítka. Odnesli mě do velitelského stanu a tam mě ošetřili. Znovu jsem usnul.

V hlavě mi stále běhaly vzpomínky na ten výbuch. Když ten granát před mýma očima vybuchl asi potřetí, vzbudil jsem se, zalapal po dechu a rychle se zvedl do sedu. To jsem však neměl dělat, protože mě ihned rozbolelo celé tělo, takže jsem si zase poslušně lehl. Ležel jsem na dvou stolech stojících vedle sebe uprostřed velitelského stanu. Vedle mě seděla Lenka, která hned po mém probuzení vyskočila ze židle a zavolala na Zuzku, aby tam přiběhla. Netrvalo to dlouho a už nade mnou stály obě krásné slečny.

„Tak lepší pohled by si člověk po probuzení snad nemohl přát,“ řekl jsem bolestně a těžce při tom oddechoval.

Obě týmové partnerky se lehce pousmály a Zuzka pak pravila: „Taky ti ty prášky proti bolesti vůbec nemusím dávat, jestli budeš mít ještě nějaké připomínky.“

„To ale přesně chci. Musí mi to čistě myslet. Tu bolest už nějak překousnu. Teď mi ale řekněte, jak dopadl zásah komanda. Zajali jste Selviga?“

„Nechceš si ještě předtím trochu odpočinout?“ zeptala se mě starostlivě Lenka.

„Ne, nechci. Chci teď vědět, kde ten hajzl je!“ osočil jsem se na Lenku.

„No... on totiž... utekl,“ odpověděla mi Lenka.

„Ale jak je to možné?! Vždyť komando mělo jít z obou východů, takže neměla existovat možnost, kudy by mohl utéct. Takže kde je?“ řekl jsem už vcelku nepřičetně.

„Ve chvíli, kdy komando vyrazilo dveře, Selvig pustil Zuzku a někam zmizel. Jeho komplici se ho pokoušeli uchránit, ale neměli sebemenší šanci a všichni skončili s kulkou v těle na zemi. Selvig však mezitím někam zmizel. Nakonec se po menším pátrání zjistilo, že vedle hlavní místnosti byla ještě vybudovaná druhá „tajná“ místnost, do které vedla velká větrací šachta, kterou Selvig prolezl a unikl někam na povrch. Od té doby máme nasazené dvou až tříčlenné týmy po celém Ráji, které ho hledají,“ shrnula mi poslední události Lenka.

„Dobrá, tak snad ho brzy najdeme. A co Eragon a ti vojáci bránící nemocnici?“

„Safira tyranosaura opravdu zabila, takže teď hlídkuje nad Rájem a pomáhá nám s hledáním Selviga. Vojákům mezitím dorazila pomoc a zneškodnila všechny nacisty. Naštěstí se k nemocnici ani nepřiblížili,“ odpověděla mi Zuzka.

„A nikdo další se mezitím neobjevil?“

„O nikom dalším nemáme žádné zprávy,“ řekla Lenka.

„Takže se teď musíme zaměřit na Selviga,“ řekl jsem a začal se zvedat z provizorní postele.

„Ale hele, hele! Co to jako zkoušíš? Jen pěkně lež,“ přikázala mi Zuzka.

„Promiň, doktorko, ale musím se teď věnovat Selvigovu plánu a nemám čas si tady vylehávat.

„Lukáši, byl jsi asi jen metr od granátu, který vybuchl. Nebýt Kaspianovy oběti, dávno tě už házíme do márnice. Ale i přesto jsi letěl asi tři metry, a kdyby tě nezachytilo to křoví, tak jsi na tom ještě hůř. Takže hezky lež a odpočívej,“ poradila mi Zuzka.

„Zuzko, ty víš, že jsem si vždy vážil toho, co jsi mi řekla, ale teď tě bohužel neuposlechnu, zatnu zuby a půjdu tenhle případ dořešit. Promiň,“ odpověděl jsem jí a pomalu jsem se zvedl na nohy.

„Ach jo, ti chlapi jsou tak tvrdohlaví...“ povzddechla si Zuzka.

„To neřeš, musíš si zvykat. Já už tohle dávno vzdala,“ řekla Lenka a pomohla mi dopravit se k hlavnímu stolu. Nejdříve jsem si nechal přivolat Martina a Adama a hned poté jsme si sjednotili všechny události, co se za posledních pár hodin staly.

„Musíme teď vymyslet, jak najdeme Nexus 0. Ten přístroj je klíčem ke všemu. Pokud ho Selvig nebude mít, je naprosto bez moci a dříve či později se při jeho získání nechá chytit. Jak víme, určitě ho nemá u sebe, ale nechal ho v nějaké zdejší knihovničce. Ta knihovnička musí být někde v Ráji, protože jak sám řekl, zatím ten přístroj ještě nemá velký dosah. A všechny bytosti se doteď objevili jen v této části lesoparku, ne nad hájskou školou. K tomu všemu můžeme zjednodušit hledání tím, že víme, že to určitě bude nějaká dětská, pravděpodobně klučičí, knihovnička. Dívka by ve své knihovně určitě neměla encyklopedii dinosaurů a ani nějakou knížku s vojáky. Ten kluk ale bude spíše starší, možná mezi patnácti až osmnácti lety, protože mladší by tam určitě neměl Romea a Julii od Shakespeara a Illiadu od Homéra.“

„Zrovna na postavy z téhle knížky moc dobré vzpomínky nemám,“ skočil mi do řeči Martin a usmál se na Lenku, již postihl podobný osud při památném souboji s řeckými válečníky.

„Teď už jen zbývá prozkoumat všechny ty domy a najít ten ďábelský vynález. Začněte od východu a postupujte ulici za ulicí směrem na západ. Martin se mezitím pokusí na internetu zjistit obyvatele jednotlivých domů a třeba vám pomoci nějaké domy rovnou vyřadit. Jinak tedy připomeňte týmům, že hledají LG Nexus 5 schovaný někde mezi knížkami. A zároveň ať si dávají pozor také na Selviga. Určitě se tam ještě někde schovává a čeká na správnou příležitost, aby si ten přístroj vzal, rychle zmizel a příště to aplikoval na nějakém mnohem horším místě. Rozchod!“ rozkázal jsem a všichni kromě Martina se rozešli vyhledat ostatní týmy a prohledat s nimi jednotlivé domy. Martin si sedl za svůj notebook a začal horlivě hledat na internetu důležité informace. Říkal jsem si, že zase na chvíli vše klapě, jak má. Pak mi ale zazvonil mobil.

„Ano?“ začal jsem.

„Lukáš Hort?“ zeptala se mě osoba na druhém konci.

„Jistě. S kým pak mluvím?“

„Tady Hana Červená, zastupující vedoucí útvaru pro odhalení organizovaného zločinu. Mohla bych, prosím, mluvit s Jiřím Novákem?“

Hned, jak se představila, mi bylo jasné, že nás čeká další problém. Jirkova zastupující vedoucí byla pro Jirku velkým trnem v oku, protože hlavně ona chtěla náš tým rozpustit. A teď už ji nikdo neměl šanci udržet na uzdě.

„Nemohla, protože jak jste už možná slyšela, pan Novák je mrtvý.“

„Ano, slyšela jsem to. Ale jak je možné, že ne od vás?! Nemáte se mi teď náhodou hlásit, když je pan Novák po smrti? Proč se to musím dozvědět až od vašeho stážisty a ještě k tomu až ČTVRT HODINY po Novákově úmrtí?!“

S tím časem „čtvrt hodiny“ si dala hodně záležet. V tu chvíli mi už bylo vše jasné. V hlavě se mi mihla věta: „A věřte mi, nebudete muset bojovat jen s námi...“ – jedna z posledních vět, kterou Honza pronesl, než se vlastnoručně odbouchnul. Musel paní Červené předtím zavolat a říct jí tyto lži a ještě víc ji tím proti mně poštvat.

„Ale musíte pochopit, že ten, kdo vám to řekl...“

„Ale mně žádné vaše řečičky nezajímají! Využívám své pozice a s okamžitou platností vaše oddělení ruším! Sbalte si tam tedy všechny své saky paky, vraťte se do Prahy, podejte hlášení a zmizte z mé budovy.“

„Tak ale sakra aspoň pochopte, že tu máme rozdělaný případ, který nemůžeme jen tak opustit, takže...“

„Takže ho můžete přenechat tamní policii a ta už to dořeší. Vy teď máte rozkaz se sem vrátit a do zítřejšího odpoledne se z vaší kanceláře nadobro vyklidit. Rozuměl jste mi, pane Horte?“

Byl jsem naštvaný. Hodně naštvaný. Tohle jí přece nemohlo projít. Tento případ jsem musel za každou cenu dodělat. A protože obvolávání všech možných institucí, které by tu šílenou ženskou mohly zastavit, a ještě k tomu pár minut po půlnoci, by mohlo být na hodně dlouho, rozhodl jsem se říct tohle: „Ne, nerozuměl. Můj tým zde zůstává a případ dořeší.“

„Nechtějte mě mít za nepřítele, pane Horte. Klidně pohnu celou Prahou, jen abych vás tam odtud co nejdřív dostala, takže mě už raději dál nepokoušejte.“

To už má naštvanost dosáhla nejvyšších mezí: „Tak jen do toho, budeme čekat. Nashle!“ odvětil jsem podrážděně do mobilu a zavěsil.

„Co to mělo být?“ zeptal se mě Martin.

„Právě jsem rozpoutal válku se svojí novou šéfkou a vlastně i s celou Prahou,“ odpověděl jsem mu, schoval mobil do kapsy, opřel se o hlavní stůl a přemýšlel, jak to asi celé dopadne.

Kapitola 8 – Dům číslo 247

Vojáci spolu s mými parťáky už půlhodiny prohledávali domy jeden za druhým. Právě mi dorazila zpráva, že severní polovina ulice Olgy Scheinpflugové, Dvořákova ulice a východní část Čechovy ulice již byla prohlédnuta. Týmy zatím nic nenašly. Do toho mi přišlo hlášení z ohledání místa bitvy se skřety. Našlo se tam několik desítek mrtvých skřetů, k tomu však také dva mrtví vojáci. Musela to být tuhá bitva a Kaspian musel být rád, že to jen taktak přežil. I když, bohužel, jen dočasně. Výbuch z granátu byl totiž tak velký, že i s tím štítem na zádech to nemohl přežít. Ale zachránil mi život a to mu nikdy nezapomenu. Jeho tělo jsme prozatím uložili k návštěvnickému stanu vedle ostatních obětí toho dne. Nakonec mi ještě přišlo hlášení z boje s nacisty. Psalo se v něm, že při tom přišlo o život pět vojáků a tři policisté. Avšak bojovali velmi statečně, takže jsem si hned dal za úkol, že jim pak musíme v Praze vystavět slavnostní pohřeb. Jestli se tam vůbec vrátíme, pomyslel jsem si.

„Mám to!“ zvolal v tu chvíli Martin. Hned jsem se k němu dostavil a podíval se na obrazovku.

„Konečně se mi podařilo vytvořit program, který nám po zadání určitých specifik najde to, co hledáme. Chvilí počkej.“

Tak jsem tam stál a koukal na notebook. S počítači jsem moc neuměl, takže jsem vůbec nechápal, co se v tu chvíli přede mnou dělo, ale hlavní bylo, že se nám za pár sekund zjevil před očima výsledek. Ráj byl už od svého počátku sídlištěm, ale zase ne tak velkým a hlavně tam nestály žádné paneláky, takže jsem doufal, že ten program moc řešení nevyhodí. A mé přání se mi splnilo. Nastavená kritéria splňovaly jen tři domy.

„Skvělá práce, Martine. Uděláme to takhle, Adam ať jde na roh ulice Olgy Scheinpflugové a Smetanovy ulice, Zuzka s Lenkou ať se vydají do západní ulice V Ráji (tyto

ulice tam totiž byly dvě – jedna východní a jedna západní) a my spolu půjdeme do Vrchlického ulice. Potřebuji ještě dodělat nějaké papírování a tahle je nejbliž. Ale pošli tam ještě před námi nějakou jednotku, ať to tam hlídají, kdyby se zjevil Selvig,“ rozdal jsem příkazy a Martin se pustil do práce.

Vyplnění a podepsání všech zbylých dokumentů mně trvalo jen pár minut, takže hned poté jsme se mohli vydat na cestu. Adam i Lenka se Zuzkou už byli na místech a pátrali po Nexusu 0. Dům č. p. 247 stál uprostřed Vrchlického ulice. Vypadal jako vcelku nový, měl dvě patra a velkou zahrádku okolo. Před ním již stáli čtyři vojáci a čekali na nás.

„Vše v pořádku, chlapi?“ zeptal jsem se jich.

„Ano, pane,“ odpověděl mi voják stojící úplně napravo.

„Tak snad už by se na nás konečně mohlo usmát štěstí, ne? Jdeme,“ zavelel jsem a se zvednutými Breny jsme vyšli vpřed. Nikdo nevěděl, kde by se mohl Selvig schovávat, takže jsme raději měli oči na pozoru. Vojáci šli první a rychle prohlédli celý dům.

„Čisto!“

„Čisto!“

„Tady taky!“

„První patro také!“ ozývalo se z různých částí domu. Znamenalo to, že jsme mohli spustit ruce ze zbraní.

„Pane, asi jsem něco našel,“ ozval se náhle voják z druhého patra.

Ihned jsme se s Martinem a s ostatními vojáky za ním vydali. Vyšli jsme dlouhé schody a za chvíli se ocitli ve velké místnosti rozléhající se snad přes celé patro. Musel to být obývací spojený s jídelnou a malou kuchyní. Ve dne sem muselo krásně proudit světlo, protože místo celé jižní stěny zde bylo velké okno, které mělo uprostřed dvířka, aby se člověk mohl jít rozhlédnout z balkónu. Voják se však nacházel ještě v jiné, menší, místnosti, do které vedly dveře umístěné vedle obrovské televize na druhém konci obývacího. Za dveřmi jsme pak spatřili dětský pokoj. Tedy, dětský už přímo nebyl, ale z nábytku a z rozházených věcí okolo bylo znát, že rodiče zde určitě nepřebývali. Vše ostatní ale nakonec přebilo úplně něco jiného. Voják stál před jednou otevřenou skříní uprostřed pokoje a díval se na její druhou policičku odspoda (skříně měla celkově čtyři policičky).

„Je to...?“ nedokončil s otevřenou pusou Martin otázku.

„LG Nexus 5, respektive nyní spíše známý pod názvem Nexus 0,“ odpověděl jsem mu, zatímco jsem se k tomu přístroji přibližoval. V tu chvíli se mě zmocnil velice divný pocit. Zase jsem mu stál tvář v tvář. Tomu hroznému výtvaru, který navždy změnil můj život a kvůli kterému se v ten den vše odehrálo. Tolik lidí už umřelo, tolik škody již napáchal a já ho teď měl před sebou a mohl jsem ho nadobro zničit. Už jsem vytahoval pistoli, když mě ale Martin zastavil.

„Můžu se na to nejdříve, prosím, podívat? Takovou šanci už nikdy nedostanu. Prosím.“

„Tak jo, ale máš jen pár minut,“ nechal jsem se ukecat. Martin se celý šťastný na ten přístroj ihned vrhl a začal ho zkoumat. Já jsem se mezitím pořádně zadíval po knihovně. Bylo tam všechno. Romeo a Julie, Encyklopedie dinosaurů, Letopisy Narnie, Eragon, Harry Potter, Encyklopedie 2. světové války, Illias, Pán prstenů... a mnoho dalších knížek, jejichž postavy se mohly stát pro nás hrozbou.

„Pane, někdo právě zaparkoval před domem. Jsou to dva vojenské džípy a černý Peugeot. Z Peugeotu vystoupila nějaká mladší žena s pravděpodobně stejně starým mužem a z džípů vystoupilo osm vojáků. Tři vojáci zůstali před vchodem do domu a zbytek míří k nám. Jaké jsou rozkazy?“ zavolal na mě jeden voják stojící u velkého okna.

Hned mi došlo, že to určitě bude paní Červená se svým asistentem. Vzal jsem tedy Nexus 0 Martinovi z ruky a vytáhl z kapsy u vesty nálož C4. Pak jsem vyndal z jiné kapsy lepicí pásku a přilepil C4 k Nexusu 0.

„Proč to rovnou nezničíš?“ zeptal se mě Martin.

„Protože už jsem to všechno pochopil. Oni si sem nepřijeli pro nás, ale pro tohle. O to tu celou dobu šlo. Pro ně jsme jen něco podřadného, Červená chce hlavně Nexus 0, ale ten nesmí za žádnou cenu dostat. Když ho však teď nezničíme, mohli bychom se odtud dostat a neskončit za mřížemi. Kdyby však přeci jen na nás zaútočili, můj prst na spoušti bude rychlejší, než kterákoli jejich kulka,“ vysvětlil jsem situaci Martinovi. Ten souhlasně přikývl.

„Odsuňte ten gauč před televizí k oknu a postavte se do řady čelem ke schodům a zády k televizi. Mířte zbraněmi směrem ke schodišti, ale pokud neřeknu, tak nestřílejte. Kdyby ke střelení došlo, tak neváhejte a použijte nějaký úkryt – gauč, roh dětského pokoje, cokoli. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ ozvali se všichni čtyři vojáci naráz. Poté odsunuli gauč, poklekli do řady na pravé koleno a namířili své Breny na schodiště. S Martinem jsme se postavili vedle sebe za dva prostřední vojáky a udělali totéž. Po pár vteřinkách k nám návštěva konečně dorazila.

„Takže já přijdu na návštěvu s květinami a ty na mě s koštětem, Horte? Docela vulgární, nemyslíš?“ řekla paní Červená, zatímco za ní vyšlo po schodech všech pět vojáků, kteří na nás hned namířili své zbraně. Následně se dostavil i její asistent.

Paní Červená byla čtyřicetiletá vdaná žena s vysokou postavou, dlouhými zrzavými vlasy a se stále zachmuřeným úsměvem. Přičemž byla opravdu krásná, ale její touha po vyšším postavení a hlavně vládnutí všemu, čemu mohla, jí z té krásy brala prakticky všechno. Nikdy jsem se s ní v práci nesnesl a dodnes nechápu, jak s ní mohl někdo žít.

Avšak její asistent, to byl spíše takový moula. Nikdy jsem ho pořádně nepoznal, ale věděl jsem o něm to, že byl vždy hodně podlézavý a že se velkou měrou podílel na tom, na jaké pozici se teď paní Červená nacházela. Takže v celkovém součtu jsem měl být spíše naštvanější na něho.

A nakonec vojáci – ti se moc od těch našich nelišili. Naši měli úplně černou výstroj a ti paní Červené ji měli zelenočernou. Největší rozdíl byl u zbraní. Vojáci paní Červené na nás mířili útočnými puškami M4 vyrobenými v USA. Usoudil jsem, že musela mít hodně dobré kontakty na to, aby ty zbraně spolu s vojáky za tak krátkou dobu sehnala.

„Řekněte mi, Červená, o co vám jde? Že by o tohle?“ zeptal jsem se své sokyně, ukázal jí Nexus 0 s přilepenou C4 a zase ho vrátil do kapsy.

Bylo znát, že paní Červená trochu znejistěla. „A co uděláš? Všechny nás vyhodíš do vzduchu?“ zeptala se na oplátku mě.

„Uvažuji o tom. Ale rád si to rozmyslím, pokud mě i celý můj tým pustíš a přestaneš mě stíhat.“

„To je samozřejmě nepřipustné.“

„Tak se tedy s touhle hračkou rozluč,“ řekl jsem, chytil Bren jen pravou rukou a v levé jsem ukázal odpalovací zařízení.

„Počkej!“ vyhrkla paní Červená. V tu chvíli však něco malého proletělo velkým oknem a skončilo to před námi na zemi.

„Flashbang!!!“ zařval jeden z našich vojáků, ale to už bylo pozdě. Zábleskový granát před námi vybuchl, všechny dočasně oslnil a ohluchl. Ve chvíli výbuchu jsme se jen skrčili a odklonili od něho. Byl jsem naprosto dezorientovaný. Pravou ruku jsem spustil z Brenu a přiložil si jí na pravé ucho. V levé ruce jsem stále třímал odpalovací zařízení, ale nebyl jsem schopen ho zapnout. Pískalo mi v uších a viděl jsem hodně rozmazaně. Náhle mi někdo kopl do ruky s odpalovacím zařízením, které tím odlétlo někam daleko ode mě, a k tomu mi dal pěstí, takže jsem se ani nevzpouzel a skončil na zemi. Pak mi vytáhl z kapsy Nexus 0 a někam zmizel. Někde za mnou jsem pak přes to pískání slyšel i střelbu, ale to už můj mozek nějak více nezaujalo, protože se musel vzpamatovat z toho výbuchu.

Nedlouho nato jsem se už dokázal opřít o zeď a pomalu rozpoznávat jednotlivé osoby vzpamatovávající se z toho hrozného zážitku. Vzhledem k tomu, co jsem předtím již zažil, se

mi však moc nedařilo se naplno zorientovat, takže jsem tam seděl jak nějaký opilec a nechápavě mžoural očima okolo sebe. Pak ke mně někdo přišel, postavil mě na kolena, sundal mi řemen s Brenem, dal mi ruce za záda a nasadil mi želízka. V tu chvíli už jsem byl myšlenkami skoro celý zpátky v normálním světě, takže jsem poznal, že to byla paní Červená. Martin a tři naši vojáci už vedle mě mezitím dávno klečeli a nasazenými pouty. Čtvrtý voják ležel vedle nás na zemi a byla kolem něj zřetelná kaluž krve. To samé postihlo i dva vojáky paní Červené. Nedaleko nich ale ležel mrtvý ještě někdo úplně neznámý.

„Tak co, jsi sám se sebou spokojený, Horte? Teď ten vynález nemáme nikdo. Selvig si počkal na správnou příležitost, zabil mé chlapy hlídkující před domem, hodil sem flashbang a přímo před našima očima si Nexus 0 vzal a teď je zas bůh ví kde. Kvůli tvé aroganci umřelo dalších šest lidí, z toho pět bylo mých. S okamžitou platností vás tedy zatýkám za maření vyšetřování a napomáhání teroristům. Pochytám ještě zbytek vašeho týmu a budete odvezeni do Prahy. A věřte mi, že za mřížemi skončíte a to na hodně dlouho!“ řekla moje nová šéfová, naštvaně mávla rukou a odešla na balkón.

Kapitola 9 – Válečná zóna

Čekal jsem na nějaký zázrak. Takhle to přece nemohlo skončit, pomyslel jsem si. Během dnešního dne jsem přemýšlel o několika možnostech ukončení tohoto případu, ale žádná z nich doteď nezahrnovala mé zatčení a následné uvěznění. Ale bohudík mě všechno štěstí ještě neopustilo. Paní Červená stála po boku se svým asistentem zrovna na střeše, když se nad ní mihl velký stín a chvíli nato se proti ní vznášela Safira s Eragonem, Adamem, Lenkou a Zuzkou na zádech. Asistent se ihned skrčil za paní Červenou a ta s viditelným údivem ve tváři vytáhla z pouzdra svoji služební zbraň.

„Z... z... zvedněte ruce nad hlavu a vzdejte se!“ řekla nepřesvědčivě paní Červená. Všichni sedící na safířině hřbetě je však překvapivě zvedli. Dokonce i Safira zvedla své přední pracky do výše své hlavy, zatímco stále mávala křídly, aby se udržela ve stejné poloze jako doposud. Všechno však činili s úsměvem na tváři.

„Safiro, můžeš,“ vyčetl jsem z pohybu Eragonových úst a v tu chvíli Safira vychrlila na paní Červenou a jejího asistenta spršku plamenů. Paní Červená se na poslední chvíli sklonila za balkónové zábradlí a strhla s sebou i svého asistenta. Mí kamarádi se ihned chopili Brenů a namířili je na tři zbylé vojáky paní Červené.

„Má ještě někdo zájem jít na gril?“ řekl se smíchem Adam a vojáci ihned složili své zbraně k zemi. Paní Červená se přitom zvedla a shodila ze sebe hořící sako.

„Co to děláte? Braňte se!“ vyhrkla na vojáky, avšak hned nato jí někdo poklepal na rameno, a když se otočila, dostala takovou ránu pěstí, že ihned skončila v bezvědomí na zemi.

„Traduje se, že se holky nemlátí, ale u vás udělám s radostí výjimku,“ řekl Adam, který mezitím sesedl ze safířina hřbetu na balkón. Hned poté se vydal osvobodit mě i naše tři zbylé vojáky.

„Tak co s nimi uděláme?“ zeptal se mě Adam a ukázal přitom na paní Červenou a jejího asistenta krčícího se v rohu balkónu.

„Necháme je tady takhle, jak jsou. Sice jí nemám rád, ale zase nemůžu během noci zabít rovnou dva mé nadřízené. To už by bylo i na mě moc,“ odpověděl jsem mu.

„Určitě? Ale co až se vzbudí? Budeme jak lovná zvěř,“ namítla Lenka.

„Tak je spoutáme všechny k sobě, sebereme jim mobily a budeme doufat, že si ještě nikoho nezavolali na pomoc. Zde musím s Lukášem souhlasit, že kdybychom teď byl jen paní Červenou popravili, tak bychom se nijak nelišili od Selviga,“ řekla Zuzka.

S tím už všichni souhlasili, takže jsme paní Červené, jejímu asistentovi a vojákům nandali želízka a všechny jimi připoutali k jídelnímu stolu zabudovanému přímo do podlahy, takže neměli šanci se z toho samostatně jen tak dostat.

„Jak teď ale zjistíme, kam šel Selvig?“ zeptala se mě Lenka.

„Chvilí počkej...“, řekl jsem jí a vydal se do rohu místnosti u dětského pokoje. Stále tam leželo odpalovací zařízení.

„Dal jsem na Nexus 0 nálož C4, kterou Selvig už určitě sundal, takže když nic jiného, tak by nám výbuch aspoň mohl ukázat, kterým směrem se se svojí bandou vydal.“

„A co když jí někam zahodil a pak se vydal úplně jiným směrem?“ řekla na to Zuzka.

„Vezmi si, že určitě utíkal, aby se odtud dostal co nejdál, takže na nějaké taktizování, doufám, moc nemyslel. Takže jdeme na to,“ řekl jsem a odpálil nálož. C4 vybuchla několik desítek metrů od nás směrem na východ na kraji lesoparku.

„Tak jdeme,“ usmál jsem se na všechny a vyběhl s nimi před dům.

„Eragone, proletěte se Safirou nad lesoparkem a zkuste najít jakékoli stopy po Selvigovi. Když spatříš cokoli neobvyklého, ihned se ozvi,“ rozkázal jsem Eragonovi a spolu s parťáky jsem se vydal do lesoparku. Náhle se však za námi ozvalo brždění několika kol. To přijely další podpůrné džípy paní Červené. Eragon na nic nečekal, otočil se se Safirou proti nim a dračice na ně začala chrlit oheň.

„Běžte napřed, na chvíli je zdržíme a pak se hned vydáme za vámi,“ řekl Eragon do vysílačky, a tak jsme na nic nečekali a vyběhli vstříc lesoparku.

Netrvalo dlouho a uslyšeli jsme za sebou zvuk střelby. Doufal jsem, že z toho Eragon se Safirou v pohodě vyvázli. My jsme mezitím doběhli k altánku, kde nás však čekalo překvapení. Nějací zbylí nacisté si založili v altánku tábor a pravděpodobně čekali na dobrou příležitost k protiútoky. Vzhledem k tomu, že jsme po ubránění nemocnice vrhli všechny síly do hledání Nexusu 0, mohli se zde schovat, ošetřit raněné a připravit se do dalšího boje.

„Kryjte se!“ zařval jsem na ostatní a hned jsem se běžel schovat za nedaleký strom. Bylo slyšet, jak se o něho otírají německé kulky a ničí tak jeho krásu. Všichni z mého týmu a tři vojáci se naštěstí také stihli schovat za některé z okolních stromů.

„Adame, kolik jsi jich napočítal?“ zeptal jsem se kamaráda stojícího za vedlejším stromem.

„Mezi patnácti až dvaceti. Nejsem si úplně jistý – neměl jsem moc času. Máš nějaký plán? Je jich minimálně dvojnásobek, než nás a jak se zdá, nábojů mají hodně, takže jen tak střílet nepřestanou,“ odpověděl mi Adam.

„Stáhneme se a porazíme je v nějaké ulici. Tady nemáme sebemenší šanci. Využijeme znalosti prostředí a zlikvidujeme je. Pokud je to tedy jenom tato skupina.“

Nacisté do nás pořád stříleli, jako kdyby opravdu měli nevyčerpatelné zásobníky. Museli jsme z této střelnice za každou cenu zmizet.

„Na každém kraji naší řady zůstanou dva a ti budou krýt zbylé čtyři při ústupu. Pobežíme směrem k Fügnerově ulici a až řeknu, tak se otočíme a budeme krýt tu druhou čtyřku. A tak dále, než se dostaneme z lesoparku. Je to jasné?“ vysvětlil jsem všem svůj plán. Viděl jsem, že nikdo nemá námitek, takže jsem řekl: „Teď!“ a s prostřední čtveřicí, která zahrnovala mě, Adama, Zuzku a jednoho vojáka, jsem vyběhl vstříc Fügnerově ulici. Martin, Lenka a dva vojáci se mezitím vynořili zpoza svých stromů a stříleli směrem k altánku. Do toho se mi však ozvalo z vysílačky: „Lukáši, přijela další vozidla plná vojáků, která už jsme nedokázali zadržet. Musíte se ihned vydat na druhou stranu lesoparku. Míří k vám!“

Stačil jsem jen říci: „Schovejte se!“ než se proti nám ze silnice vyřítily vojáci paní Červené. Můj rozkaz ale špatně pochopila naše krycí čtveřice, která se otočila a namířila si to přímo vstříc nepřátelům. Než si to uvědomili, trefila je sprška kulek z nepřátelských M4. Jeden voják to dostal do hlavy a byl na místě mrtvý. Druhému někdo trefil krční tepnu, takže se složil k zemi a držel se za krvácející krk. Lenku trefily rovnou dvě kulky. Jedna se jí otřela o rameno a druhá jí skončila v břiše. Jedinému Martinovi se se štěstím všechny kulky vyhnuly, takže se stačil schovat za nejbližší strom. My ostatní jsme na nic nečekali a spustili

protiúder. Ihned se nám podařilo trefit tři nekryté vojáky. Ostatní nepřátelé se raději stáhli zpátky ze stráně k silnici.

„Ústup na sever! Hned!“ rozkázal jsem přeživším a všichni se tak vydali směrem k asfaltové cestě na severním konci lesoparku. Při ústupu jsme se každou chvíli ocitávali v křížové palbě. Zprava na nás mířili svými MP40 nacisté a zleva nás měly v hledáčku M4 vojáků paní Červené. Takovou bitevní vřavu jsem ještě nikdy v životě nezažil. Věděl jsem, že je to riskantní, ale ještě jsem se cestou zastavil u Lenčina těla. Ležela na břiše prakticky bez pohybu. Otočil jsem jí na záda a Lenka v tu chvíli začala kašlat. S úlevou jsem vydechl – potvrdilo se to, co jsem si myslel. Druhá kulka trefila pouze její neprůstřelnou vestu, takže jí nezpůsobila nic vážnějšího, než jen velkou modřinu.

„Zvládneš běžet?“ zeptal jsem se jí.

Lenka přikývla, takže jsem jí vzal za neprůstřelnou vestu, zvedl jí na nohy, hodil si Bren na záda, vytáhl do levé ruky z pouzdra pistoli a při běhu do bezpečí jsem střílel za sebe a doufal, že nám to dá trochu času do úniku. Naštěstí jsme po chvíli přestali nacisty zajímat, protože se pustili do početnějšího nebezpečí – vojáků paní Červené. Velkým obloukem jsme oběhli altánek a zastavili se až pár metrů severně od plotu letního kina.

„Jsou všichni v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jen si převážu rameno a budu v pohodě,“ ozvala s Lenka vzhledem ke své tržné ráně od první kulky v levém rameni. Měla štěstí, že jí ta kulka jen lízla na okraji ramena, protože díky tomu mohla ruku dál používat.

„Pojď sem, pomůžu ti,“ nabídla jí Zuzka a Lenka byla ráda, že jí to aspoň udělá doktorka. Všichni ostatní mezitím oddechovali z toho velkého sprintu, ale jinak žádné vážnější zranění neměli.

„Lukáši, slyšíš mě?“ ozvalo se mi z vysílačky.

„Eragone?“ odpověděl jsem.

„Jste v pořádku? Slyšel jsem pod námi zvuky velké bitvy, ale zrovna jsem léčil Safíře zranění a to nemůžu jen tak přerušit, takže jsem vám nebyl schopen pomoci. Promiňte.“

„Určitě by ses nám v jednu chvíli náramně hodil, ale to už nech být, nějak jsme to zvládli i bez tebe a Safiry. Ale bohužel jsme přitom přišli o dva vojáky.“

„Tak tě snad potěším aspoň tím, že vím, kde je Selvig. Vlezl se svojí partou několika přívrženců do té velké budovy východně od lesoparku.“

„Do základní školy? Co tam chce dělat?“

„No pokud je to škola, tak tam asi bude hodně knížek, ne? Třeba je bude chtít využít ke svému úniku. Máme se tedy se Safírou vrátit a pomoci vám?“

„Ne, lítejte nad školou a hlídejte, a pokud by se dělo něco podivného, tak mi to hned hlase. Končím.“

„Počkej ještě!“

„Copak, Eragone?“

„Safira mi teď myšlenkou poslala obraz, že v dáli vidí nějaké velké vozy mířící ke Slanému. Mohli by to být nepřátelé.“

„A jak vypadají? Jsou zelené?“

„Safira říká, že určitě. A pak tam jsou ještě dva velké s takovou trubkou čouhající z přední strany.“

„Tanky?!“ zděsil se Martin.

„Jak vidno, Červená se nás snaží zastavit všemi prostředky. Pokud k nám ale opravdu míří kolona dalších vojáků a dvou tanků, tak nemáme sebemenší šanci se z tohohle dostat,“ řekla Zuzka.

„Jedna šance je, ale nebude se vám to líbit...“ řekl jsem a vytáhl z kapsy mobil. Našel jsem tam Selvigovo číslo a vytočil ho.

„Zbláznil ses? Co chceš dělat?“ zeptala se mě Lenka, ale já jsem jí neposlouchal a čekal, až mi to Selvig zvedne.

„Ano?“ ozval se z mobilu jeho slizký hlas.

„Selvigu, musíme si navzájem pomoci,“ řekl jsem do mobilu zcela vážně.

„Lukáši! Už jsem nečekal, že tě znovu uslyším, respektive doufal jsem, že tě už nikdy neuslyším. On tě osvobodil ten tvůj otravný drak, co teď nad námi krouží, že ano? Měl jsem tě rovnou zabít, když jsem měl tu příležitost, ale mně myšlenka toho doživotního vězení přišla tak... tak... poetická! Nemyslíš?“

„Pak ti ale musím zkazit radost, protože ve svém vězení se žádné poetičnosti nedočkáš. Hned, jak tě spatřím, tak skončíš na zemi s kulkou v hlavě, takže promiň.“

„Ha ha ha. Dobrá, nechme tedy toho škádlení a přejděme k věci. Snad mi nevoláš jen kvůli tomu, abys mi udělal radost?“

„Potřebuji, abys vzal pár svých lidí, zašli jste do školního suterénu a tam otevřeli šatní skříňku číslo 55. Měl by tam být ukryt raketomet typu Javelin spolu s třemi raketami. K městu teď od silnice R7 míří kolona vojáků paní Červené spolu s dvěma tanky. Dvě rakety tedy použij na tanky a jednu na zničení silnice, aby ta kolona neprojela dál. Než se sem dostanou pěšky, tak budeme my dva spolu určitě hotoví.“

„Takže mi tedy nabízíš něco ve stylu „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“? Asi to bude poprvé a snad i naposled, ale musím s tebou souhlasit. Už jsem poslal dva chlapy, ať to přinesou, takže nám bude zbývat jen vylézt na střechu, zaměřit a vystřelit. Dej nám tři minuty.“

„OK, máš mé slovo, že se během té doby nehneme ani o píd.“ Po této větě mi to Selvig položil.

„Ty mu opravdu věříš?“ zeptala se mě Lenka.

„Ne, ale jde mu stejně o krk jako nám, takže aspoň tohle by pro nás mohl udělat,“ odpověděl jsem jí a vyčkával na Selviguovu odezvu.

Dlouho už panovalo ticho. Vojáci paní Červené zřejmě bitvu vyhráli a teď se přeskupovali a vymýšleli co dál. Adam však po pár vteřinách zpozorněl. Jako mladý začínal v armádě, takže když něco jeho uši zaslechly, bylo radno dávat si pozor.

„Někdo nás pozoruje. Asi jich bude víc. Připravte si zbraně,“ zašeptal a přitom nepřestával naslouchat.

„K zemi!“ náhle vykřikl, a tak jsme si všichni lehli. Sám Adam však schytl střelu do pravého boku a poslední náš voják do hlavy.

„Ten keř u zdi okolo hřiště. Střílejte!“ s bolestí v hlase zařval Adam. Všichni jsme se naráz zvedli a prošpikovali keř podél celé zdi salvou z našich Brenů. Bylo slyšet několik zasténání a hned nato se na nás ze směru od altánku snesla sprška kulek. Celý tým se naštěstí stihl schovat za stromy. Nepřátelé se celou dobu museli k nám plížit a my jsme o tom vůbec nevěděli.

„Kryjte mě!“ řekl jsem svým přátelům a vydal se pro Adama. Ten ležel pár metrů od nás na zemi a svíjel se bolestí. Když jsem se k němu doplazil, tak se mě zeptal:

„Nepřůstřelnou vestu proti odstřelovačům asi ještě nevymysleli, co?“

„Bojím se, že ne, ale vypadá to na čistý průstřel, takže postačí jen pár zuzčiných obvazů a tvůj bok bude zase v pohodě. Nejdřív tě ale odtud musím dostat,“ odpověděl jsem mu a pokoušel se přitom o úsměv. Moc mi to nešlo.

„Musíme ustoupit ke škole! Připravte si granáty!“ rozkázal jsem svému týmu a připravil si ho také.

„Teď!“ zařval jsem a všichni jsme najednou hodili své granáty proti nepřítelům. Já jsem pak na nic nečekal, podepřel Adama a běžel s ním k ostatním. Mezitím se mi za zády ozvalo několik výbuchů. Všichni jsme popoběhli pár metrů a zastavili se. Znovu se proti nám spustila palba.

„A co uděláme teď? Slíbil jsi přece Selvigovi, že se ke škole ani nepřiblížíme,“ podotkla Lenka.

„Asi budeme muset změnit plány, protože já tady zůstat nechci,“ odpověděl jsem jí a přidal se do obrany naší pozice.

V tu chvíli jsme ale uslyšeli, jak se kousek od nás vznesly postupně tři rakety do vzduchu. Netrvalo dlouho a z dálky jsme uslyšeli tři velké výbuchy.

„Dohoda splněna, tak můžeme zmizet, ne?“ podotkla Zuzka.

Než jsem jí stačil cokoli říct, ozvalo se z vysílačky: „Lukáši, kolik mělo být těch raket?“

„Tři,“ odvětil jsem Eragonovi.

„Tak jak to, že teď dávají do té velké zbraně již čtvrtou raketu a otáčejí ji přímo na vás?“

Zůstal jsem tam naprosto nechápavě stát. Trvalo to však jen pár vteřin a zahlásil jsem do vysílačky: „Eragone, musíte je zastavit. Hned! Chtějí nás poslat pod zem!“

Eragon se už neozval, nejspíš to již dávno pochopil. Selvig musel najít ještě čtvrtou raketu, o které jsem nevěděl. V obavách z toho nejhoršího, co mohlo nastat, jsem se rozhlédl a spatřil kousek od nás starou vodárnu, u které jsme se seznámili s Kaspianem.

„Lenko, dej mi svojí C4, rychle!“ zavolal jsem na parťáčku. Ta na nic nečekala, vytáhla z pravé prsní kapsy nálož a hodila mi jí.

„A teď mě kryjte,“ řekl jsem a vyběhl ke staré vodárně. Tam jsem připevnil C4 na dveře a šel se schovat za kopeček, do kterého byla vodárna zasazená. Odjistil jsem odpalovací zařízení a spustil. Výbuch bez problémů prorazil díru do dveří. Mezitím jsem ze své pozice viděl, že se Safira snaží sežehnout nepřátele, ale tomu s Javelinem se přeci jen povedlo odpálit raketu. Hned nato skončil v safírině ohni. Měli jsme jen pár sekund.

„Pojďte se schovat, dělejte!“ nařídil jsem svému týmu a přitom střelbou z Brenu kryl jejich ústup. Když všichni vběhli dovnitř, skočil jsem za nimi a v tu chvíli dopadla raketa na zem asi 20 metrů od nás. Starou vodárnu zasáhla tlaková vlna a vše rázem pohltila černočerná tma.

Kapitola 10 – Protiúder

Už jsem toho měl dost. Boj s řeckými vojáky, pochroumaný nos od Honzova útoku, výbuch granátu po Honzově sebeobětování, vybuchnutí flashbangu a teď zasypání cihlami ze spadlé vodárny. Tohle všechno přispělo k tomu, že se mě zmocnila opravdu mizerná nálada. Chtěl jsem jen ležet a z toho všeho se vyspat. Nicméně, čekala mě ještě jedna práce. Zabít toho hajzla, který tohle všechno zavínil. A přesně takhle myšlenka mi vlila do žil potřebný adrenalin, abych to celé dovedl do konce.

Nejdříve jsem uslyšel dusivé kýchání. Pak ztěžklou chůzi a odhrabávání trosek. Následně jsem otevřel oči. Právě vycházelo sluníčko, které nám ukázalo tu spoušť všude okolo. Pokácené stromy, uhynulé rostliny a naprosto rozervaný kopeček, do kterého byla zasazená stará vodárna. Museli jsme mít z pekla štěstí, že jsme tuto pohromu vůbec přežili. Nebýt té vodárny, tak už nejsme na tomto světě.

Pokoušel jsem se dostat z hromady cihel a zeminy, ale něco bránilo mé noze v pohybu. Rozhlédl jsem se okolo a spatřil Martina, který mi už šel na pomoc. Jeho chůze tedy byla hodně vratká, pravděpodobně byl stále otřesen z toho výbuchu, ale stačilo to na to, aby mi pomohl se z toho zásypu dostat. Zjistili jsme, že mi na nohu spadl kus zbylých dveří. Ocelové dráty z mříže, která na nich byla, mé chodidlo natolik dobře obmotaly, že mi až Martin mohl pomoci z nich ven. Když jsem se zvedl na nohy, oprášil jsem se, rukou odehnal prach, který vířil všude okolo (takže mi to ani moc nepomohlo, protože byl za chvíli zase zpátky) a šel jsem pomoci ostatním. Zuzka s Adamem se už stihli mezitím vyhrabat a Zuzka

právě ošetřovala Adamův průstřel. Chyběla nám tedy jen Lenka. Avšak nemohli jsme ji nikde najít.

„LENI!!!“ začal řvát Martin na celý lesopark. Já jsem k němu však ihned přiběhl a zacpal mu rukou pusou.

„Mlč, sakra! Selvig si teď pravděpodobně myslí, že už jsme všichni po smrti, takže to tak chtějme nechat. Za této situace máme mnohem větší šance, že se dostaneme co nejbliž k němu, aniž by si nás všimnul. Rozuměls?“ vysvětlil jsem mu okolnosti. Martin přikývl, takže jsem sundal ruku z jeho pusy a šel obhlédnout okolí, jestli někde nenajdu Lenku.

Uběhlo pár minut a najednou se na kraji lesa směrem k nové vodárně objevila ušpiněná mladá žena nesoucí v rukou pět PET lahví plných vody. Nebyl to samozřejmě nikdo jiný, než Lenka. Hned, jak k nám dorazila, rozdala nám lahve s vodou a začala vysvětlovat, proč jako ostatní neležela mezi troskami: „Vteřinku předtím, než tlaková vlna narazila do staré vodárny, jsem udělala krok dozadu směrem k severní zdi a propadla se otevřeným otvorem do bývalé kanalizace. Nikdo jste si toho nemohl všimnout, protože hned nato se celá vodárna zhroutila. Zavřelo to i poklop a trosky ho zasypaly natolik, že jsem ho nedokázala zvednout. Tak jsem se vydala kanalizací a doufala, že mě dovede až k nové vodárně. Naštěstí se tak stalo, takže jsem tam vylezla na povrch, vzala vodu, co tam zůstala po zaměstnancích a vyrazila vám na pomoc. Jak vidno, už jste si mezitím pomohli sami.“

Poděkovali jsme Lence za vodu, a když byl Adam konečně ošetřený, mohli jsme vyrazit za Selvigem a jeho kumpány. Náhle však před námi přistála Safira s Eragonem na hřbetě. Než stačil Eragon cokoli říct, co nejtíšeji jsem ho okřikl: „Eragone, dělejte, že tady vůbec nejsme. Selvig si musí myslet, že jsme mrtví. Jděte prostě dál, my vám uhneme.“ Safira se tedy vydala vpřed, zatímco my jsme jí ustoupili z cesty. „Až vás budeme potřebovat, ozvu se ti vysílačkou. Do té doby dělejte, jako že nás tady hledáte. Díky,“ dodal jsem a Eragon jen přikývl a plnil můj rozkaz.

Poté, co jsme vyšli z lesa, se mě Martin zeptal: „Lukáši, a jak jsi vůbec věděl o tom Javelinu a raketách?“

„Javelin si sehnal školník na černém trhu. Jednou mi to řekl, když jsme si zašli v Praze na pivo. Byli jsme docela kámoši, takže jsem věděl, že má velkou zásobu nejrůznějších kontaktů, tudíž to asi sehnal docela jednoduše. Samozřejmě jsem ho hned nabádal, že to je protizákonné a tak, ale nedal si to rozmluvit. Vlastně to hodně souvisí s tím vybudovaným podzemím v Ráji. Petr je velký patriot, takže když hrozila ta jaderná válka, nechal se asi inspirovat tím podzemím a rozhodl se, že si pořídí vlastní obranu. A také hrál, bohužel, hodně válečných her. Když se nakonec ta válka neuskutečnila, Javelin i s raketami ukryl a já ho donutil, aby mi řekl, kde přesně leží. Následně mi každý rok posílal fotky, na kterých mělo být zřetelné, že je Javelin i s raketami stále tam, kde je a že ho nikdo nepoužívá. Říkal jsem si, že to letos už vyřeším, ale nakonec můžeme být rádi, že se tak nestalo. I když jsme málem kvůli tomu přišli o život. Musel mít někde v záloze čtvrtou raketu, o které mi nic neřekl a Selvig ji našel. Jestli se z tohoto dostaneme živí, tak si ho pěkně podám...“

Ve chvíli, kdy jsme se přiblížili ke škole, museli jsme začít být opatrní, aby nás nikdo nespatriil. Namířili jsme si to k zadnímu vchodu a neustále se přitom krčili podél školní zdi, abychom nebyli prozrazeni. Obešli jsme tak malou tělocvičnu a podél popelnic jsme to vzali rychle až k zadnímu vchodu. Bylo jasné, že se Selvig dostal do školy tímto vchodem, protože zámek byl prostřelený a dveře pootevřené.

„Adame, Zuzko, vy to vezmete skrz velkou tělocvičnu. Já, Lenka a Martin na ně zaútočíme těmito dveřmi. Pokusíme se převzít kontrolu nad hlavním vchodem a zamezit tak Selvigovu úniku. Na vás bude, abyste pohlídali tu tělocvičnu a celou velkou chodbu v přízemí. Kdyby se vydal do prvního nebo druhého patra, naběhnete mu zadním schodištěm. V záloze pak ještě budeme mít Eragona se Safirou, kteří budou hlídat podél oken. Počkáme tu, než dorazíte do tělocvičny. Hlavně buďte opatrní. Je to jasné?“

Celý tým přikývl a Adam se Zuzkou se vydali na svou pozici. „Oplatíme jim to stejnou mincí. Martine, máš ve svém batohu flahbang?“ zeptal jsem se našeho technika.

„Snad by tam jeden měl být. Podívám se,“ odpověděl mi Martin, sundal si ze zad batoh a začal ho prohrabávat.

„Tady je,“ řekl po pár vteřinách a podal mi ho. Držel jsem v ruce zábleskový granát, se kterým jsem zatím měl jen jednu zkušenost, a ta moc příjemná nebyla. Bylo načase to Selvigovi a jeho přívržencům vrátit.

„Jsme na místě,“ ozvalo se po chvíli z vysílačky.

„Dobrá, jdeme na to za tři, dva, jedna...“ odpověděl jsem a hned nato mi Lenka otevřela dveře a já do nich hodil flashbang. Lenka dveře zavřela a granát vybuchl. Chopili jsme se zbraní, vešli dovnitř a kosili kulkami jednoho nepřítele za druhým. Nakonec jsem napočítal šest mrtvých.

„Čisto,“ zvolal Martin poté, co zkontroloval hlavní schodiště.

„Lukáši, máme ho. Je tu i Safira s Eragonem a hlídají okna,“ zaslechl jsem Adamův hlas z vysílačky.

„A kde jste?“ zeptal jsem se.

„Třetí tří... áááá!!!“ zařval bolestně Adam. Zároveň s tím se okolím rozlehlo velké Safiřino zasténání. Ihned jsme se rozeběhli doprostřed dlouhé chodby, abychom mohli kamarádům pomoci. Těsně před námi vyběhla z místnosti Zuzka a hned za ní i Adam. Oběma hořela výstroj. Vrhli jsme se na ně a rukama hasili plamínky. Martin musela z Adama strhnout celou vestu. Trochu si popálil konce prstů, ale povedlo se mu to a zachránil mu tím život. Zuzka naštěstí tak moc nehořela, takže byla v pořádku, ale Adam hodně úpěl bolestí. Zuzka to chvíli rozdýchávala, ale pak se vydala pomoci Adamovi od bolesti.

„Co se stalo?“ nadnesl jsem.

„Ještě než jsme vešli dovnitř, musel Selvig přivolat nějakého draka. Ten se najednou vynořil zpoza školy, zaútočil na Safiru a přitom plivl do místnosti proud ohně. Selvig se před ním schoval do skříně, takže se ohni vyhnul a pak zamířil k oknu. Víc nevím, protože jsme začali oba hořet a vyběhli ze třídy. Měli jsme jediné štěstí, že nás nezasáhla plná síla plamenů, ale jen okrajové plamínky, které se usadili na oblečení,“ řekla Zuzka a poté se starala dál o Adama.

Otočil jsem se ke třídě a spatřil tu spoušť. Většina vybavení byla v plamenech. Popošel jsem k otevřenému oknu ve vzdálenějším rohu místnosti. Naskytla se mi ulička mezi plameny, takže jsem jí využil a mohl za oknem objevit visící lano. Selvig po něm musel vylézt do prvního patra. Chtěl jsem jít zpátky na chodbu, ale pak jsem uviděl na zemi ležet knížku. Vůbec nehořela, takže bylo jasné, že tuto musel Selvig použít. Na jejím obalu svítil velký červený název „DRAKOLOGIE“. Raději jsem jí hodil do plamenů, aby už nemohla nikomu ublížit.

Adam se mezitím ztěžka postavil na nohy. Měl lehce popálený krk a středně popálené paže. Zuzce se naštěstí podařilo opatrně z něho dostat veškerou vrchní část oblečení, takže na něm zůstaly pouze kalhoty.

„Dobrý?“ staral jsem se.

„Pravděpodobně strávím pár dní v posteli, ale jinak je mi fajn,“ dostal jsem odpověď.

„Lukáši, slyšíš mě?“ ozvalo se mi náhle z vysílačky.

„Eragone, jste v pořádku?“

„Nevím, jestli se to dá takhle nazvat. Ten druhý drak je celkem silák. Safiře se zrovna podařilo mu na chvíli uletět, tak se ti hlásím. Musím se ti omluvit, ale dokud se ho nez bavíme, tak ti nemůžu nijak pomoci.“

„Nevadí, hlavně se držte a ubraňte se mu. My už to tady nějak zvládneme sami.“

Po této konverzaci jsme se vydali zpátky do vstupní místnosti. Zuzka se starala o Adama a já, Martin a Lenka jsme šli vpředu s namířenými zbraněmi.

„Počkejte! Jen vás zdržuji. Nechte mě tady a jděte jim nakopat zadky beze mě. Stejně v rukách zbraň neudržím, tak se aspoň půjdu podívat, jestli nemají v jídelně něco dobrého k snědku. To bych měl zvládnout i sám. Odstavte Selviga, zničte Nexus 0 a já tam mezitím připravím nějakou hostinu, pokud mi to ruce dovolí,“ řekl s bolestí v hlase ale zároveň i se slabým úsměvem na tváři Adam.

„Nemůžeš jít sám. Co když tam bude někdo ze Selvigových lidí?“ namítl jsem.

„Ti jsou určitě všichni u Selviga a budou mít za chvíli díky vám jiné problémy. Neboj, chleba s máslem si sám ještě dokáži namazat,“ řekl Adam a vydal se ze schodů do suterénu. My ostatní jsme namířili Breny k hlavnímu schodišti a vydali se do prvního patra. Již na třetím schodu jsme však zaslechli bolavé zasténání. Doslova jsme vylétli zpátky ke schodišti do suterénu a tam spatřili, jak Achilleus drží na svém meči probodnutého Adama. Jako pířko ho zahodil do rohu a my v tu chvíli začali střílet. Tři Achilleovi přísluhovači skončili na zemi mrtví, ale sám velký Achilleus se schoval za svým štítem, který odrážel kulky do všech možných směrů. Zdrčeně jsem zavelel, ať všichni přestanou střílet a hned poté ke mně zpoza štítu doletěl řecký meč.

„Asi chce, aby ses s ním utkal,“ vysvětlil Martin to, co bylo zcela očividné. Byl jsem natolik plný hněvu, že jsem nabídku přijal. Zahodil jsem Bren, sundal si vestu a vzal si meč do ruky. Achilleus zahodil svůj štít k Adamovu tělu a vyšel od zadních dveří až k nám. Prošel okolo mě a zaujmul bojové postavení mezi dvěma podpůrnými sloupy. Schodiště do vyšších pater měl tedy po své levici a hlavní vchod do budovy po své pravici. Všichni tři Řekové byli špinaví od jídla. Zřejmě se chtěli po skončení boje s námi v altánku někde schovat a při tom narazili na budovu školy. Měli hlad a tak se vydali po vůni zbytků a skončili tak v jídelně. No, a když se začalo nad nimi něco dít, šli se podívat, co to je a tak se potkali s Adamem, který byl bez svých zbraní naprosto bez šance. V ten den umřel již můj druhý velký kamarád. A já dostal možnost ho pomstít.

Kapitola 11 – Projekt Caesar

Čekalo se, kdo jako první podnikne výpad proti soupeři. Nakonec jsem to nevydržel a zaútočil. Achilleus svým mečem vykryl mou první ránu a sám ihned podnikl protiúder. Ta jeho rychlost mě trochu vyvedla z rovnováhy, ale netrvalo to moc dlouho a byl jsem zpátky v souboji. Říkal jsem si, proč s ním musím bojovat zrovna já. Kdyby byl Adam naživu, tak se svými zkušenostmi by byl Achilleovi mnohem rovnocennějším protivníkem. Já jsem se proti jeho tvrdým výpadům jen tak tak bránil. Při jednom svém výpadu mi Achilleus odvrátil meč, vlepil pěstí a kopl do mě takovou silou, že jsem odletěl až do nástěnky se sportovními výsledky této základní školy. Při zvedání na nohy jsem se podíval na své přátele, kteří byli připraveni kdykoli tento zápas ukončit. Kývl jsem jim, aby to však nedělali. Pak už se přiřítíl Achilleus a zápas pokračoval.

Nevěděl jsem, jak dlouho jsme již spolu bojovali. Jestli to byly tři minuty, pět minut, nebo čtvrt hodiny. Mně to však přišlo jako celá věčnost. Měl jsem pochroumané celé tělo a mé útoky už neznamenalaly pro Achillea prakticky žádné nebezpečí. Čekalo se jen na jedinou věc – až to vzdám a on mě udolá. A ta chvíle právě nastala. Achilleus bezhlavě útočil do mého meče, až mi ho v jednu chvíli vyrazil z ruky a skopnul mě k zemi. Postavil se ke mně a napřáhl meč.

„Skonči to,“ hlesl jsem s bolestí v hlase. Měl jsem úplně zkrvavený obličej a na těle několik jizev od zásahů Achilleova meče. Achilleus mi něco řekl řecky, pak zařval a... zhroutil se vedle mě. Zvedl jsem překvapením hlavu a otočil jeho tělo na záda. V čele mu civěla malá díra.

„Říkalo se, že má smrtelnou jenom patu. V jejich době ale asi nepočítali s kulkami, co? Smůla...“ prohlásila s lehkým úsměvem a s pistolí v ruce Lenka.

S potížením jsem se zvedl na nohy a řekl jí: „Cos to provedla?!“

„Ehm... nemáš zač?“ odpověděla mi udiveně.

„Měl jsem tam umřít!“ zařval jsem na ní vzteky bez sebe.

„No tak promiň tedy, že jsem ti to nedopřála. Co blázníš sakra?“

„Za všechno... úplně za všechno můžu dneska já. Kdybych před pěti lety nešel pronásledovat Selviga s tou jeho bandou, nikdy bychom tady takhle nestáli. Nebo kdybych ho aspoň předtím zabil, tak by byl Jirka ještě naživu. K tomu kdybych aspoň dneska hned při první příležitosti zničil ten Nexus 0, tak by žádný Achilleus už pravděpodobně neexistoval. A kdybych neposlal Adama do jídelny samotného, tak by byl ještě naživu. Vše, co jsem dneska udělal, dopadlo špatně. Měli jste ho nechat mě zabít,“ řekl jsem a z nedostatku sil si sedl na lavičku u hlavního schodiště. Vyhrkli mně slzy. Zuzka ke mně přišla, vytáhla z lékárničky pár čistých ubrousků a dala mi je do ruky.

„Ale co bychom my dělali bez tebe? Myslíš, že bychom dokázali sami tři Selviga zastavit? Vždyť jsi náš velitel. A měl bys nám pomoci tenhle boj vyhrát. Bez tebe to nezvládneme. To, co se stalo, je hrozné a všechny nás to zarmoutilo, ale už kvůli tomu to teď nemůžeme vzdát. Lukáši, známe se už dlouho, takže musíš vědět, že teď říkám pravdu. Takže, povedeš nás k vítězství a k odvetě tomu vrahovi?“ řekla Zuzka a chytla mě za ruce. Cítil jsem její teplý dotyk, jak tlačil ubrousky k mým prstům. Sevřel jsem je a podíval se jí do očí.

„Slíbíš mi ale, že až s tímhle skončíme, tak toho navždy necháme? Dokázali byste mi to slíbit všichni? Nechci už ztratit při této práci ani jednoho přítele. Dříve jsem si myslel, že tohle je přesně to, co chci dělat, ale po dnešku si to už nemyslím. A rád bych, abyste toho nechali se mnou. Vím, že vám to nemůžu nutit, ale spolu jsme v této práci byli tak skvělý tým, tak bychom to určitě zvládli i někde jinde. Stejně by bez Jirky naše oddělení už nikdy neobnovili. Teď jdu do toho s vámi, ale pak končím. Co vy na to?“

„Kam půjdeš ty, tam i já,“ řekla Lenka.

„Možná je už načase zkusit něco jiného,“ přidal se Martin.

„Ty víš, že mě nikdy neodkopneš, takže jsem s tebou,“ dodala se smíchem Zuzka. Pustil jsem tedy její ruce, utřel si ubrousky obličej, nasadil si vestu a řemen s Brenem a prohlásil: „Tak ať to máme za sebou. Zuzka a Lenka půjdou po zadním schodišti, já s Martinem po hlavním. Sevřeme ho a odpráskneme. Prostě a jednoduše.“

Všichni souhlasili a vydali se na cestu. Já se ještě sehnul pro meč, se kterým jsem bojoval a dal si ho za opasek.

„Třeba půjde prodat,“ řekl jsem Martinovi, který se hned nato vrátil a vzal si ten Achilleův.

„Máš pravdu, peněz není nikdy dost,“ přitakal, oba jsme se zasmáli a vydali se po schodech do prvního patra.

Zbraně jsme měli připraveny na jakýkoli odpor. Avšak když jsme vyšli po schodech na patro, tak jsme nikoho nezahlédli.

„Kde jsou? Čekal jsem nějaký uvítací výbor,“ zeptal jsem se Martina.

„Nevím. Zkus se ozvat Eragonovi, jestli je třeba neviděl utíkat nějakou jinou cestou,“ navrhl Martin.

„Eragone, můžeš teď mluvit?“ řekl jsem do vysílačky.

„Co potřebuješ?“ ozvalo se po chvíli.

„Neviděl jsi náhodou někoho utíkat ze školy?“

„Promiň, ale teď bojujeme s druhým drakem nad těmi budovami na druhé straně lesa západně od vás,“ odpověděl Eragon.

„Dobrá, nevádi. Držte se a zkuste ho už konečně zničit.“

„Pokusíme se.“

Uložil jsem vysílačku zpátky na své místo a navrhl Martinovi: „Tak už nám zbývá jediné. Necháme tohle patro holkám a my půjdeme do druhého a prohledáme tam třídu po

třídě.“ Martin přikývl. Už jsem se chtěl ozvat Lence a Zuzce, když se pár metrů před námi otevřely dveře do ředitelny. Vyšlo z ní několik ozbrojených mužů. Pak se otevřely dveře z první třídy hned vlevo od nás a z ní vyšlo dalších pět ozbrojenců. Nakonec z druhého patra sešli poslední tři nepřátelé a byli jsme obklíčeni. Ještě jedna volná cesta zůstala po hlavním schodišti do přízemí, ale po té bychom stejně nestihli utéct, neboť bychom skončili rozstřílení na kousky. Oba jsme stáli v bojovém postavení u sebe jak přimrzlí a hleděli směrem k ředitelně. Pak z ní vyšel s batohem na zádech a s Nexusem 0 v ruce Selvig.

„Lukáši, musím uznat, že ty i ta tvoje partička mě s tím přežíváním už začínáte docela iritovat. Doufal jsem, že si tady v poklidu najdu nějakou povinnou četbu, ale ne. Vy mi prostě furt budete lézt za zadkem! Takže teď už to uděláme jednoduše a rychle. Kde máš ty tři zbylé?“ zeptal se Selvig.

„Už jenom dva. Achilleus zabil Adama, za což zčásti taky neseš vinu, takže ode mě pak nečekej žádných milostí.“

„Adam je mrtvý?! Chudák, toho jsem si docela oblíbil. No jo, holt kdybyste furt tak nečmuchali, tak už byste si mohli spolu všichni užívat někde na Bahamách a nechat starosti této země na mně. Stačilo jen po tom posledním útoku zmizet. Já bych o vás nevěděl, vláda by o vás nevěděla a byli byste naprosto v cajku! Ale teď to prostě musí dopadnout takhle. Takže ještě jednou se ptám a naposledy – kde je...“ Zbytek už ale nedořekl, protože v tu chvíli bouchla okna jak v malé chodbě vpravo od nás, tak v dlouhé chodbě za námi a vyskočili jimi vojáci, kteří ihned začali střílet do Selvigových přívrženců. Chtěl jsem v tom zmatku vpálit jednu kulku také Selvigovi, ale někdo mi v tu chvíli přitiskl ze zadu k hlavě pistoli a řekl, ať to ani nezkouším. To samé se stalo i Martinovi.

„Lukáši, pozor, jsou tu všude vojáci paní Červené. Musíme zmi...!“ ozval se nám Zuzčin hlas z vysílačky, ale nemohli jsme na to odpovědět. Bylo tedy jasné, že Lenka se Zuzkou už jsou také chyceny.

Byl to prakticky mžik, než byli všichni ozbrojenci kromě mě, Martina a Selviga mrtví. Selvig měl v ruce pistoli a zmateně mířil na vojáky paní Červené. Ti ho už obklíčili a vyzývali, aby se vzdal. Selvig to po chvíli pochopil a zahodil zbraň k nim. Překvapilo mě, že ani nic předtím nezkusil. Že by mu byl život až tak drahý? Nakonec jsme byli donuceni i my odložit zbraně a vše ostatní na zem.

Po chvíli přišla po schodech paní Červená i se svým asistentem. Podívala se na nás a zasmála se.

„Takže, pánové, mohli bychom už s touhle rošádou skončit? Pravda, ty rakety mě na chvíli zastavily a celkem znejistěly, ale teď už znovu nic nebrání tomu, aby dostal každý, co chce. Respektive, co má dostat. A vám třem už stelou postele v nějakém krásném vězení.“

„Nás klidně do vězení pošlete, ale jeho musíte zabít. Nevíte, čeho všeho je schopný a čeho by byl schopný i z toho vězení. Vždyť k nám dokázal nasadit i krtka a nikdo si toho nevšiml! Mysleli jsme si, jaký bude Honza přítel, a všichni mě přesvědčovali, jak nám pomůže a co se nakonec ukázalo? Byla to Selvigova loutka! A tohle určitě zvládne Selvig i z vězení,“ řekl jsem paní Červené rozhořčeně.

„Mně nikdo nikdy neoklame, to vám garantuju! Nováka možná ano, ale mě ne!“ vyjela na mě paní Červená. Chtěl jsem jí říct něco proti tomu, když nám do toho skočil Selvig: „Promiňte, jen taková technická – kdo že má být ten Honza? Co vím, tak jsem pár přátel schopných pro mě udělat cokoli měl, než jste mi je všechny postříleli, ale nikoho jsem k vám určitě nenastrčil...“

„To už je teď jedno. Dejte mi ten přístroj, dělejte!“ rozkázala Selvigovi paní Červená.

„Anebo ho dejte mně,“ řekl asistent paní Červené stojící nyní vpravo od ní. Vytáhl jí z kapsy pistoli a střelil jí do spánků. Tělo paní Červené spadlo na schody a svezlo se asi o metr dolů. Její vojáci ihned namířili své zbraně na asistenta, ale ten vytáhl z kapsy nějaký odpalovací mechanismus, zmáčknul ho a asi tři čtvrtinám vojáků bouchly vysílačky umístěné

na vestách kousek od srdce. Všichni byli na místě mrtví. Zbytek vojáků mířilo svými zbraněmi stále na nás a na Selviga. Nevěřili jsme svým očím. Tohle jsme opravdu nečekali.

Po tomto velkém převratu popošel asistent k Selvigovi, dal mu jak pravou, tak následně levou rukou pěstí, kopnul ho kolenem do břicha a ranou pravým loktem do zad ho složil k zemi. Selvig na zemi kňučel bolestí, zatímco mu asistent prohledával kapsy. Selvig měl Nexus 0 původně v ruce, ale během přepadení vojáky paní Červené ho někam schoval, aby mohl pevně držet pistoli. Netrvalo dlouho a asistent měl to, oč žádal.

„Asi vám už všem došlo, že Honza byl mým agentem. Ale udělal přesně to, co jsem mu rozkázal. Vnutil vám, že mu rozkazuje Selvig, pokud by se mu nepodařilo tě zabít. Smůla, že se tam zrovna objevil ten Kaspian. Mohlo to být mnohem jednodušší a bez takového krveprolití. Paní Červené je mi líto, byla to fajn ženská, ale aspoň posloužila svému účelu,“ řekl asistent, přičemž si neustále prohlížel Nexus 0.

„A k čemu to vůbec potřebujete? U Selviga jsem to chápal, to je maniak, u paní Červené to pak také bylo jasné, ale co s tím chcete dělat zrovna vy?“

„Mám mocné přátele, kteří by si tento přístroj rádi prohlédli. Víte, jak vypadal Starověký Řím v dobách jeho největšího rozmachu? Anebo nacistické Německo? Tohle všechno započal jeden slavný vládce – Caesar. Díky němu se Starověký Řím začal rozšiřovat stále více a více, díky němu pak Hitler dostal myšlenku založit Velkoněmeckou říši s jejím hlavním městem Germánií, která měla vypadat po vzoru velkého Říma. Ani jedné říši se to však nepodařilo dotáhnout do konce. A já teď držím v ruce poslední element. Znovu rozšíříme Rusko do jeho velikosti, ale tentokrát bude ještě větší, než byly ty předchozí říše. Nebude to však žádné pokračování Sovětského svazu, takoví barbaři nejsme, ale až se ujmeme díky Nexusu 0 vlády v největší zemi světa, dokončíme Caesarovo dílo. Místo Moskvy založíme Caesárii a sjednotíme celý svět pod naší vládou.“

„Nerad to dělám, ale asi se ti musím omluvit, Selvigu. Tohle je maniak,“ řekl jsem po asistentově velké řeči.

„Díky, ale stejně mě tím neobměkčíš,“ odpověděl mi Selvig zvedající se bolestně ze země.

„Neboj, ani nechci. Jen to považuji jako takovou slušnost po tom, co jsme slyšeli.“

„Skončili jste? Neboť teď už je čas jít spát. Byl bych rád, kdybyste si v budoucnu v učebnicích dějepisu mohli přečíst – Projekt Caesar, hlavní zprostředkovatel Petr Košečkin, ale bohužel jste pro mě moc nebezpeční, takže vás musím strčit pod zem.“

Košěčkin pokynul svým zbylým šesti vojákům, ti mě, Martina a Selviga postavili ke zdi u první třídy na dlouhé chodbě a stoupli si asi pět metrů od nás. Než ale stihli vůbec namířit zbraň, skončili první dva na zemi poté, co je od hlavního schodiště z přízemí někdo postřelil. S Martinem jsme se ihned vrhli na prostřední dva a neznámí střelci mezitím postřelili zbylé dva vojáky. Vojáci, se kterými jsme se prali, byli tak překvapení, že sebrat jim nůž a podříznout je nebylo tak těžké. Selvig se mezitím rozběhl na Košečkina a začal se s ním prát. Snažil se mu sebrat Nexus 0, což se mu také po chvíli podařilo, protože Košečkin nebyl při souboji jako takovém moc velký rváč. Rány zjevně rozdávat uměl, ale obrana u něho moc nefungovala. Selvig mu ještě sebral pistoli a chtěl si jít pro jeden z Brenů, když po něm vystřelili útočníci na schodišti. Vzal tedy aspoň jeden z Achilleových mečů a s pomocí krycí palby vyběhl do chodby ke kanceláři.

Když Selvig zmizel, mohli jsme s Martinem vylézt z úkrytu za sloupy. Do prvního patra zrovna vystoupali do té doby neznámí útočníci – Lenka se Zuzkou.

„Děkujeme. Ale jak jste věděly, co se děje?“ zeptal jsem se jich.

„Nevěděly, ale bylo nám jasné, že se tady odehrává něco podivného. U zadního schodiště nás totiž zadrželi ti vojáci paní Červené a chvíli nato všem, kromě dvou vybuchly vysílačky a na místě umřeli. S těma dvěma jsme si pak už díky svým... ehm... přednostem

v pohodě pohrály,“ řekla Zuzka, přičemž se podívala na Lenku a obě se tomu zasmály. Moc jsem to nechápal, ale raději jsem ani nechtěl.

Poté jsme začali jednat. S Martinem jsme si vzali zpátky své zbraně a já pak rozdal úkoly: „Lenko, Martine, zůstanete tady, budete hlídat Košečkina a dávat si pozor, pokud se tady ještě ukrývá nějaký nepřítel. Já se Zuzkou půjdeme za Selvigem. Buď se zabarikádoval v kanceláři, nebo vylezl do věže. Tak jdeme!“

Neodběhli jsme však se Zuzkou ani za roh, když Košečkin zničehonic podkopl Martinovi nohy, vzal jeho pistoli a střelil překvapenou Lenku do levé nohy. Ta si ihned sedla na zem a řvala bolestí. Košečkin jí chtěl ušetřit trápení, ale do toho jsme už se Zuzkou stihli zasáhnout. Začali jsme po něm střílet, takže to raději vzdal a vyběhl do druhého patra. Zuzka ho ještě stihla trefit do boku, než se nám úplně ztratil.

Zuzka se hned vrhla ošetřovat Lenku. Byl to čistý průstřel a naštěstí se zdálo, že kulka netrefila tepnu. Martin se mi poté začal omlouvat, ale zarazil jsem ho, protože za to stejně nemohl. Všichni si mysleli, že byl Košečkin po boji se Selvigem v bezvědomí, ale převezl nás.

„Měním tedy plán. Půjdu za Selvigem sám a vy se pokuste dopadnout Košečkina. Pokud to půjde, zkuste ho dostat živého. Pro dobro světa musíme zjistit, kdo jsou ti jeho výše postavení přátelé. Kdyby to ale nešlo, tak ho zabijte, stejně bez Nexusu 0 budou bezmocní. Lenko, přežiješ to chvíli sama v ředitelně?“ rozdal jsem pokyny a zeptal se následně Lenky.

„Školní povinnosti jsem si plnila, ale pokud je to tedy nutné, pane učiteli,“ odpověděla mi s úsměvem na rtech. Zuzka mi řekla, že to pak zařídí, takže jsem se mohl vydat za Selvigem a konečně tohle celé ukončit.

Kapitola 12 – Věž

Najednou mě obklopilo tíživé ticho. Od probuzení ve zničené vodárně až po útěk Košečkina se pořád něco dělo. Ale teď jsem tu byl sám a pomalu jsem nakračoval ke dveřím od kanceláře. Selvig tu mohl kdekoliv nastražit nějakou past. Viděl jsem, že si bere jen Košečkinovu pistoli a Achilleův meč, ale co když měl ještě něco schovaného u sebe? U něho člověk nikdy nemohl vědět. A navíc už zase vlastnil Nexus 0 a na zádech měl ten batoh s „povinnou četbou“, jak to sám nazval, což mohlo znamenat úplně cokoliv.

Pootevřel jsem dveře do kanceláře a rychlým kopem je otevřel a byl připraven kdykoli vystřelit. Nikdo tam však nebyl. Pro jistotu jsem se ještě podíval pod stoly, ale jen mě to ujistilo v již prvotním přesvědčení – Selvig běžel do věže. Jako malý jsem se v školní věži dvakrát ocitl, takže jsem věděl, jaké těsné prostory mě čekají při výstupu na ni. Selvig měl teď stoprocentně lepší pozici a mohl mě kdykoliv a hlavně kdekoliv překvapit. Hluboce jsem se nadechl, následně vydechl a vydal se do prvních schodů.

Pro začátek to nebylo nic těžkého. Schody se po pár metrech jen jednou zatočily do protisměru a pak jsem stanul před dřevěnými dveřmi. Otevřel jsem je a vešel do místnosti. Byla to malá místnost s kobercem na zemi a s kovovými dveřmi na druhém konci. Byly pootevřené, takže jsem do nich kopl a rychle se podíval za roh. Tam už totiž začínalo točité kovové schodiště až na vrchol věže.

„Lukáši?“ ozvalo se mi z vysílačky.

„Ano, Zuzko?“ odpověděl jsem.

„Martin právě odnesl Lenku do ředitelny, takže jsme připraveni vyrazit za Košečkinem.“

„Super. Buďte ale extrémně opatrní!“

„Neboj, budeme,“ ukončila rozhovor Zuzka a hned nato jsem se ocitl pod sprškou kulek. Chytil jsem se rukou dveřního rámu a odrazil jsem se od něho zpátky do místnosti. Skončil jsem na zemi, ale hned jsem se z ní zvedl a zamířil Brenem ke kovovým dveřím. Pak

jsem ale spatřil velký problém. Napočítal jsem, že po mně vystřelilo pět kulek. Tři mě vůbec netrefily, čtvrtá zasáhla neprůstřelnou vestu (další modřina – jestli já po dnešku úplně nezměním barvu, pomyslel jsem si) a poslední zasáhla Bren. Bohužel natolik šikovně, že jsem ho teď mohl hodit tak akorát do šrotu. Něco se v něm zaseklo a nemohl jsem tím pádem z něho vystřelit. Sundal jsem tedy ze sebe řemen a zahodil ho i s Brenem do rohu místnosti. Vytáhl jsem z pouzdra pistoli a řekl do vysílačky: „Prosím rádiový klid.“ Hra na kočku a myš mohla začít.

Pravou rukou jsem držel pistoli a levou rukou s nožem jsem jí podpíral. Říkal jsem si, že kdyby došlo k osobnímu souboji, tak mi pistole bude na nic. Jako poslední možnost jsem pak měl ještě připravený za opaskem druhý Achilleův meč, neboť jsem věděl, že i na tuto variantu by mohlo dojít, když to jako zbraň měl i Selvig. Postupoval jsem vzhůru pomalu schod po schodu. Bylo to hodně fyzicky náročné, protože jsem musel hlídat schody nad sebou (byly vyrobené z kovových čtverečků, takže se dalo skrz ně vidět) a zároveň kvůli své výšce jsem musel být částečně skrčený, abych se nebouchl do hlavy. Došel jsem tak až do mezipatra. Malá zaprášená místnost s velkým oknem žádná nebezpečí neukrývala, takže jsem si chvíli oddechl a pak pokračoval dál.

Už mě čekalo jen pár schodů. Spatřil jsem otevřený vchod do poslední místnosti. Na chvíli jsem se zastavil. To ticho mě úplně ubíjelo. Skoro to vypadalo, jako by Selvig prostě zmizel, vypařil se. Ale přesně tak to mělo vypadat. Po chvíli se neohroženě objevil ve vchodu a začal po mně střílet. Schoval jsem se na spodnější schody a při tom mu věnoval také pár ran. Vyměnil jsem si zásobník a vydal se do místnosti. Napočítal jsem deset výstřelů, takže pokud neměl Selvig u sebe schovaný nějaký další zásobník, tak musel být na suchu. Risknul jsem to. Vešel jsem do místnosti připraven na cokoli. Avšak Selvig tam nebyl. Prohlédl jsem všechna zákoutí, ale pak mě zaujala tři otevřená okna na východní straně. Celá místnost byla poseta okny. Kromě severní strany, kde byl také vchod do místnosti, byla na každé straně čtyři okna. Nahlédl jsem ven tím nejbližším ze tří otevřených oken od vchodu. Ihned jsem prohlédl zvenku celé okolí okna, ale Selvig nikde nevisel. Spatřil jsem pouze jeho batoh na střeše pode mnou.

„Co jsi na mě vymyslel?“ řekl jsem si potichu pro sebe.

Náhle jsem za sebou uslyšel nějaký zvuk. Otočil jsem se a v tu chvíli mi chytl Selvig ruce a začal mi s nimi mlátit o rám okna. Bolelo to takovým způsobem, že jsem pustil pistoli i nůž a ty spadly na střechu, kde se odrazily a skončily před vchodem do školy. Hned jsem se z toho vzpamatoval, sebral síly a vrazil stále se držícího Selviga na sloupek s dráty (od satelitu a dalších věcí). Selvig mě pustil, tak jsem mu dal pěstí, on mě kopl a oba jsme tím skončili na různých stranách místnosti.

„Tak pokud to nepůjde pěstmi, co to zkusit něčím jiným?“ navrhl Selvig a vytáhl na mě Achilleův meč.

„Ale no tak, to už tu dneska jednou bylo. A nemyslím si, že bys byl silnější, než Achilleus, takže pak neříkej, že jsem tě nevaroval,“ odpověděl jsem mu a dali jsme se do boje. Bylo jasně znát, že jsem si vzal k srdci zkušenosti z boje s Achilleem, takže tentokrát jsem to byl já, kdo vyhrával na plné čáře. Selvig měl občas štěstí, že se mohl schovat za různé vybavení té místnosti.

Po chvíli boje mě však čekalo překvapení. Selvig stál na východní straně u otevřených oken a najednou bezdůvodně ukázal z okna meč a zamával jím. Nechápal jsem to, ale využil jsem příležitosti a zaútočil. Selvig odrazil můj útok a v ten moment se zatřásla celá věž. Narazilo do ní něco těžkého.

„Co to je?“ řekl jsem zděšeně.

„Neboj, za chvíli uvidíš. Měj se,“ odpověděl mi Selvig. Chtěl jsem na něj znovu zaútočit, ale věž byla zasažena dalším otřesem. Skončil jsem v rohu místnosti na zemi. Selvig vyskočil prostředním otevřeným oknem na střechu ke svému batohu. Musel jsem jít za ním,

ale znovu mě zastavil další otřes. Nyní se už věž začala naklánět na jižní stranu. Stál jsem v severozápadním rohu, takže jsem otevřel nejbližší okno na západní stěně a spatřil stát u vchodu do školy německý tank „Tiger“ s namířeným dělem na věž. Místo, do kterého střílel, už bylo hodně poničené a věž se hroutila. Myslel jsem, že už je definitivně po mně, když se mi ozvalo z vysílačky: „Lukáši, kde jsi? Právě jsem viděl Selviga skákat z věže té velké budovy. K tomu jsem spatřil pod věží nějaký velký válečný stroj, který do ní střílí.“

„Eragone! Ani nevíš, jak rád tě slyším. Musíš mi pomoci. Jsem v té věži u okna na západní straně. Nemohl bys mě nabrat?“

Z vysílačky se už nic neozývalo, takže jsem to pochopil tak, že Eragon se Safirou na nic nečekali a letěli mi pomoci. Věž už byla nakloněna aspoň o 20°, takže jsem raději vylezl do okna a byl připravený skočit. Tank jistě právě nabíjel na poslední ránu.

„Lukáši, musíš být připraven skočit, i kdybychom ještě pod tebou nebyli. Myslím, že to stihneme, ale bude to jen tak tak. Zrovna jsme byli několik stovek metrů od školy a k tomu ještě úplně na druhé straně, když jsme se ti ozvali. Musíš nám věřit. Až ten válečný stroj znovu vystřelí, bez rozmyslu skoč,“ poradil mi Eragon.

Doufal jsem, že k tomu nedojde, ale v ten den prostě šlo všechno proti mně, takže samozřejmě tank vystřelil dřív, než mi bylo po chuti. To už základy věže úplně dodělalo a věž se řítila dolů přímo na tank. Skočil jsem a modlil se. Už jsem viděl, jak se rozmázuje na zemi, když mě chytila Safira do svých pařátů. Mocně jsem si vydechl.

„Díky moc, Safiro, máš to u mě,“ poděkoval jsem dračici. Ta jen spokojeně zavrňela.

„Prý si to bude pamatovat,“ zavolal na mě se smíchem z jejího hřbetu Eragon.

Jak jsem se tak vznášel ve vzduchu, zadíval jsem se na budovu školy. Věž se roztránila o tank a svojí vahou ho vyřadila ze hry. Mě však zaujalo něco jiného. Vidět Základní školu ve Slaném na Hájích bez její slavné věže bylo něco, co bych si nikdy v životě nedokázal představit. No a teď se to stalo. Prostě byla fuč. Nevím, jak to přesně popsat, ale ta škola najednou byla úplně chudá. Jako kdyby ztratila své srdce, to, co ji oddělovalo od ostatních nudně vypadajících škol. Bylo mi smutno. Hodně smutno. Tato věž a vlastně teď i celá zevnitř rozstřílená škola pro mě hodně znamenala. A já díky tomu měl další věc, kterou jsem nemohl Selvigovi odpustit.

Kapitola 13 – Šach mat

Safira mě položila na zem a přistála hned vedle. Eragon ji skočil ze sedla a zadíval se směrem od školy. Stáli jsme totiž před vchodem do letního kina, ve kterém během noci bojoval Eragon s tyranosaurem. Tyranosauovo mrtvé tělo leželo nehybně na asfaltu. Všude okolo byl cítit kouř ze shořelé trávy a stromů, jak se Safira snažila zabránit dinosaurovi, aby opustil letní kino. Bylo vidět, že si to zrovna mířil ke vchodu, když mu Safira dala smrtelnou ránu – zakousla se mu do krku a svými zuby mu prorazila kůži až k tepně. Ještě před dvaceti čtyřmi hodinami bych nečekal, že někdy něco takového uvidím.

„Tak jaký je plán?“ zeptal se mě Eragon.

„Safiro, můžeš, prosím, rozrazit tohle okno?“ zeptal jsem se Safiry nedbaje Eragonova dotazu a ukázal jí na zavřené okno pokladny letního kina. Safira si stoupla před pokladnu, hrábla předními tlapami po přední stěně pokladny a v místě, kde bylo zabarikádované okno, ji prorazila. Hned jsem vlezl dovnitř a po chvíli slavil úspěch. Našel jsem tam totiž poloautomatickou brokovnici Benelli M4 spolu s 20 samostatnými náboji.

„Co to má být?“ zeptal se nechápavě Eragon.

„Pro tuto chvíli moje jediná zbraň proti tomu, co na nás Selvig určitě chystá. Můj přítel školník se totiž nejenže staral o školu, ale také prodával lístky v letním kině. Tím pádem mi bylo jasné, že když se nebál si pořídit Javelin do školy, tak tady také bude mít určitě nějakou hračku. A vzhledem k tomu, co nás pravděpodobně čeká, by mi samotný meč asi

nepomohl. Jo a ten plán... žádný nemáme. Prostě Selviga při první příležitosti sprovedíme z tohoto světa a při tom zničíme Nexus 0.“

Víc řeči už nebylo třeba, a tak jsme oba nasedli na Safiru (sedlo bylo velké, takže jsme se do něj vešli oba) a vydali se ke škole. Hned nato mi zazvonil mobil. Zvedl jsem ho a očekával ten otravný hlas.

„Tak kdepak jste s dráčkem? Mám tady pro vás připravenou párty, ale vy nikde... Jinak pěkná jízda v té věži, co?“

„Docela to ušlo, až na to, že ti to znovu nevyšlo. A neboj, za chvíli jsme u tebe.“

Safira s námi na hřbetě vylétla zpoza školy a držela se ve vzduchu nad troskami věže a zničeném tanku. Selvig stál na okraji střechy, což bylo jediné rovnější místo na ní. Nacházel se mezi hlavním vchodem a částí školy se zadním schodištěm.

„Hele, Lukáši, hrál jsi někdy šachy? Podle mě je to strašně nudná hra. Dva blbečci sedí proti sobě, snaží se dostat do protihráčovy mysli a vymýšlí snad deset tahů dopředu, přičemž následně jeden tah může trvat třeba několik minut. No tak to se mi opravdu zdá jako vrchol demence! A když po několika nudných hodinách konečně dospějí k finále, tak jim trvá zase hrozně dlouhou dobu, než dá někdo mat. Ale i přesto jsem se nechal touto hrou inspirovat a připravil jsem něco podobného, ale mnohem rychlejšího pro vás. Řekněme, že už jsme odehráli většinu té hry a přišel čas hrát „šach“. Zde však pro vás nastává problém – rozhodčí mi dal výhodu a „šach“ můžu hrát jenom já. Tak začneme? Šach číslo 1,“ řekl Selvig, ukončil hovor a přiložil Nexus 0 k jedné otevřené knížce. Najednou se nad ním zjevili dva německé messerschmitty a on jim rukou ukázal, na koho mají zaútočit.

„Safiro, leť. Dělej!“ zařval jsem na dračici a ta se hned vydala na útěk. Německé stíhačky nás pronásledovaly a po chvíli začaly střílet. Safira předváděla různé úhybné manévry a zatím se jí to celkem dařilo. Mě ale víc než ty okolo létající kulky strašilo, abych nespadol dolů. Držel jsem se zuby nehty Eragona, ale i tak jsem z toho měl hodně špatný pocit.

„Co to má zase být?“ zeptal se mě Eragon.

„Další ukázka naší bývalé válečné technologie,“ odpověděl jsem.

„Už mám těch ukázek plné zuby. Jak bychom je mohli přemoci?“

„Podle mě bude nejlepší, když poletíte do lesa, nebo mezi vysoké budovy do města. Safira je mnohem ohebnější, než ty stíhačky, takže tam kde proletí ona, by ty stíhačky neměly mít šanci. Mě ale nejdříve vysaďte na střeše školy, ať si to můžu mezitím vyřídit s tím Selvigem.“

Zdálo se mi, že Eragon říkal své plány Safíře. Tak zadumaně koukal na její hlavu a vůbec si přitom nevšímal okolí. Čekal jsem, jestli dostanu nějaký signál k něčemu nebo aspoň nějakou zprávu, co a jak mám udělat, ale celou minutu jsme kroužili kolem školy, než se Eragon znovu ozval. Létání mi vůbec nedělalo dobře, takže jsem byl rád, když mi konečně řekl toto: „Za chvíli Safira přistane na střeše severně od té padlé věže. Blíž tě bohužel nedostaneme, protože Safira už chce z toho volného prostoru pryč a nemůže riskovat dělat další obrat blíže k Selvigovi. Tak se připrav.“

Zrovna jsme letěli nad venkovním hřištěm u školy. Messerschmitty byli daleko od nás, takže Safira mohla v klidu přistát na vrcholu střechy a já hned poté seskočil ze sedla. Sjel sem po zadku pár metrů dolů, než mě zastavila další střecha, která se napojovala na tu mou od severu. Bylo to křídlo školní budovy s malou tělocvičnou. Chtěl jsem poděkovat Safíře, ale než jsem to stihl, byli oba pryč. Chvíli nato nade mnou proletěly stíhačky a následovaly je do města.

Vydal jsem se po okraji střechy okolo hlavní části školy, která spojovala obě křídla – severní a východní. Nejhorší bylo přelézt roh střechy. Tam jsem se cítil hodně nejistě. Ale i to jsem zvládnul a došel tak až k napojení východního křídla k hlavní budově. Najednou mi zazvonil mobil, že mi přišla smska.

„Neschovavej se. Vim o tobe. Sach cislo 2.“

Připravil jsem si brokovnici a přemýšlel, co mě čeká tentokrát. Pak se zpoza střechy vynořila bílá helma. Vystřelil jsem a trefil přesně. Protivník sjel po druhé straně střechy a musel skončit někde dole u hlavního vchodu. Hned jsem se ale vydal zpátky za roh střechy, protože na tomto místě jsem neměl žádné krytí. Stihl jsem to jen tak tak, než po mně začali střílet další nepřátelé.

„Sakra, kde sehnal Hvězdné války? Na přestřelku s klony tu fakt není moc místa...“ naštvaně jsem prohodil, zatímco klony střílely do rohu střechy vedle mě. Bylo by bláznovství se s nimi pustit do přímého boje, tak jsem se rozhodl je obejít. Namířil jsem si to podél střechy hlavní budovy až k troskám věže. Z ní zbylo jen obvodové zdivo. Vydal jsem se po něm a po chvíli skočil zpátky na střechu. Podíval jsem se za její roh a viděl Selviga, jak něco mačká do mobilu. Najednou mi přišla další zpráva.

„Musím te zklamat, ale mne prostě neuteces. Sach číslo 3.“

Následně položil Nexus 0 na nějakou knížku a objevily se nad ním tři harpyje. Mýtické nestvůry ze starořecké mytologie měly být mými novými protivníky. Selvig je poslal do všech stran, aby mě hledaly. Schoval jsem se za střechu a přemýšlel o dalším plánu. Dal jsem si dohromady několik věcí. Nejdůležitější bylo, že Selvig u sebe neměl žádnou stělnou zbraň, takže stačilo by se k němu přiblížit na pár metrů a bylo by hotovo. Ale na druhou stranu byla celá střecha východního křídla poseta klony a okolo létaly harpyje, takže než bych k němu stačil doběhnout, skončilo by to špatně. Avšak jiné možnosti jsem pro tuto chvíli neměl. Byl jsem sám na tři harpyje a asi desítku klonů a možnost vyřešení toho všeho byla prakticky na dosah. Musel jsem to zkusit.

Uběhlo pár dalších vteřin, při kterých jsem se odhodlával provést svůj plán. Mé přemýšlení urychlil jeden klon, který se najednou objevil na obvodové zdi věže a začal po mně střílet svou plazmovou zbraní. Vyhnul jsem se střele a sám vystřelil brokovnicí. Několik broků ho zasáhlo, ale ještě se udržel na nohou. Byl ale natolik rozhozený udržením rovnováhy, že jsem stihl vystřelit ještě jednou a tato střela ho poslala až do hlubin věže. Protože za ním mohli být ještě další, tak jsem přestal váhat, obešel roh střechy a vydal se podél jižní strany budovy k Selvigovi. Ten byl ke mně otočený zády a prohledával svůj batoh. Seskočil jsem ze střechy na hlavní budově na střechu východního křídla a rozeběhl se. Na vrcholu střechy stálo pět klonů. Všiml jsem si, že na podrážkách měli speciální jehlice, díky kterým nemohli klouzat po střeše dolů. Když mě zahlédli, začali střílet. Selvig se otočil. I když jsem byl ještě pár metrů od něho, vystřelil jsem. Selvig si dal před sebe batoh, který ho zachránil, ale zároveň mu silou broků vypadl z ruky a odletěl dolů. Otočil jsem se k vrcholu střechy a dvěma ranami se zbavil dvou nejbližších klonů. Chtěl jsem pak dodělat i Selviga, ale najednou se přede mnou objevila harpyje a svými pařáty mě přitiskla ke střeše. Klony přestaly střílet, Selvig vytáhl z opasku meč a přiblížil se ke mně. Harpyje mi držela ruce, takže jsem tělem nemohl vůbec hýbat a nohy mi v tu chvíli byly naprosto k ničemu.

„Co ti mám na tohle říct... Odvahu máš, to se musí nechat, ale rozumu jsi moc nepobral. To sis opravdu myslel, že sám přemůžeš takovou přesilu? Zrovna jsem si připravoval sach číslo 4, ale ani jsem nemusel, když ses mně tak krásně vydal. Tak jak bys chtěl umřít? Mám ti useknout hlavu, nebo si chceš skočit z několikametrové výšky?“

Mlčel jsem. Chyběl mi tak malý kousek a mohlo být už po problémech. Jenom jeden výstřel.

„Asi se mnou nemluví. Hm, tak nevádí, vybral jsem už za tebe. Tady harpyje se prý s tebou ráda proletí.“

Najednou však začaly zbylé dvě harpyje vřiskat. Otočil jsem hlavu k troskám věže a spatřil Safiru, jak plive oheň na klony a následně chytá do úst harpyji, jež mě držela. Selvig před Safirou na poslední chvíli uskočil a byl rád, že nesklouznul dolů. Zvedl jsem se a vystřelil po něm. Trefil jsem však jenom meč, který držel v pravé ruce a který mu díky tomu odletěl pryč. Chtěl jsem po něm vystřelit znovu, ale zbraň mi stagnovala. Úplně jsem

zapomněl, že byla jen na sedm nábojů a já ten sedmý právě vystřelil. Selvig se hned vydal na útěk po okraji střechy směrem k východu. Hořící klony mezitím okolo mě s velkým řevem sjížděly po střeše až k jejímu okraji, ze kterého padaly dolů. Harpyje se statečně praly se Safirou a Eragonem, ale neměly proti nim sebemenší šanci. Doplnil jsem tedy náboje a běžel za Selvigem. Ten už se dostal na konec střechy, ale pod sebou měl velkou díru na střechu velké tělocvičny. Vypadalo to, že chtěl skočit, ale výhrůžně jsem vystřelil vedle něho a on se zastavil.

„Stůj! Nebo budu příště mířit přesněji,“ řekl jsem.

Selvig zvedl ruce a otočil se ke mně. V levé držel Nexus 0 a pravou měl celou od krve, kvůli těm brokům, jež mu z ní vyrvaly Achilleův meč.

„V pohodě, klídek. Jen hlavně neudělej něco, čeho bys pak litoval.“

„Já? V tvém případě už nebudu litovat ničeho. Tady a teď to skončí. Už žádní mrtví přátelé, už žádné postavy z knížek, už žádná zkáza. Zničím Nexus 0 i s tebou a bude konec. Teď už nemáš nic, co by tě ochránilo. Žádnou knížku, komiks, prostě nic.“

„Je tu ale jeden menší problém, Lukáši. Ty mě totiž nezabiješ. Na světě existují dobří a špatní. A ti dobří nemohli nikdy nikoho takhle popravít. Je to proti jejich lidskosti. Že zabiješ nějakou neexistující postavu z knížky, tak dobrá, to chápu, že ti nedělá problém, ale normálního člověka, který po tobě zrovna nestřílí, nedokážeš zabít. Takže se ti možná podaří zničit Nexus 0, ale já budu pořád tady a ty to budeš vědět. Bude ti to šírat mysl až do doby, kdy zemřu.“

Trochu mě tím zaskočil, ale nemohl jsem to nechat na sobě znát.

„Teď si zahrajeme moje šachy. Šach číslo 1 – naše první setkání a mé přivedení k policii. Šach číslo 2 – smrt Jirky. Šach číslo 3 – smrt Adama. A šach číslo 4 – útok na mé rodné město. To jsou důvody, proč bych ani neměl váhat tě zabít.“

„Ale nedokážeš to! Přiznej si to! Kdykoli by k této situaci během dne došlo, tak bys to nedokázal. Dobráci tohle prostě nemůžou!“

Začínal se mi dostávat do hlavy. Asi měl pravdu. Když jsem po něm střílel poprvé, podvědomě jsem musel vědět, že tam má ten batoh. Když jsem střílel podruhé, trefil jsem pouze jeho meč, i když jsem při lepším míření mohl trefit třeba jeho hlavu. A nakonec když jsem střílel potřetí, tak jsem ho schválně minul, i když jsem ho mohl trefit rovnou.

Vzpomínka na to, jak jsem popravil Jirku, ve mně byla tak zakořeněná, že jsem to prostě nemohl udělat znovu. Pak jsem však uviděl jinou možnost. Mrkl jsem pravým okem.

„Co je? Proč na mě mrkáš?“ řekl zděšeně Selvig.

„To nebylo na tebe,“ odpověděl jsem mu. Selvig se otočil a spatřil za sebou vznášející se Safiru.

„Po... pomoci,“ řekl odevzdaně. Safira se usmála a pak ho pravou přední tlapou poslala se proletět. Následně jsme už slyšeli jen hlasité: „Áááá...“ než dopadl na zem. Nasedl jsem do sedla za Eragona a Safira nás snesla dolů.

Tentokrát jsem si ten let užíval. Měl jsem v sobě pocit uvolnění. Najednou jsem přestal cítit tak velký tlak, tu zlobu, která mě táhla dopředu. Věřil jsem, že touto chvílí to vše končí.

Seskočil jsem ze sedla a popošel k Selvigovu tělu. Pád z tak velké výšky by nemohl nikdo přežít. Jeho mrtvé oči koukaly do nebes a ústa byla zkroucená v posledním výkřiku. Theodor Selvig byl mrtvý. A na mě tudíž zbyl ještě poslední úkol. Ve své levé ruce totiž stále třímал funkční Nexus 0.

Kapitola 14 – Těžké rozhodnutí

Sedl jsem si do dřepu napravo od Selvigova těla. Odstrčil jsem jeho prsty z Nexusu 0 a levou rukou ho zvedl.

„Zatím jsem nad tím ještě moc nepřemýšlel, ale co se asi stane s vámi, až bude Nexus 0 zničený? Vypaříte se? Nebo už jste v tomhle světě natrvalo?“ zeptal jsem se Eragona.

„To nevím, ale teď je nejdůležitější, abys to konečně udělal. Na nás ohled neber, tohle náš svět není. Jen do toho,“ odpověděl mi, já mu na to přikývl a chtěl položit Nexus 0 na zem. Pak jsem ale uslyšel Lenčin hlas: „Lukášii!!“ Zněl hodně vylekaně a nemohoucně. Otočil jsem se směrem, odkud přicházel, což bylo od hlavního vchodu. Namířil jsem k němu brokovnici, přičemž jsem Nexus 0 stále držel v levé ruce podpírající předpažbí. Následovalo ale velké překvapení. Před hlavním vchodem hned vedle trosek věže stál Košečkin a mířil pistolí na Lenčinu hlavu. V pravé ruce držel pistolí a levou přidržoval Lenku za krk, aby kvůli té ráně v noze nespadla.

„Takže, pane Horte, uděláme to takhle – vy mi dáte Nexus 0 a já vám za to nezabiju vaši přítelkyni. A pokud si teď řeknete, že jedna kolegyně není nic, tak vás chci upozornit, že v druhém patře jsou spoutaní vaši zbylí dva spolupracovníci a vsadím se, že u nich budu mnohem dříve, než vy. Nakonec pak ještě přiletí malý bombónek v podobě tří raket, které úplně zpusťou toto město, pokud mě za tři minuty nenalezne můj vrtulník na této pozici. Nemám moc času, čili očekávám vaše rychlé rozhodnutí,“ řekl Košečkin a má veškerá naděje v dobrý konec v tu chvíli zmizela, jak pára nad hrncem.

Ze zadu se ke mně přiblížil Eragon a řekl: „Je mi jasné, že je nyní tvé rozhodování velmi těžké, ale podle mě to může mít jen jedno východisko. Vezmi si, kolik lidí by ten přístroj ve špatných rukách mohl usmrtit. Kolik rodin by trpělo, kolik rodičů by přišlo o své děti a naopak jen kvůli tomu, že nějaký šílenec ztratil hlavu a rozhodl se převzít vládu nad světem. Tví tři přátelé jsou oběť, kterou prostě musíš podstoupit. Když ho pak zabijeme, tak bychom snad ještě mohli na Safíře uniknout, aby nás ty rakety, nebo co to má být, nestihly zničit. V nejhorším případě padneme také, ale svět bude zachráněn.“

Podíval jsem se Eragonovi vyčítavě do očí. Pak jsem ale hned upřel svůj pohled zpátky na Košečkina.

„Eragone, ty vůbec nemůžeš vědět, co teď prožívám. Dnes jsem ztratil už dva velmi blízké přátele. Nemůžu přijít už ani o jednoho, rozumíš?“

„A o tisíce, statisíce, ne-li miliony dalších lidí přijít můžeš?“

„Tohle už ale není můj boj! Ne po dnešku. Chtěl jsem zachránit všechny, co jen šlo, ale co udělalo mé vlastní velení? Otočilo se zády, chtělo mě zavřít a ještě k tomu chtělo ten přístroj použít taktéž! A já už mám toho vážně dost. Je načase zmizet a nechat, ať se o to postarají sami, já končím,“ řekl jsem hodně našťavaně.

„Tím pádem nejsi takový, za koho jsem tě považoval. Je to to samé, jako kdybys dával Jirkovi stále dokola svoji zbraň k hlavě a vystřelil. Opravdu to chceš každý den prožívat, zatímco budou stovky lidí umírat?“

V tu chvíli ve mně vládla taková zuřivost, že jsem neměl daleko od toho, abych tu brokovnici namířil i proti Eragonovi.

„Tak co bude? Za minutu tu mám odvoz, takže buď teď, nebo nikdy,“ připomněl se Košečkin.

Mezitím jsem se trochu zklidnil a řekl Eragonovi: „Promiň, ale znovu to už prožít nechci...“ Eragon jen odvrátil obličej a já se vydal se stále namířenou zbraní ke Košečkinovi.

„Až budeš pět metrů ode mě, odložíš zbraň na zem a Nexus 0 položíš na ten kus zdi vpravo ode mě. Rozuměls?“ zeptal se mě Košečkin.

Jen jsem přikývl a chtěl to mít co nejdřív za sebou.

„Ne, Luky, nedě...“ řekla Lenka, než jí Košečkin levou rukou ucpal ústa.

„Bud' hodná holčička, ještě aspoň chvíli. My to tady s tvým přítelem vyřídíme a pak už mu budeš moct říct naprosto cokoli,“ požádal Košečkin Lenku.

Pět metrů od Košečkina jsem odložil brokovnici a vydal se ke kusu zdiva. Naposledy jsem si prohlédl Nexus 0, sklonil se a pohodil přístroj na zdivo.

„Bacha! Málem mi na spoušti ujela ruka. Musíš si být vědom toho, že to je cenné zboží, takže se nesmí poškodit. Teď odlez zpátky ke své brokovnici a nehýbej se,“ pohrozil mi Košečkin a poté se přesunul i s kulhající Lenkou k Nexusu 0.

„Kočičko, teď pravou rukou ten Nexus 0 hezky zvedneš a strčíš mi ho do kapsy u kalhot, chápeš?“ přikázal Košečkin Lence. Lenka přikývla a udělala, oč žádal. V tu chvíli se za Košečkinem objevil armádní vrtulník. Chvilku trvalo, než přistál, ale pak už z něho vyskákali tři vojáci a namířili na mě svými samopaly.

„Kdyby vás napadlo, že mě ten dráček bude sledovat, tak si to raději rychle rozmyslete. Vezmu tady slečnu na menší výlet, a pokud spatřím v dálce letícího draka, tak vyzkouším, jak umí létat ona. Ale pokud vše bude v pořádku, tak jí najdete někde u jižního cípu Velvar, jak je tam ta silniční křižovatka. Takže díky za spolupráci a nezlobte,“ rozloučil se Košečkin a i s vojáky a Lenkou nastoupil do vrtulníku.

Když odlétli, nevěděl jsem co dělat. Cítil jsem podobnou beznaděj, jako když jsem zabil Jirku. Eragon měl tedy pravdu. Zachránil jsem své nejbližší, ale teď budu každý den prožívat tu hroznou bolest, když budu vědět, že kvůli mně zemře mnoho lidí. Eragon ke mně přišel, dal mi ruku na rameno a řekl: „Pojď, jdeme se podívat nahoru po Zuzce a Martinovi. Pak ti ještě se Safirou zaletím pro Lenku a tím se naše cesty rozdělí.“

Tak moc jsem chtěl mít ten jeho klid, ale nešlo to. I když ho to hodně mrzelo, tak to nebyl jeho svět a tím pádem na sobě tu bolest moc nedával znát. Kdybych chtěl bojovat, tak by mě určitě podpořil, ale za této situace mi už nemohl a zjevně ani nechtěl nic nabídnout. A já neměl možnost mu to mít za zlé.

Vyšli jsme spolu do druhého patra a ve čtvrté třídě od schodů jsme je našli. Zuzka a Martin seděli spoutaní provazem k topení a zjevně byli oba v bezvědomí. Zlehka jsem je profackoval a díky tomu se vzbudili.

Zuzka úplně nadskočila a zděšeně vyjekla: „Co... co?!“

„Je to dobré, Zuzko, už jste oba v bezpečí,“ ujistil jsem ji.

Martin to bral mnohem více s klidem a ihned mi řekl: „Lukáši, Košečkin nás přemohl, promiň. Asi už bude někde na útěku. Musíme ho jít zastavit!“

„Neboj, Martine, tohle všechno už vím. Ale nedokážeme ho zastavit. Je už dávno pryč,“ odpověděl jsem mu zklamaně.

„Ale dokážeme. Odvaž mě a já...“

„Prostě nedokážeme, Martine. Pochop to! Drží Lenku v zajetí, má s sebou Nexus 0 a my nemůžeme dělat vůbec nic!“ vyjel jsem na Martina.

„Sakra, tak mě nech domluvit!“ vrátil mi to Martin.

„A dost!“ zařval Eragon a poté pokračoval: „Já tě teď, Martine, odvážu a řekneš nám, cos chtěl. Ty si dáš mezitím pohov, Lukáši, a budeš mlčet.“

Uklidnil jsem se a opřel se rukama o první lavici v prostřední řadě. Za všechno mohla frustrace, která mě od předání Nexusu 0 sžírala. Eragon mezitím mečem přeřzl lanová pouta jak Martinovi, tak Zuzce. Oba se s Eragonovou pomocí zvedli a Martin začal vysvětlovat: „Když jsme šli Košečkina hledat, jak jsi nám nařídil, věděli jsme, že musíme být pozorní. Také jsme zezачátku byli a díky tomu na nás vyprázdnil celý zásobník, takže byl sám proti nám dvěma a ještě k tomu bez nábojů. Přišli jsme k této třídě a já si připravil jeden flashbang, abychom ho tím paralyzovali. Bohužel, v tu chvíli jsme zaslechli od věže nějaký velký výbuch a na chvíli ztratili pozornost, čehož využil Košečkin, vyběhl ze třídy, odkopl Zuzku, dal mi pěstí a vyrval mi z ruky flashbang. Ten pak odjistil a hodil před nás na zem. Schoval se zpátky do třídy a my už stačili jen kousek uskočit. Když jsme se svíjeli na zemi částečně hluší

a slepí, vzal nám Breny a pistole a chtěl zmizet. Avšak Zuzka sebrala síly, podkopla mu nohy a začali spolu zápasit. Chtěl jsem se zvednout a jít jí pomoci, ale pak jsem spatřil na zemi Košečkinův mobil, který mu asi musel při tom pádu vypadnout. Tak jsem využil příležitosti, abychom ho mohli kdykoli vystopovat a zároveň odhalit celou jeho teroristickou síť v Rusku. Celý den jsem totiž u sebe nosil svůj nejnovější vynález. Mikrotranspondér, který vysílá svoji polohu a zároveň posílá na můj přijímač veškerá data v okruhu pěti metrů od něj. Můžeme tedy díky němu zjistit všechny informace z Košečkinova mobilu a následně máme možnost proniknout do jakéhokoli zařízení, které Košečkin navštíví. Budeme mít všechny jejich přístupové kódy, tajné informace, mapy těch zařízení, prostě všechno. Dal jsem tedy mikrotranspondér do jeho mobilu a pak se s ním začal prát, přičemž jsem mu dal mobil zpátky do kapsy. Hned nato nás oba přemohl a připoutal k tomu topení.“

Koukal jsem na Martina a nevěřil svým uším. Do mysli se mi přitom znovu vracela naděje.

„Takže mi chceš říct, že pokud se Košečkin toho mobilu nějak nezobaví, tak máme stále ještě šanci spuštění Projektu Caesar zabránit?“ zeptal jsem se Martina.

„A to dost velkou,“ přitakal Martin.

Otočil jsem se s omluvným pohledem na Eragona. „Pokud chceš bojovat, jdeme se Safirou s tebou,“ řekl mi Eragon dřív, než jsem ho stačil požádat.

„Tak se připravte, letíme do Ruska,“ oznámil jsem všem a s novou nadějí na dobrý konec jsem se vydal vstříc další akci.

Kapitola 15 – Plán Zodiac

Vzbudil jsem se a spatřil nad sebou bílé zářivé světlo. Chtěl jsem si oči zakrýt dlaněmi, ale nemohl jsem, protože jsem měl obě ruce připoutané k lůžku. Tak jsem aspoň přimhouřil oči, poněvadž to světlo bylo opravdu oslepující. Začal jsem se na svém lůžku kroutit a přitom jsem se snažil nějak dostat z pout. Netrvalo to dlouho a bílé světlo zmizelo. Ještě jsem byl částečně oslepený, ale dokázal jsem rozpoznat tři neznámé tváře dívající se odshora na mě. Jeden člověk mě odpoutal a druzí dva si něco říkali. Pomalu jsem se zvedl do sedu a rozhlédl se okolo. Seděl jsem ve velké bedně připomínající rakev. Ta se nacházela v nevelké místnosti 10x5 metrů. Museli jsme být v nitru nějaké velké základny, popřípadě v podzemí, jelikož tam nebyla žádná okna. Když už se mi zrak vrátil úplně, nemohl jsem si nevšimnout, že okolo rakve stálo šest ozbrojenců mířících svými pistolemi na moji maličkost. Na druhé straně místnosti pak byl stojan s osmi obrazovkami a podivnými klávesnicemi. Obsluhovali je čtyři muži v bílých pláštích (nejspíše nějakí vědci) a vypadali v tu chvíli docela zaujatě nad obrázky míhajícími se po všech obrazovkách. Z místnosti vedly dvojce dveře zaražené do menších stěn, čili daleko ode mě. Myšlenky na útěk jsem tedy pro tuto chvíli nechal stranou.

Zajímavé také bylo zhodnotit můj oblek. Bylo to prakticky nic. Jen dlouhý zelenomodrý pytel s dírami na hlavu a na ruce a s velkou dírou na nohy. Jinak jsem na sobě neměl vůbec, ale skutečně vůbec nic.

Po chvíli mi konečně došlo, co si to ti vědci prohlíželi. Tyto obrázky jsem totiž znal až moc dobře.

„Promiňte, ale můžete mi říct, odkud to máte? Protože já si neuvědomuji, že bych měl na hlavě kameru ve chvíli, kdy byl Theodor Selvig shozen ze střechy.“

Vědci přestali pracovat a nechápavě se na sebe podívali.

„Что ... что?“ řekl jeden.

„Я не понимаю его,“ pověděl druhý.

„Я тоже,“ přitakal třetí.

„Давайте работать,“ navrhl čtvrtý a všichni se zase vrhli do své práce.

Musel jsem se praštit do čela, že jsem úplně zapomněl, kde jsem. „Извините, пожалуйста, что это такое?“ zeptal jsem se rusky.

Jeden z vědců se na toto vyzvání odpoutal od sledování obrazovek a porošel ke mně. „Сделаем это, как это - в то время как мы будем принимать ваши воспоминания, и вы будете молчать. Вы меня понимаете?“

Mé znalosti ruštiny nebyly moc valné, ale pochopil jsem z toho, že je nemám otravovat a to mi pro tu chvíli stačilo. Zadíval jsem se tudíž na jejich obrazovky a viděl, jak tam probíhají minuty z těch osudných dvou dnů sledovaných mýma očima. Tak jsem začal přemýšlet, v čem jsem to zrovna seděl. Mohl to být nějaký nejnovější přístroj na získávání vzpomínek z mysli daného člověka? Rozumnější vysvětlení pro funkci tohoto přístroje jsem nenalezl.

Už jsem tam několik minut seděl, ozbrojenci na mě stále mířili, a tak jsem si aspoň prohlížel obrázky a vzpomínal na rozhodnutí, která jsem mohl udělat úplně jinak a třeba bych tady nyní ani nebyl. Ale začalo mě více a více překvapovat, proč se tam neobjevovali vzpomínky také z těch následujících šesti měsíců. Myslel jsem, že ty slánské události budou chtít rychle přetočit, aby se dostali k tomu, jak jsme se vloupali do všech jejich zařízení a jak jsme je dokázali bez jakékoli újmy všechny zničit, ale oni si stále přehrávali tam a zase zpátky obrazy těch dvou dnů, kdy to celé začalo. Jako kdyby nehledali ty mouchy v jejich zabezpečení, které jsme díky Martinovu mikrotranspondéru v Košečkinově mobilu našli a díky kterým se nám podařilo rozložit prakticky celou Košečkinovu síť až na tuto základnu, ale jako kdyby hledali něco, co jsem v ten den zahlédl. Něco, co je pro ně natolik důležité, že mě nezastřelili ve chvíli, kdy jsem byl při neúspěšném vniknutí na základnu chycen.

„Здесь! Здесь!!!“ náhle zařval jeden z vědců a ukázal na dvě obrazovky. Na jedné byl záběr, jak se dívám na displej Nexusu 0 v domě číslo 247 a na druhé, jak se znovu dívám na displej toho přístroje, ale ve chvíli, kdy jsem ho sebral mrtvému Selvigovi. Zdálo se, že byli těmito obrázky natolik vzrušení, že ani nedýchali, ale jenom mačkali klávesy na čtyřech různých klávesnicích. Neviděl jsem v těch obrazech žádný rozdíl, ale oni si asi všimli něčeho, co by pro nás mohlo být nebezpečné. Náhle se však zatřásla celá místnost takovým způsobem, že i věčně kamenní ozbrojenci se podívali ke stropu.

„No ale, že jim to trvalo...“ povzdechl jsem si a zároveň pocítil další otřes.

„Что ты сказал?“ zeptal se mě nejbližší ozbrojenec a položil mi hlaveň své pistole ke spánku, zatímco přišel nový otřes.

„Это будет весело,“ odpověděl jsem mu a v tu chvíli doslova vletěl do místnosti úplně zpocený a vystrašený hlídač. Frekvence otřesů se mnohonásobně zvětšila. Jedna vteřina se rovnala jednomu otřesu.

„Дракон!!!“ řekl hlídač naprosto bílý strachem. V tu chvíli dveřmi prorazila Safířina hlava a zakousla se do hlídače. Zahodila ho a než po ní stihl kdokoli vystřelit, sežehla ozbrojence svým ohněm. Já jsem si naštěstí stihl lehnout do toho přístroje na vyvolání vzpomínek, takže ze mě nebyl kus uhlíku.

„Safiro! Já jsem ti něco udělal, že mě chceš ugrilovat?“ vyjel jsem na dračici.

Bylo vidět, jak se lehce pousmála a pak vytáhla svoji hlavu ze dveří, aby jimi mohl projít Eragon a mí věrní přátelé – Martin, Lenka a Zuzka. Vylezl jsem konečně z té nepohodlné rakve a šel jim poděkovat za záchranu. Holky se při pohledu na mě uchechtly a Lenka se zeptala: „To jsi jako mezitím změnil styl oblékání, než jsme tě přišli zachránit?“

„Ale sekne ti to,“ přidala se Zuzka.

„Ještě někdo si chce do mě rejpnout?“ podíval jsem se vyčítavě na Eragona a Martina. Ti se jen pousmáli a šli zajistit vědce krčící se v rohu vedle obrazovek.

„Tak kde jste se zdrželi?“ zeptal jsem se partáků.

„Museli jsme nejdříve najít, kde tě ukryli, což znamenalo dobýt hlavní ústředí této základny a najít informace o posledních přesunech vězňů. Docela jsi nám dobytí této základny zkomplikoval tím, že ses nechal chytit,“ vytkla mi Lenka.

„Holt se občas nepovede vše podle plánu, promiň. Teď už jenom musíme zjistit, co důležitého vyhrabali z mých vzpomínek a pak půjdeme najít Košečkina,“ omluvil jsem se a rovnou navrhl další plán.

„Co důležitého vyhrabali z tvých vzpomínek? Jak to myslíš?“ zeptala se mě Zuzka. Hned jsem všem tedy vysvětlil, co se stalo během mého uvěznění a co musíme najít v tom megapočítači. Veškerá elektronika se totiž při třetím velkém otřesu vypla. Martin jí nahodil zpátky a už lítal od jedné klávesnice ke druhé a hledal dané výjevy z mé paměti. Vůbec jsem nechápal, jak se v tom všem mohl vyznat, ale věřil jsem, že to najde. Po dvou minutách slavil úspěch. Na prostředních dvou obrazovkách jsme mohli porovnat mé dvě vzpomínky.

„Nyní musíme zjistit, čeho tak důležitého si na nich všimli,“ nadhodil jsem daný problém a Martin začal přemýšlet.

„Nepřipadá vám to jako nějaká molekula?“ zeptala se Zuzka a ukázala na obrazec na displeji Nexusu 0. Bylo to několik šestiúhelníků spojených dohromady. Na Nexusu 0, který jsem našel po Selvigově smrti jich však bylo o dva méně.

„Řekl bych, že je to ta změna, kterou hledáme, ale vůbec nevím, co to má znamenat,“ prohlásil Martin.

Podíval jsem se tedy na vědce stále skrčené v rohu. Vzal jsem jednoho za levou paži a postavil ho před obrazovku.

„Что это?“ zeptal jsem se ho.

„Я не знаю, о чем ты,“ odpověděl mi.

„Takže ty nic nevíš, jo?“ řekl jsem našťavaně a dal jsem mu levačkou pořádnou ránu do břicha. Vědec se ohnul a ztěžka vydechl. Pravou rukou jsem ho zpátky narovnal a ukázal jsem na rozdílné počty šestiúhelníků na obou displejích.

„Что это значит?!“ zeptal jsem se podruhé. Vědec už zřejmě nechtěl dostat další ránu, takže se rozmluvil: „Зло,“ a ukázal na displej, který jsem spatřil po Selvigově smrti.

„Зло и добро,“ řekl druhou informací a ukázal na displej, který jsem uviděl při setkání s Nexusem 0 v domě číslo 247. Poté jsem vědce vzal a odstrčil ho zpátky k ostatním.

„Už to asi chápu,“ vyhrkl jsem ze sebe, když jsem se vrátil k obrazovkám a hned pokračoval: „Když jsem si tehdy se Selvigem poprvé volal, což bylo ve chvíli, kdy vás zajal a já měl... měl jsem...“ nedokázal jsem však dokončit větu. Ta vzpomínka stále bolela.

„My víme, co myslíš, nemusíš to říkat,“ řekla Zuzka.

„Prostě to bylo ještě předtím, než se Selvig zmocnil Nexusu 0 v domě číslo 247. Onehdy si stěžoval, že ten přístroj ještě nepracuje, jak má. Vytvářel totiž zároveň jak zlé postavy, tak dobré, jako například Kaspiana, Romea a Julii, Eragona se Safirou a další. A tuhle „slabinu“ pravděpodobně odstranil, zatímco jsme byli v bezvědomí v troskách staré vodárny. Proto ta změna vzorce. Specifikoval svůj přístroj, aby mu vytvářel po přiložení k určité knize pouze záporné postavy. A navíc to ještě upravil tak, aby ho poslouchaly. Všimnul jsem si totiž, že při boji na střeše hájské školy, plnily všechny vytvořené bytosti či stroje jeho rozkazy naprosto do puntíku, zatímco ty bytosti, lidí, dinosauři, kteří byli vytvořeni v lesoparku, jen pokračovali ve svém jednání daném svojí knížkou. Nebyli na nikom jiném závislí.“

„Takže nám tím chceš říct, že Košečkin potřeboval znát úpravy, které Selvig na Nexusu 0 udělal, aby mohl vytvářet kladné postavy?“ zeptala se Lenka.

„A ještě k tomu, aby nad nimi mohl převzít kontrolu,“ dodal Martin.

„Jiné vysvětlení nevidím,“ řekl jsem odevzdaně.

„Ale jak by si mohl být jistý, že tě chytne zrovna na této základně?“ zeptala se Lenka.

„Byla to léčka,“ prohlásil Martin. „Přeberte si poslední události a bude vám to úplně jasné. Košečkin se na svých základnách zdržel vždy maximálně dva dny. Přemisťoval se rychle, protože věděl, že ho nějak sledujeme. Najednou se ale objevil jeho signál kdesi uprostřed Sibíře, kde ani neměl mít žádnou základnu. A byl tam víc jak týden. Dokonce i teď mi ukazuje můj přijímač, že tady stále někde je. Podle mě to znamená jediné – našel můj mikrotranspondér a chtěl nás sem nalákat. Protože je tohle tajná základna, tak neměl její plány v žádném ze svých zařízení, takže jsme nemohli vědět, jak to tady vypadá. Tudiž mu muselo dojít, že neprovedeme frontální útok, jako u většiny základen, ale vyšleme sem nejdříve toho nejzkušenějšího – Lukáše. Teď už určitě bude někde pryč i s informací o úpravě v Nexusu 0. A my vůbec nevíme, co má v plánu,“ dokončil své vysvětlení Martin.

„План ЗОДИАК,“ řekl náhle jeden z vědců. Všichni jsme se na něj nechápavě otočili.

„Zkus najít v paměti počítače heslo „plán Zodiac,“ řekl jsem Martinovi.

Martin chvíli ťukal do jedné klávesnice a pak řekl: „Asi to mám. Našel jsem soubor s plány na vznik Caesárie a velkého Ruska, jak se nám o tom zmiňoval Košečkin. Je tu několik možností, jak to chtěli provést.“

„A ten Zodiac?“ zeptala se Lenka.

„Počkej... tady je! Právě ho otevírám,“ řekl Martin a ustoupil od dané obrazovky, abychoom na to všichni viděli. Soubor se pomalu načítal a následně otevíral. Pak jsme spatřili mapu Evropy. Mapa se ale pomalu zvětšovala. Následně jsme viděli střední Evropu, pak Českou republiku a nakonec se mapa zvětšila natolik, že přes celou obrazovku byla vidět Praha.

„Že by to chtěl začít v Praze?“ zeptal jsem se.

„Zřejmě kousek vedle,“ odpověděl mi Martin ve chvíli, kdy se mapa začala posunovat severozápadně od Prahy. Po pár vteřinách dorazila nad další město a začala se znovu zvětšovat, až ukázala velkou budovu na kraji toho města. K té budově se najednou vytvořila bublina s datem, časem a nápisem: „Zabránili jste mi v mém velkém plánu. Toto je má odplata. Uvrhnu na tento svět takovou zkázu, kterou přežije jen několik málo tisíců lidí. A ti se pak sjednotí v novém hlavním městě světa – v Caesárii. Mohlo to být méně krvavé, takže si uvědomte, že za to vše, co se stane, můžete pouze a jen vy!“

Zatajil se nám dech. Tu událost jsme neměli šanci stihnout. Už jednou stál svět velmi blízoučko jaderné válce, avšak kvůli nám se to teď mělo konečně uskutečnit. A vše to začne na slánském zimním stadionu.

Kapitola 16 – Útěk

Znovu jsem pocítil tu samou bezradnost, jako před půlrokem. Mé rodné město mělo být místem, kde započne konflikt, jež uvrhne tento svět do temnoty.

„Proč si vybral zrovna zimní stadion, krom toho, že se nám chce pomstít tím, že válka vypukne ve Slaném?“ zeptala se Zuzka.

„Myslím si, že je celkem jasné proč. Za hodinu tam má totiž vypuknout přátelský zápas mezi českým národním týmem a ruskou sbornou. Četl jsem před nedávnem na internetu, že je to součástí projektu naší reprezentace přinést velké zápasy i do menších měst. A tenhle má být obzvlášť tvrdý, protože na posledním mistrovství světa jsme porazili Rusy ve finále 3:0 a oni nám to určitě budou chtít vrátit,“ řekl Martin.

„Ale jak by tam chtěl rozpoutat jadernou válku?“ zeptala se Lenka.

„Přesně kvůli tomu potřeboval upravit Nexus 0. Může teď vyvolávat z knížek kladné postavy a zároveň je i ovládat. Co třeba takhle vyvolat pár amerických vojáků z nějaké knížky, kteří by Rusům rozstříleli jejich milovaný hokejový národ'ák? Jako záminka k odvetné akci by to podle mě určitě stačilo,“ napadlo mě.

„Stejně to ale nemůžeme přerušit, když to začíná za hodinu, tak co se tady o tom vůbec bavíme...“ řekla smutně Lenka a kopl do kusu zdiva na zemi.

„Měli bychom šanci, ale to bychom museli být blíže k nějakému letišti. Zapomínáš totiž na jednu věc – časový posun. Zde je teď pět hodin odpoledne, ale vzhledem k tomu, že v nedalekém Nadymu je dle internetu o pět hodin více, než v Praze, tak máme ještě šest hodin, než začne ten zápas. Ale žádnou možnost odvozu,“ řekl Martin.

„A co zkusit ty letouny, které mají v hangáru?“ navrhla Zuzka.

„Nemají tak velkou nádrž, aby jim vydrželo palivo až do Prahy. Možná bychom se mohli s nimi dopravit k nejbližšímu letišti, ale řekněte mi narovinu, umí někdo z vás řídit letadlo?“ zeptal se nás Martin.

Všichni jsme jen sklopili hlavy a zakroutili jimi. Vždy jsme spoléhali na to, že jsme se ke každé základně mohli dostat vozidlem, anebo jsme měli pronajatého pilota. U této základny jsme ale za každou cenu nechtěli vzbudit pozornost, takže jsme se sem dopravili půjčeným sněžným džípem.

„Moc nerozumím těmto vašim řečem, které jste teď vedli, ale proč se na ten let nezeptáte Safíry?“ ozval se zničehonic Eragon, který až do té chvíle tiše stál v pozadí.

„Ale vždyť je nás pět a všichni se na její hřbet nevejdeme,“ namítl Martin.

„Když si seženeme nějaké hodně teplé oblečení, tak dva z nás může nést v pařátech,“ odpověděl mu na to Eragon. Věděli jsme, že jinou možnost nemáme, takže jsme souhlasili.

„Martine, projdi plány budovy a zkus najít, kde mají nějaké šatny. Mohli by tam mít pár kožichů. Vy už jste prakticky vybavení, ale já musím najít něco, čím bych nahradil tenhle pytel, co mám na sobě,“ řekl jsem a Martin začal hledat. Jen co ale vypnul složku s plány, všechny obrazovky zhasly a my pocítili nepatrný otřes. A pak další, avšak mnohem větší.

„Safiro, vyleť nad základnu a podívej sem, co se děje,“ nařídil své dračici Eragon a Safira poté vytáhla svůj krk ze dveří a vyletěla dírou ve stropě chodby ven. Jak její tělo najednou nezakrývalo vstup do místnosti, tak mi začala být velká zima. Přešel jsem k vědcům a zeptal se jich: „Где гардеробная?“

„Сюда,“ řekl jeden z vědců a ukázal na chodbu, kde před chvílí byla Safira.

„Веди меня,“ přikázal jsem mu a všichni vědci v tu chvíli vyšli z rohu a vydali se do chodby. Ozval se další velký otřes. Vědci se ihned skrčili a zakryli si své hlavy.

„Lukáši, Safira říká, že části základny postupně vybuchují. Jde to z druhé strany základny od jedné místnosti ke druhé. Otřesy jsou vždy silné podle toho, jak byla daná místnost velká. Máme prý ještě čas, ale měli bychom si pospíšet,“ prohlásil Eragon.

„Takže nás tu chce pohřbit a nadobro se nás zbavit. Super,“ řekl jsem ironicky a přidal do kroku.

„Как далеко это?“ zeptal jsem se vědců.

„Не много,“ odpověděl mi vedoucí vědec.

Světla poblikávala, ze stropu padal prach a otřesy byly hlasitější a hlasitější. Prošli jsme dlouhou chodbou, následně odbočili vpravo, po chvíli vlevo a pak už ukázali vědci na jedny dveře. Otevřel jsem je a spatřil otevřené skříňky plné kabátů a jiných částí oblečení. Vešel jsem dovnitř, požádal přátele o trošku soukromí, a pak jsem se převlékl. O dvě minuty později jsem vyšel ze šatny již v kožichu, teplých botách, prostě ve veškerém oblečení, které jsem potřeboval. Vzal jsem si pistoli do ruky a pokračoval s ostatními chodbou.

„Musíme teď rychle najít cestu ven,“ navrhla další plán Zuzka.

„Počkej, zeptám se našich nových kamarádů,“ odpověděl jsem jí a otočil se dozadu. Vědci ještě stáli u dveří do šatny a starali se o jednoho svého spolupracovníka, kterému kvůli jednomu z otřesů spadl kus stropu na hlavu a tím pádem tam teď měl velkou krvavou ránu.

„Где найти вы...“, nestačil jsem ale dořít, protože v tu chvíli vybuchla místnost se šatnou a sundala s sebou i část chodby, kde stáli vědci.

„Safira říká, že bouchá vše okolo nás. Musíme zmizet, hned!“ zvolal na mě Eragon.

„Tak běžte, běžte!!!“ zařval jsem na ostatní a dal se i s nimi do běhu.

„Nevidí náhodou Safíra nějaký východ?“ zeptal jsem se při běhu Eragona.

„Neozývá se mi, takže asi ne,“ odpověděl mi Eragon.

Běželi jsme dál a přitom slyšeli, jak se okolo nás celá základna hroutí. Na všech křižovatkách jsme jen improvizovali a doufali, že tak běžíme ke vchodu. Párkrát jsme se jen tak tak vyhnuli výbuchu. Náhle jsme doběhli ke kovovému žebříku.

„Vidím poklop!“ zavolala na nás Zuzka, která běžela první.

„Tak lez, nemáme moc času,“ řekl jsem jí a Zuzka se vydala nahoru. V tu chvíli mě však jen o fous minula jedna kulka. V chodbě proti nám stáli tři Rusové s pistolemi. Protože žebřík byl přesně na křižovatce chodeb, tak jsme se schovali za roh a opětovali palbu.

„Eragone, až řeknu, tak poběžíš k žebříku a co nejrychleji vylezeš nahoru. Budeme tě krýt. Ted’!“ zavelel jsem a spolu s Martinem a Lenkou jsem začal střílet po ruských vojácích. Eragon mezitím doběhl k žebříku a vylezl po něm nahoru. Následně jsme se museli schovat za roh kvůli výměně zásobníků.

„Martine, ted’ ty. Běž!“ zavelel jsem podruhé a začal s Lenkou střílet po Rusech. Nyní se Lence podařilo jednoho trefit, takže to bylo dva na dva.

„Máme poslední zásobník. Budu tě krýt a ty vylezeš nahoru. Jasný?“ navrhl jsem Lence.

„Ale co ty? Až budu nahoře, tak už nebudeš mít jak se bránit,“ řekla Lenka.

„Když tak to holt budete muset zvládnout beze mě. Věřím, že to dokážete.“

Lenka se na mě nejdříve smutně podívala, pak se usmála a klidně prohlásila: „Jsi blázen,“ a dala mi pusu. „Čekám nahoře, střílej,“ řekla a já ji poslechl. Vyprázdnil jsem celý zásobník, aby mohla v poklidu vylézt po žebříku. Zahodil jsem pak pistoli a lezl za ní. V tu chvíli však základnou zacloumal další otřes a já spadl ze žebříku na zem. Zvedl jsem se zpátky na nohy, ale dva zbylí Rusové už stáli metr ode mě. Avšak neměli zbraně.

„Taky došli náboje? Hele, vím, že jste našťvaní za svého kámoše, ale já pěstní souboje fakt nikdy moc neuměl,“ řekl jsem jim, ale dostal za to jen ránu pěstí od jednoho hromotluka.

„Hele, hoši, já opravdu proti vám nic nemám, jen se potřebuju dostat nahoru, než nám tohle celé spadne na hlavu,“ zkusil jsem je podruhé uchlácholit a ukázal na strop. Místo toho jsem ale dostal další ránu. Začala mi téct krev z nosu. Ustoupil jsem před nimi zpátky do chodby již hodně daleko od žebříku. Smiřoval jsem se se svým koncem. Základna se musela každou chvíli zhroutit. Okolo hromotluků se nedalo v žádném případě projít, tak jsem si řekl, že aspoň budu bojovat do poslední chvíle. Postavil jsem se vzpřímeně proti nim a připravil si pěsti. Náhle jsem ale zaslechl dva výstřely a Rusové se přede mnou složili jak širocí tak dlouzí. Za nimi stála Lenka s pistolí.

„Chvíli mi trvalo, než jsem dohnala Martina, který už mezitím běžel přes střechu k Safíře. Tak jdeme?“ navrhla a já se tak hned vydal za ní po žebříku na čistý vzduch. Lenka, Zuzka a Martin letěli na Safíře v sedle a já s Eragonem jsme se uvelebili v pařátech dračice. Když jsme odletěli pár desítek metrů, vybuchl i zbytek základny. Ale to už nás zajímala jen cesta do mého rodného města.

Kapitola 17 – Zápas o všechno

„Přátelské utkání na zimním stadionu ve Slaném mezi českou reprezentací a ruskou sbornou právě začal! Óóó a hned vidíme první tvrdý zákrok na českého hráče. Už od začátku tedy dávají Rusové na srozuměnou, že si ten finálový vroubek stále pamatují,“ povídal do svého mikrofonu komentátor utkání. Stál jsem zrovna za ním uprostřed sedačkové části hlediště a sledoval začátek zápasu.

Vypadal jsem skoro jako nějaký vekslák. Několikrát zašivané manžestrákové kalhoty doplňovala dlouhá mikina (aby zakryla pouzdro s pistolí) s kapucí, která mi měla co nejvíce

zakrýt obličej a hlavně vysílačku připevněnou na pravém uchu. Zuzka nyní seděla pár míst vpravo ode mě a dělala nezaujatou divačku, která se jen tak přišla podívat na hokej. Naopak Lenka byla na druhé straně hlediště, které bylo využíváno pouze „na stojáka“ a vmísila se mezi hlavní jádro českých fanoušků. Jediný, kdo tu chyběl, byl Martin, který si ve zdejším hotelu zakoupil VIP pokoj s přímým výhledem na plochu. Měl nám dělat technickou podporu, kdyby bylo třeba něco rychle zjistit či udělat na notebooku. A samozřejmě tu byl také Eragon se Safírou, kteří čekali v poli za městem, aby mohli kdykoli zaútočit, kdyby bylo třeba.

Přestal jsem se opírat o zábradlí nedaleko komentátorského stanoviště a snažil se projít houfem lidí na ochoz kolem hlediště. Košečkinovu polohu jsme už dávno všichni znali, ale ještě jsme nemohli zaútočit, neboť jsme nevěděli, co má v plánu. Mohl mít někde připravenou nějakou armádu, která jen čekala na rozkaz k útoku, nebo třeba nějaké úplně jiné překvapení. Museli jsme nejdříve zjistit, o co mu šlo a co ještě mohl skrývat, než jsme se ho mohli zbavit. Navíc měl u sebe dva bodyguardy a v pravé ruce knížku. Zuzka ji zkontrolovala dalekohledem a myslela si, že na obalu viděla obrázek nějakého dinosaura, ale nebyla si stoprocentně jistá. I tak jsem k tomu nesměl přikládat malou váhu, protože poslední co bych v tu chvíli chtěl řešit, by bylo náhlé zjevení tyranosaura či něčeho podobného uprostřed ledové plochy. Jednoduše jsme museli čekat a doufat, že až přijde správný čas, tak svojí přítomností Košečkina zaskočíme a on nedokončí svůj plán. Martin byl připraven hodit skrz okno Lence Bren a sám si vzít vlastní a já se Zuzkou jsme je měli pro případ připravené buď u kamaráda v restauraci, nebo u staré známé v pokladně. Díky těmto známostem jsme se také bez problémů dostali na tento zápas. Každý pak měl u sebe ještě aspoň pistoli s dvěma zásobníky.

Čas ubíhal, zápas šel do konce první třetiny, ale stále se nic nedělo. Tedy aspoň v hledišti. Na ledu se odvíjela obrovská bitva o každý puk. Byla již dvě krvavá zranění, několik vyloučení za fauly a hlavně také po jednom gólu na každé straně. Když siréna odzvonila první třetinu, rozhodl jsem se navštívit Martina. Zuzka s Lenkou slíbily, že budou Košečkina sledovat, takže jsem nemusel mít starosti a mohl jsem si udělat krátkou procházku. Vyšel jsem kolem pokladny ven (přitom jsem mrkl na známou, že je zatím vše v pořádku) a vydal se k hlavnímu vchodu do hotelu a k ledové ploše. Prošel jsem hlavním vchodem, pozdravil pána v recepci a vydal se po schodech do hotelu. Tam to pro mě bylo trochu bludiště, ale po třech minutách jsem našel Martinův pokoj. Zaklepal jsem a vešel dovnitř.

„Jak to vypadá? Zachytáváš něco?“ zeptal jsem se.

„Ne. Jsou tu všemožné frekvence ochranky, policie, ale nic co by produkoval Košečkin. Jako by si v pohodě sledoval zápas a neměl starosti o cokoli jiného,“ odpověděl mi Martin.

„Věř mi, že se něco stane. Jen čeká na správnou chvíli.“

„Asi ano. Musíme být pozorní. Jenom ještě než odejdeš, počkej chvíli, chci ti něco ukázat. Bude to chvilku trvat, tak si můžeš mezitím nabídnout něco z hotelového VIP menu,“ nabídl mi s pousmáním Martin a ukázal na ledničku. Podíval jsem se dovnitř a našel tam několik chlebíčků a různých zákusků. Při příletu do města jsme si jen koupili pár energetických tyčinek a drinků, abychom vydrželi celou akci, takže jsem byl docela rád za normální jídlo.

Siréna právě oznámila začátek druhé třetiny a hned po ní se ozval Martin: „Myslím, že to mám. Pojď se podívat.“

Byl jsem hodně netrpělivý čekáním, co na svém notebooku tak dlouho vymýšlel, takže jsem hned odložil chlebíčky a pospíchal k němu.

„Myslím, že pouhým zmáčknutím tlačítka na svém notebooku dokážu na celé dvě minuty pozastavit funkci, kterou vykonává Nexus 0, čili tvorbu postav z knížek.“

„To... to jde?“ zeptal jsem se Martina s údivem.

„Když jsme začali Košečkina před šesti měsíci pronásledovat, zanesl jsem vše, co jsme věděli o Nexusu 0 svým IT přátelům a ti se snažili vymyslet, jak by se dal hacknout. Společně našli řešení, ale prý je to tak komplikovaný vynález, že jeho funkci určitě nezruší, nýbrž jen na dvě minuty pozastaví. Hodně nám pomohlo to, jak jsi mě ten přístroj nechal v domě číslo 247 prozkoumat. Bez toho bychom to asi nezvládli.“

„No jo, ale v té době už také mohl být dávno zničený,“ namítl jsem a Martin neměl jinou možnost, než přikývnout.

„Ale máme teď alespoň proti Košečkinovi velkou výhodu. Kdykoli mi řekneš, tak já jen zmačknu „Enter“ a Nexus 0 bude na dvě minuty ze hry.“

„Dobrá, buď připraven. Půjdu se teď podívat dolů, jestli je vše v pořádku a pak se zase vrátím. Nech mi ještě pár těch chlebičků.“

„To se uvidí,“ zvolal Martin a hned se po jednom natáhl. S lehkým úsměvem jsem za sebou zavřel dveře a vydal se k recepci. Chtěl jsem nahlásit panu recepčnímu, že jsem od policie a že jsem jen potřeboval obhlédnout šatny (samozřejmě jsem měl v kapse připravený svůj starý odznak a v hlavě historku, proč jsem byl v tak hrozném oblečení), ale recepce byla prázdná. Nahlédl jsem přes sklo do ní a spatřil tam mrtvého recepčního. Ihned jsem vytáhl pistoli a spojil se s týmem.

„Všichni mě poslouchejte. Je to tady! Recepční v recepci u vchodu na střídačky má prostřelenou hlavu. Jděte si sehnat zbraně a spusťte alarm. Martine, ty s tím hacknutím ještě chvíli počkej. Pusťte se do toho!“ rozdal jsem rozkazy a s připravenou pistolí se vydal ke dveřím na střídačky. Prošel jsem okolo recepcie, ale najednou se nalevo ode mě ozvalo nabití několika zbraní. Pohlédl jsem do chodby a tam proti mně stálo ve dvou řadách šest amerických mariňáků. Přední řada poklekla, aby přes ni mohli mířit zadní tři vojáci. Vzpomněl jsem si, jak jsem na ruské tajné základně prorokoval přesně tuto situaci.

„Já tak nesnáším, když mám v některých věcech pravdu,“ prohlásil jsem a začal přemýšlet, jak se z této situace dostat.

Kapitola 18 – Poplach

„OK, guys, take it easy. We don't want to hurt each other,“ zkusil jsem uchlácholit své protivníky. V tu chvíli jsem uslyšel zvonění alarmu. Ochránka ho sem před zápasem nainstalovala, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí pro hokejisty. V našem plánu bylo, že si Zuzka sedne do té části hlediště, aby k jednomu z hlásičů měla co nejbližší. Bylo mi jasné, že za chvíli začnou ze střídaček chodit proudy hokejistů přímo do palebné pozice mariňáků. Hned jsem si uvědomil, jakou jsem udělal blbost, když jsem nařídil spuštění toho alarmu.

„Vzdej se jim, řekni, že znáš Košečkina a máš pro něj důležité informace,“ ozvalo se mi najednou z vysílačky. Zahodil jsem tedy pistoli, dal ruce nad hlavu a řekl: „I give up. I have important informations for Koseckin, so please don't kill me.“

Mariňáci se na sebe podívali a pak se vydali ke mně. Prošli z chodby okolo vchodu do recepcie a pět z nich ihned namířilo zbraně na dveře ke střídačkám. Ten poslední se postavil u mě.

„Teď si lehni a zakryj si oči a uši. Do toho!“ zavelel mi Martin do vysílačky a já ho poslechl. Skočil jsem do protější chodby, než přišli mariňáci a zakryl si hlavu. V tu chvíli kousek ode mě bouchl flashbang a začala jatka. Když jsem se zvedl, tak jsem spatřil u recepcie stojícího Martina s Brenem v ruce a na zemi šest ležících mariňáků.

„Tenhle granát fakt nemám rád,“ prohlásil jsem.

„Ale zachránil ti život,“ odvětil mi Martin. V tu chvíli vyšel ze dveří člověk z ochranky a hned spatřil tu spoušť.

„Nemáte zač,“ řekl jsem mu, zatímco jsem se ohýbal pro svou pistoli.

„Tihle chlapi zde chtěli rozpoutat menší masakr, tak jsme se o ně postarali. Teď by bylo nejlepší, kdyby někdo uklidil tenhle svinčík, aby mohli hokejisté v pohodě odejít do svých šaten. Tam je pak za každou cenu hlídejte, rozumíte mi?“ zeptal jsem se sekuritáka. Ten jenom kývl hlavou a zavolal si spolupracovníky na pomoc. Ještě než se však jeho pomocníci dostavili, procopala se okolo nich Zuzka.

„Vzala jsem to zkratkou přes střídačky. Nikdo tam neví, co se děje, tak ani nekladli odpor. Jinak celý stadion se právě vyprazdňuje a Lenka hlídá Košečkina,“ oznámila mi všechny dosavadní události Zuzka.

„Dobře. Martine, ty se schovej tady v recepci a se svými IT přáteli se zkus hacknout na policejní server, kde dej zprávu, že jsme nějakí speciální agenti a snažíme se chytit Košečkina, tak ať nám policie nestojí v cestě. Ještě před tím ale dej Zuzce Bren a ta prozkoumá všechny místnosti na téhle chodbě, jestli se zde neukrývá ještě nějaké překvapení. Já se mezitím vydám do pokladny pro svůj Bren a půjdu ulovit toho magora,“ rozdál jsem úkoly a vydal se chodbou k pokladně.

Cestou jsem shodil svojí mikinu, neboť krytí jsem už nepotřeboval a byla to tím pádem pro mě zbytečná zátěž. Doufal jsem, že skleněné dveře na konci chodby vedoucí k pokladně budou otevřené. Měl jsem štěstí, takže jsem jimi prošel a chtěl se vydat za starou známou. Ze schodů vedoucích z ochozu okolo hlediště nyní sestupovala hromada křičících lidí. Nejčastější zaslechnuté hlásky byly typu: „Bomba! Co se to děje? To jsou určitě teroristi!“ Prostě panika, jak má být. Najednou ale začali lidé uhýbat ze vchodu, protože se dovnitř probíjel oddíl policistů. Jejich velitel mě spatřil a řekl: „Lukáši Horte, stůjte!“ Zapomněl jsem na Bren a začal utíkat skrz dav do schodů.

„Lukáši, Košečkin se právě pohnul a míří po ochozu k východu,“ oznámila mi Lenka do vysílačky.

„Leni, nech Košečkina být a jdi do restaurace. Schovej se tam mezi dav a Bren strč barmanovi. Je tu policie, tak ať tě nenajdou, dokud se z internetu, kam se právě hackuje Martin, nedozví, že nás mají nechat být. Zároveň se ještě ozvi Eragonovi, ať sem se Safírou přiletí, kdybyste potřebovali nějaké únikové východisko. O Košečkina se postarám já,“ nařídil jsem přes vysílačku Lence.

Vylezl jsem na hlavní plac ochozu u velkého okna táhnoucího se od podlahy až ke stropu a tam spatřil Košečkina v doprovodu svých bodyguardů jdoucího proti mně.

„Martine, teď!“ nařídil jsem svému parťákovi, aby zablokoval Nexus 0. Pak jsem namířil svoji pistoli a dvěma přesnými ranami skolil Košečkinovu ochranku. Lidé okolo začali ihned ještě více rvát strachem a udělali kolem nás velký prostor. Košečkin ihned přiložil Nexus 0 ke své knížce... ale nic se nedělo.

„Řekni svým přátelům, že jim moc děkuji,“ oznámil jsem Martinovi do vysílačky. Košečkin chtěl vzít mezitím nohy na ramena, ale já jsem na něj zvolal: „Stůj! Ještě jeden krok a máš kulku v hlavě.“

Košččkin se zastavil a zvedl ruce. V pravé držel Nexus 0 a v levé jeho záchrannou knížku, která však v tuhle chvíli pro něj neměla žádnou hodnotu. Namířil jsem hlaveň pistole na Nexus 0 a byl připraven to ukončit.

„Nedělejte to, pane Horte! Ve chvíli, kdy vystřelíte, tak vystřelím také a to byste určitě nechtěl,“ uslyšel jsem za svými zády hlas velícího policisty.

„Já už chci jenom jednu věc a to konečně zničit Nexus 0. Co se pak bude dít dál, už je mi úplně jedno. Takže klidně vystřelte, ale hlavně, že ho předtím zničím.“

„Ale nemusí to tak skončit. Pane Horte, pro tuto zemi jste národním hrdinou, pokud to nevíte. Víme o všem, co se stalo. O tom, jak jste se snažil zničit Nexus 0 před půlrokem zde ve Slaném, o tom, jak jste s přáteli úplně rozebrali teroristickou síť pana Košečkina i o tom, že u recepcie právě leží šest mrtvých amerických mariňáků, kteří měli za úkol rozpoutat světovou válku. Nám jde jenom o to, aby za tohle všechno pan Košečkin pykal ve vězení.“

Když odložíte svoji zbraň, tak vám slibuji, že přímo před vašima očima ten Nexus 0 rozstřílím na kousky.“

„Ale už máme jen malou chvíli, než zase začne fungovat.“

„Tak odložte svoji zbraň a nechte mě to ukončit.“

Ještě pár vteřin jsem váhal, ale pak jsem položil svou zbraň na zem a přenechal vše spravedlnosti. Docela se mi i ulevilo. Ani jsem nečekal, že by to mohlo dopadnout takhle dobře. Policisté se postavili do řady za mnou a velitel vyzval Košečkina, aby se k nám otočil čelem a přišel blíž. Košečkin tak udělal. Pár metrů ode mě se zastavil a jakoby na mě pokývl. V tu chvíli jsem ucítil v zádech hroznou bolest. Velitel, jenž stál vedle mě, mi dal pod lopatky takovou ránu pěstí, že jsem hned padl na kolena. Pak předal svoji pistoli Košečkinovi a ten mi ji namířil na hlavu.

„Nečekal jsem, že se zde objevíte, ale jak vidíš, znovu jsem tě přelstil. Můj záložní plán fungoval a teď už bude stačit jen pár vteřin počkat a udělat si procházku do šaten. Už to nebude tak zajímavé, jako kdyby se to odehrálo před kamerami, ale určitě vymyslím nějaký způsob, jak to zpropagovat, abych dosáhl svého.“

„Jdi k čertu,“ řekl jsem Košečkinovi. Ten se jen pousmál, ale nestihl vystřelit, protože v tu chvíli prolétla oknem Safira a sprškou ohně zapálila všechny policisty, kromě jejich velícího. Eragon z ní seskočil a chtěl svým mečem rovnou zaútočit na Košečkina, který ale přeskočil zábradlí a spadl dolů k ledové ploše. Velitel skočil hned za ním. Byla to velká výška, ale oba měli štěstí, že kousek od mantinelů vedle ledové plochy zrovna bylo několik dřevěných palet na sobě. Ihned se vydali k místnosti s časomírou, za kterou byl vchod ke squashi, bowlingu a basketbalovému hřišti.

Eragon mi pomohl na nohy a navrhl: „Jdeme za nimi?“

„Na nic jiného nemyslím,“ odpověděl jsem mu, zvedl svoji pistoli a skočil s ním na palety. Obešli jsme časomíru a vešli do dveří. Objevili jsme se na malém schodišti. Uslyšeli jsme, jak bouchly dveře vedoucí do basketbalové haly. Sešli jsme tedy po schodech a vešli na hřiště. Tam nás ale čekalo velké překvapení. Nebyl tam Košečkin, nýbrž pouze velitel policistů. A na druhé straně haly stál největší dosud známý dravý dinosaurus na světě – spinosaurus.

„Vítám vás ve své bojové aréně. Možná vám již došlo, že jste mi trochu naletěli. Byl to takový chvilkový nápad, ale jak vidno účinný. Jistě vás potěší, že Nexus 0 už zase funguje. Takže já vás teď ponechám si tady spolu užít jistě horké chvílky. Ten spinosaurus vypadá hodně nenažraně. Jinak kdyby vás napadlo utéct vchodem, tak to raději ani nezkoušejte. Měl jsem zde v záloze ještě tři mariňáky, kteří právě pokládají nálož C4 na dveře tak, aby kdyby se kdykoli otevřely, tak skončily i s tím, kdo by je otevřel ve vzduchu. Užijte si srandy. Spinosaur, jsou tví,“ řekl Košečkin stojící na balkónu. Poté jsme už jenom slyšeli, jak za ním bouchají dveře a ten obrovský dinosaurus na nás zaútočil.

Kapitola 19 – Poslední šance

„Musíme se rozdělit! Já vpravo, ty vlevo. Teď!“ řekl jsem Eragonovi a pak se rozběhl na svoji stranu. Rozběhnutý spinosaurus narazil hlavou do basketbalového koše a shodil tím nejen koš, ale celý sloup tyčící se ze stěny, který ho držel. Pro dinosaura to musela být velká rána, ale nic, z čeho by se rychle neoklepal. Vzpomněl jsem si, že jsem o něm asi před rokem četl na internetu a tam psali, že býval až 15 metrů dlouhý. Tento byl mnohem menší, odhadem měl kolem 10 metrů, ale i tak to byl pořádný macek. Když se vzpřímeně postavil, tak měl temeno hlavy přesně v rovině se zábradlím na balkónu.

Doběhl jsem do rohu místnosti, kde se krčil policejní velitel. Košečkin mu musel nařídit, aby nás sem navedl a v tu chvíli mu přestával dávat rozkazy, takže policista už nevěděl, co má dělat.

„Tak dělejte, zastřelte ho!“ nařídil mi strachy bez sebe.

Otočil jsem se na něj a zeptal se ho: „Pistolí? Tohle několikátunový monstrum?“

„Lukáši, pozor!“ slyšel jsem náhle Eragonovo upozornění a podíval se zpátky na spinosaura. Ten chtěl po nás zrovna vystartovat svou tlamou. Uskočil jsem podél stěny k první střídačce, rychle se zvedl a utíkal na druhou stranu místnosti. Policejní velitel takové štěstí neměl a s velkým křikem se stal spinosaurovým prvním chodem.

Když to vypadalo, že mám chvíli čas, zavolal jsem konečně vysílačkou svým parťákům: „Všichni mě poslouchejte a věřte všemu, co vám říkám. Košečkin připravil na mě a Eragona past v basketbalové hale v podobě spinosaura. U dveří je nastražená bomba, kdyby se je někdo pokusil otevřít. Potřebujeme od vás okamžitou pomoc. Vezměte si největší palebnou sílu, kterou poberete a jděte na balkón. Také zkuste sehnat nějaké dlouhé lano, abychom po něm mohli vylézt nahoru. Končím.“

V tu chvíli ke mně přiběhl Eragon a řekl: „Už jsem dal vědět myslí Safíře, ať zkusí vysledovat Košečkina a v nejlepším případě ať ho i pošle do bran pekelných. Moc nesouhlasila s tím, že nám nemůže pomoci, ale nakonec jsem jí přemluvil.“

„Super, teď jenom musíme zůstat naživu, než přijdou ostatní. Pak už se odtud snad nějak dostaneme.“

„A jak budeme pokračovat?“

„Stejně jako předtím. Musíme být v pohybu a nedat mu šanci nás sežrat.“

„To by bylo docela fajn,“ řekl se smíchem Eragon a poté už jsme museli být pozorní. Spinosaurus dožral policistu a měl chuť na přídatek. Znovu jsme se rozdělili. Tentokrát jsem šel já vlevo a Eragon vpravo, čili vlastně ke stejným stěnám, podél kterých jsme běželi předtím. Spinosaurus se rozhodl, že nyní bude svým zrakem pronásledovat Eragona. Když jsem to viděl, tak jsem dostal pokušení něco zkusit. Vytáhl jsem pistolí, kterou jsem měl do té chvíle v pouzdře, aby mně nepřekážela při běhu a střelil jsem spinosaura zezadu do hlavy. Tomu se to samozřejmě nelíbilo, takže se hned otočil a začal pronásledovat mě. Bylo mi docela líto, když jsem viděl, jak jeho obří nohy dělají díry do parket. Něco vyrobeného Nexusem 0 ničilo další mé oblíbené místo ve Slaném.

Eragon dlouho nečekal se svým útokem na spinosaura a zabodl mu svůj meč přímo do ocasu. Dinosaurus bolestně zařval a otočil se na Eragona, čili v tu chvíli ke vchodu do haly. Zároveň ale také ke vchodu na balkón, kde už stála Lenka s Brenem v ruce a dala mu pořádnou dávku kulek přímo do tlamy. Spinosaurus začal couvat přímo ke mně. Jen tak tak jsem uskočil padající konstrukci druhého koše, když ji spinosaurus svým tělem smetl, jak domeček z karet. Hned nato přiběhla na balkón Zuzka s Martinem, a zatímco Zuzka se přidala se střelbou k Lence, Martin nám shodil dolů jeden konec dlouhého provazu. Eragon mu byl blíž, takže začal lézt první. Zuzka s Lenkou to měly skvěle naplánované, takže ve chvíli, kdy jedna nabíjela, druhá střílela a zase opačně. Spinosaurus s tím nemohl nic dělat a krčil se v protějším rohu místnosti, přičemž z něho postupně odcházel život.

Eragon už byl dávno nahoře, když já jsem teprve začal lézt. Na lezení po provazu jsem nikdy moc nebyl, takže mi to šlo hodně pomalu.

„Lukáši, Safíra mi teď poslala myslí zprávu, že se Košečkin skrývá v nějaké nedaleké budově s velkou vodní nádrží. Zlikvidovala prý tři jeho ochránce, ale sám Košečkin je ukrytý v chodbách té budovy, takže ho nemůže najít,“ zavolal na mě Eragon.

„Jo, díky za zprávu, ale nejdřív bych rád vylezl nahoru, pokud to nebude vadit,“ odpověděl jsem Eragonovi, zatímco mně pomalu docházely síly. Ale to nebylo to nejhorší. Vteřinku nato totiž došly Zuzce náboje a zároveň s tím se zasekla Lence zbraň. Asi v té rychlosti zandala do zbraně špatně nový zásobník, nebo se prostě něco stalo ve zbrani samotné, ale důležité bylo, že spinosaurus sebral poslední síly a vystartoval po mé maličkosti. Byl jsem připraven se spustit dolů, avšak v tu chvíli skočil na spinosaurovu hlavu Eragon a začal do ní zabodávat svůj meč. To už spinosaura natolik odrovnalo, že se složil k zemi. Nás

to ale úplně netěšilo, protože chvíli před dinosaurovým pádem se na jeho hlavě neudržel Eragon, spadl na zem a spinosaurovo tělo přímo na něho. Již ten pád z takové výšky musel Eragonovi přivodit mnoho zranění, takže jestli i potom žil, nyní už byl bez šance.

Vylezl jsem zbytek cesty nahoru a vydal se rychlým krokem po schodech na povrch.

„Musíme si pospíšet, v tuhle chvíli už pravděpodobně Košečkin někam utíká a nemusí se ohlížet na žádné nebezpečí,“ řekl jsem pesimisticky ostatním.

„Jak to? Vždyť ho hledá Safira,“ snažila se mi vnést trochu pozitivního myšlení do hlavy Lenka.

Zastavil jsem se na konci schodů a otočil se na ni: „Pokud se postavy z knížek v tomto světě chovají úplně stejně, jako v těch knížkách, tak Safira je právě po smrti. V Eragonově světě totiž, když umře drak, tak jeho jezdec zůstává naživu, ale když umře jezdec...“

„Umře s ním i jeho drak,“ dokončila za mě Zuzka a ukázala na vchod do slánského aquaparku. Kromě toho, že bylo vidět, jak je většina budovy poničená, leželo u vchodu do ní také velké dračí tělo. Byl to pro nás velmi smutný pohled. Zároveň s tím jsme ale viděli, jak drakovo tělo míjí Košečkin a běží od vchodu do aquaparku na atletický stadion umístěný hned vedle.

Rozstřelil jsem okno tak, abychom si mohli zkrátit cestu přes střechu basketbalové haly (byla níž, než střecha zimního stadionu) a nemuseli obcházet velký příkop, který odděloval zimní stadion od silnice vedoucí k aquaparku. Střecha totiž byla v rovině s tou silnicí, takže jí stačilo přejít a mohl být člověk u aquaparku mnohem dříve.

„Svoji poslední šanci dostal. Teď je řada na nás,“ řekl jsem, načež jsme se rozeběhli za Košečkinem zničit Nexus 0 a zachránit tak nejen tohle město, ale i celý svět.

Kapitola 20 – Epilog

Přeběhli jsme po střeše a pokračovali ke vstupu na atletický stadion. Vstup vypadal přesně tak, jak jsem si ho pamatoval. Ocelová konstrukce připomínající trojúhelník bez spodní strany ve třetině protnutý stejnobarevným mostem spojujícím vchod do aquaparku a pochůzkovou cestu okolo areálu. Přesně v tom vstupu se však najednou vytvořilo deset řeckých vojáků. Neměli však u sebe žádné štíty, takže stačilo, abychom s Lenkou uhnuli ze střelecké pozice Zuzce a Martinovi a ti je svými Breny rozstříleli na kousky. Mezitím se na mostu protínajícím vchod na atletický stadion objevili dva odstřelovači. Než nás ale zaměřili, postarali jsme se o ně s Lenkou naší přesnou střelbou.

„Martine, potřebuji, aby ses znovu spojil se svými IT přáteli a abyste spolu ještě jednou zkusili přerušit funkci Nexusu 0. Stačí mně jen pár vteřin, ale musím je mít, jinak nám Košečkin uteče. Zřejmě měl ještě někde u basketbalové haly schované další knížky a může se tedy díky nim bránit. Musíme ho dostat teď, nebo se nám to už nikdy nepovede,“ požádal jsem Martina.

„Dobře, jdu na to,“ odpověděl mi náš hlavní technik.

„A dej ještě, prosím, Lence svůj Bren. Zuzka tu s tebou zůstane a případně tě ochrání.“ Martin nelenil, podal Lence svoji zbraň, otevřel si svůj notebook a už komunikoval se svými pomocníky. Hned nato jsme se s Lenkou vydali za Košečkinem.

„Proč sis nevzal Zuzčín Bren? Co když proti nám vypustí celou armádu?“ zeptala se mě Lenka, když viděla, že jdu na Košečkina pouze s pistolí.

„Tak zaprvé, kdyby na nás vypustil celou armádu, tak si myslím, že ani se dvěma Breny bychom nic nezmohli a zadruhé, neříkej mi, že ten přístroj by mohl jet takhle nonstop. Když si vezmu, že před chvílí vytvořil dvanáct osob, tak snad hned nato nedokáže vypustit celou armádu. Tedy, doufám,“ odpověděl jsem nejistě Lence.

„Zapomínáš, že ve Slaném vytvořil v jednu chvíli tyranosaura, skřety, i několik oddílů nacistů zároveň,“ podotkla Lenka. Jen jsem na ni hodil zatrpklý pohled a běžel dál.

Proběhli jsme spolu vstupem na stadion a pronásledovali Košečkina. Ten už mezitím dorazil do hlediště a stoupal do schodů umístěných mezi oběma půlkami sedadel. Lenka se zastavila a zamířila přímo na našeho protivníka. Třemi výstřely trefila pouze schody pod ním. Košečkin se zastavil a my doběhli až do půlky hřiště.

„To jste se rozhodli mi prostě úplně zruinovat život?“ zavolal na nás Košečkin, zatímco se k nám otáčel čelem.

„Ne, rozhodli jsme se tě zabít. To je trošku rozdí,“ odpověděl jsem mu.

„Hmm, jenom nepatrný,“ opáčil mi Košečkin.

Na nic jsem nečekal a vyprázdnil na něj celý zásobník. Bohužel jsem byl ale zatím natolik daleko, že jsem ho trefil jen jednou a to do levého ramene. Košečkin se opřel pravou rukou držící Nexus 0 o zábradlí a bylo na něm znát, že ho rána hodně bolí. Aspoň tak ale nemohl vytáhnout svoji pistoli na obranu.

„Dobře, teď je ale řada na mně,“ prohlásil hned poté.

„Martine, potřebujeme zablokovat Nexus 0. Teď!!!“ přikázal jsem svému parťákovi.

„Děláme, co můžeme. Mělo by to být každou vteřinou, ale budeš pak mít jen deset sekund na to, abys ho sejmul,“ odpověděl mi Martin.

Košččkin se mezitím sehnul ke knížkám, které mu vypadly z levé ruky, když jsem ho střelil a přikládal k nim Nexus 0. V tu chvíli se před ním objevilo pět utahraptorů.

„Slyšel jsem, že s jedním zástupcem z těchto stvoření jste se již setkali. Takhle pro vás moc velkou hrozbou nejsou, ale co když se ještě podívám do druhé knížky o starořeckých bozích a nechám vytvořit například titány? Pravděpodobně to na nějakou dobu vybijte tento přístroj, ale aspoň lidstvo na chvíli zabavím,“ řekl Košečkin a přiložil Nexus 0 k druhé knížce.

„Martine, teď nebo nikdy!“ řekl jsem a napjatě hleděl na Košečkina

„Co? Už zase? Argh... Zabijte je!“ nařídil Košečkin dinosaurům a ti se vyřítili proti nám.

„Kryj mě!“ nařídil jsem Lence a se skloněným tělem se vydal vpřed. Lenka ihned sestřelila dva utahraptory a třetího jsem zabil já. Zbylí dva v tu chvíli uskočili a běželi pryč. Střelil jsem po Košečkinovi a trefil mu pravou nohu, takže už nemohl přede mnou utíkat. Po dvou schodech jsem vyběhl k němu a prostřelil mu hlavu. Tentokrát mi to takový problém nedělalo. Prostě jsem to chtěl mít za sebou a toho grázla už vidět tak maximálně v rakvi. Obrazovka Nexusu 0 se v tu chvíli rozsvítila a já dostal možnost ho nadobro zničit. Avšak samozřejmě moji poslední kulkou v zásobníku byla ta, která skončila v Košečkinově hlavě.

„To už si fakt ze mě někdo dělá srandu,“ prohlásil jsem, zvedl Nexus 0 a podíval se po Lence. Ta se snažila zasáhnout běžící utahraptory.

„Leni, postřeh!“ zavolal jsem na svoji parťáčku a hodil jejím směrem Nexus 0. Lenka se jen otočila ke mně, zamířila na letící přístroj a přesnou palbou ho rozstřílela na kousky. Na místě, kde byl Nexus 0 sestřelen, se udělal malý zelený mrak, který se po chvíli rozpustil. Utahraptorů se najednou zastavili a rozpadli se v prach. Zajímavé bylo, že byl stejně zelený, jako ten mrak. Pravděpodobně to byla nějaká látka, díky které mohli být vytvořeni. To samé se stalo i s tělem Safiry, s těly mrtvých řeckých vojáků, odstřelovačů a mariňáků, prostě se všemi, kteří nepatřili do tohoto světa. Měli jsme to za sebou. Dlouhá šichta skončila.

Pomalým krokem jsem se přesunul až k Lence. Zahodil jsem nenabitou pistoli na trávnik a přitom se jí pořád díval do očí.

„Dobrá trefa, ne?“ zeptala se mě s úsměvem na tvářích, ale já jsem to v tu chvíli ani nevnímal. Chtěl jsem udělat jen jednu jedinou věc. Vzal jsem jí levou rukou za hlavu a dal jí velkou pusu. Lenka zahodila Bren a objala mě.

„Až tohle skončí, tak se prý máme hlásit v Praze u policejního prezidenta. Právě přijeli policisté a pořád blábolí něco o hrdinech. Já jen kdybyste se zajímali...“ řekl za Lenčinými zády Martin. V objetí jsme se na sebe s Lenkou jen usmáli a vydali se za přáteli. Policejnímu prezidentovi jsme měli hodně co vyprávět.

Po tom všem, co jsme nacestovali, se nám jízda do Prahy zdála jako velmi krátká. Cestou jsme si jistě všichni v hlavě přehrávali, co všechno jsme zažili. Jaký bláznivý půlrok jsme absolvovali, jen abychom se dočkali této chvíle. Chvíle, kdy bude Nexus 0 zničený a my už nebudeme muset mít žádné starosti o budoucnost světa. Byla to pro nás velká úleva.

Policejní prezident se nám nejdříve velmi omluvil za chování paní Červené a za to, co jsme museli vytrpět kvůli Košečkinově zradě. My jsme mu poté převyprávěli vše, co se za těch posledních šest měsíců stalo a on nám za naše služby vlasti nabídl jakoukoli pozici, kterou bychom si přáli. Kamarádi si však pamatovali na úmluvu, kterou jsme si dali po Adamově smrti. Až bude Nexus 0 zničený, skončíme s profesí detektivů. Prezident se nás ještě snažil chvíli přemlouvat, ale když zjistil, že nemá šanci uspět, tak přestal a popřál nám mnoho štěstí do dalšího života. Nakonec nám dal ještě medaili za zásluhy a my se poté vydali prožívat nové životy, ale na úplně jiná místa.

O rok později jsme už každý byli někým jiným. Martin se nechal inspirovat příběhem o vytvoření Nexusu 0 a založil se svými IT přáteli internetovou stránku, kde se zabýval konspiračními teoriemi, například o příchodu mimozemšťanů a tak. Zuzka si se svými lékařskými znalostmi otevřela malou kliniku a stala se vyhlášenou doktorkou ve své rodné vsi. Lenka se jako jediná nechtěla loučit se zbraněmi, takže si kousek od Slaného vybudovala střelnici. Za pár peněz byla přístupná úplně všem a šlo si v ní vyzkoušet nespočet zbraní. Řekla mi, že si od policejního prezidenta vyžádala jednu maličkost, takže jí sem tam posílal nějaké nové zbraně.

A co já? Vrátil jsem se ke studiu geografie, za peníze od policejního prezidenta jsem si ve Slaném koupil dům, začal jsem znovu mluvit s rodiči a k tomu jsem pracoval v jednom slánském knihkupectví. Nějak jsem se po té poslední zkušenosti nemohl od knížek odloučit. Občas jsem napsal i nějakou povídku, za kterou mi do kasy také něco přišlo. Samozřejmě jsem ve volných chvílích jezdil s Lenkou pomoci jí na její střelnici. Žili jsme spolu už deset měsíců, takže jsem měl vlastně všechno, po čem jsem kdy toužil.

Jen jednou se mi stalo něco podivného. Ten den to bylo přesně rok od zničení Nexusu 0. Spal jsem na lehátku na naší zahradě a náhle se vzbudil. Odložil jsem na stůl noviny, které mi zakrývaly obličej, sedl si a položil dlaň pravé ruky na stůl, abych se mohl při zvedání se o něco opřít. Najednou jsem si ale všiml zeleného prachu na předloktí té ruky. Podíval jsem se na to zblízka, ale pak jsem ho jen levou rukou smetl a dál to neřešil. Co by přece mohl znamenat nějaký prach na ruce? Otevřel jsem dveře do domu a šel se podívat za Lenkou.

A toto je konec mého neuvěřitelného příběhu. Nebo snad ne?

Konec